

TRAC@

LA REVISTA DE L'IES LLAGOSTERA

NÚM 11 - JUNY 2005

1 EURO

SISTEMA DE LECTURA PÚBLICA
DE CATALUNYA

1320284866

SUMARI

Editorial	3
De juny a setembre	4
2005, any de...	5
Gastronomia d'aniversaris	14
Qüestionari de Proust	16
Fem poble	18
Teatre	20
Flaixos d'una diada	24
Un viatge per oblidar	29
Poesia	31
El jardí i l'hort de l'IES Llagostera	34
Aprenents d'escriptor	36
El que diuen les estrelles	38
Música	40
D'altres músiques	41
Qüestió de dignitat nacional	42
Entrevista	43
Rutes guiades	44
Un esparver visita l'institut	45
Sortida a Falgons	46
Mural de l'IES per a l'expo de flors	48
Les nostres notícies	50
Sant Jordi 2005	51
Teatre llegal	59
23 d'abril dia mundial del llibre	61
Visitem Empúries	63
Concurs Coca-Cola	65
Pinzellades literàries	67
Leyendas	69
L'Ampa informa	71
Adolescència i família	72
Pensem-hi!	74
Exalumnes	75
Departaments	77
Aula d'acollida	78
Desperta't!	79
Sortida de clàssiques	80
Piropos	81
Concurs escolar de l'ONCE	82
Activitats	83
Informació acadèmica	91
Viatge a Mallorca	93
Un creuer per la Mediterrània	96
Esports	97
Què en saps del teu Ajuntament	98
L'IES plora	99
Entreteniments	100
Juguem i aprenem	101
Humor	102

EDITORIAL

Diuen que som educadors, i educar segons el diccionari vol dir formar, ensenyar i instruir, per tal d'aconseguir el desenvolupament integral de la personalitat.

Alguna cosa falla!

Anem a classe i difícilment aconseguim començar a treballar abans d'una bona estona de demanar ordre i atenció. Els interessos que envolten els alumnes, són molt lluny de les aules, i els professors hem d'inventar-nos cada dia una nova manera de motivar-los i cridar la seva atenció. I això ja passa a les 8,30 del matí.

Un cop sembla que tot està més o menys controlat, que el jovent i el professor han començat la seva tasca, si no engrescadora, sí necessària, trenca aquest ritme algun estaquiro d'alumne que, per les circumstàncies que siguin, ara no hi entraré, en diu alguna en veu alta o simplement es baralla verbalment amb algun company de l'altre extrem de la classe. Tornem a parar...

I no t'enfadis! Perquè no ho entenen, no n'hi ha per tant!

La resta, s'apunten sense fer-se pregar, a trencar el ritme de la classe i quan aconseguim tornar-hi, algú s'ha de mocar i demana un mocador, que veus passar de mà en mà fins que arriba a l'interessat.

I tornes a parar la classe i intentes **ensenyar** als 25 o 26 alumnes que això és una falta de respecte envers els companys que més o menys volen treballar; l'endemà, però, tornem-hi.!

I segueixes intentant desenvolupar una aptitud, intentant que vegin que són capaços de fer alguna cosa que els serà positiva en un futur, **formar**, en definitiva.

Passen els dies, les setmanes, els mesos... el curs s'acaba i quan vols fer balanç del que han après, t'esgarrifes en comprovar que tampoc has pogut **instruir** com voldries. I, quan cerques el perquè, arribes a la trista realitat que els interessa molt poc el que pots fer-los arribar.

Us convido a reflexionar. Alguna cosa falla a l'ESO!

Equip de redacció

Aleix Gainza
Alumnes d'ESO

Compaginació

Impremta Monserrat - Amer
Portada: Robert Tena, Arnau Puig
i Robert Bagudanch

Corrector de català

Pitu Bassart

Col·laboren

Departaments de l'IES Llagostera,
Professors i alumnes

Coordinació

M. Assumpció Gonzalo
Montse Casadevall

La fan possible

Comerciants, empresaris, pares i amics

Gràcies a tots!

DE JUNY A SETEMBRE

Marta Prieto, reconeguda pel Departament d'Universitats

- L'alumna de l'IES Llagostera, entre les 16 millors notes gironines en les proves de selectivitat del curs 2003-2004
- Tres de les quatre millors notes de selectivitat són d'estudiants gironins

EL PUNT / Diumenge, 18 de juliol del 2004

DANI VILA / Girona

Tres de les quatre millors notes de la selectivitat a Catalunya han correspost a estudiants gironins. Pau Riera, de l'institut Vicens Vives de Girona, ha obtingut un 9,75, la segona millor nota dels gairebé 25.000 estudiants catalans que es van presentar a les proves d'accés a la universitat (PAU). La tercera millor nota la va obtenir Albert Fauria (9,63), estudiant de l'IES Montsoriu d'Arbúcies, seguit de Mònica Bosch (9,58), del Montsoriu de Girona.

La resta d'alumnes gironins reconeguts pel Departament d'Universitats per haver tret excel·lent van ser Jordi Bonada (9,25), Gemma Guinovart (9,23), Sílvia Artigas (9,14), Núria Duran (9,1), Ferran Mach (9,09), Núria Mendieta (9,07), Marta Juli (9,07), Albert Reixach (9,05), **Marta Prieto (9,03), IES Llagostera**, Maria Clara Poch (9,02), Clara Burset (9,02), Helena Sofía Ayuso (9). El conseller d'Universitats, Carles Solà, va rebre dijous els 77 catalans que han tret més de nou en les PAU.

Els gironins que van treure més de nou en la selectivitat. / DURSÍ.

També en aquest espai de temps, de juny a setembre, a l'IES Llagostera va tenir lloc un canvi en l'Equip directiu del centre. Els nous membres que, durant aquest curs 2004-05, han dirigit el centre són:

- Director: **Joan Carles Baone**
- Cap d'estudis: **Bep Grustan**
- Coordinadora pedagògica: **Montse Nogué**
- Secretaria: **Elisenda Pujolàs**

En aquestes fotografies podreu veure al membres de l'equip en diferents moments de la seva feina.

2005, ANY DE...

EINSTEIN

JULES VERNE

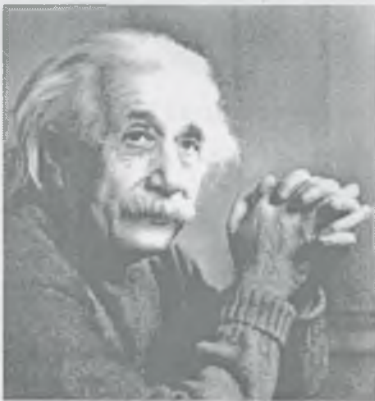
QUIXOT

HANS CHRISTIAN ANDERSEN

L'ANY MUNDIAL DE LA FÍSICA, 2005

L'any 2005, estem celebrant l'any mundial de la física amb l'objectiu de commemorar el centenari de la publicació de tres articles d'Albert Einstein (1879-1955) sobre la relativitat espacial, l'efecte brownià i l'efecte fotoelèctric, que van capgirar la situació de la física del sXX.

Els alumnes de 4t. d'ESO estem estudiant física. La física és una ciència experimental i per entendre aquesta ciència cal fer una sèrie de pràctiques, una de les quals explicarem a continuació. Així, podreu fer-vos una idea del que estem estudiant.

Isaac Newton (1642-1727) va ser un científic que va estudiar diferents àmbits de la ciència; va formular les lleis fonamentals que regeixen la dinàmica. Gràcies a aquestes lleis podem predir el moviment d'un cos si en coneixem l'estat i les forces que hi actuen.

L'objectiu de la pràctica consisteix a demostrar la segona llei de Newton

$$F = m \cdot a \quad \text{on } F \text{ és la força, } m \text{ la massa i } a \text{ l'acceleració.}$$

S'anomena principi fonamental de la dinàmica, i estableix que::

la força resultant que actua sobre un cos és directament proporcional a l'acceleració que li provoca. La constant de proporcionalitat és la massa del cos.

El 10 de juny de 2004, l'Assemblea General de les Nacions Unides va aprovar, a proposta de la UNESCO, la declaració següent:

reconeixent que la física dóna un fonament significatiu per al desenvolupament de la comprensió de la natura,

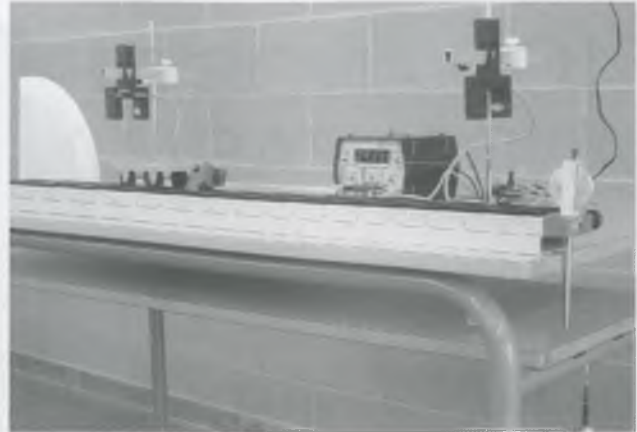
constatant que la física i les seves aplicacions són la base de molts dels avenços tecnològics d'avui,

convençuda que l'educació en física dóna a les dones i als homes eines per construir la infraestructura científica essencial per al desenvolupament,

essent conscient que l'any 2005 és el centenari d'una sèrie de grans descobriments científics d'Albert Einstein, que són la base de la física moderna,

proclama l'any 2005 Any Mundial de la Física.

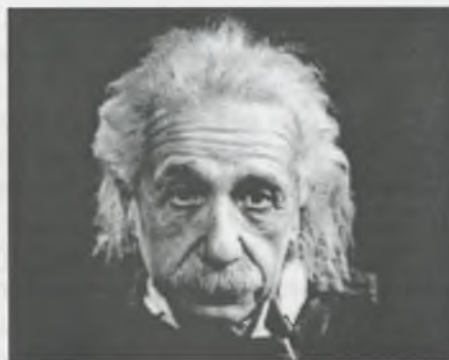
1. Hem lligat diversos pesos per aconseguir, a través de la politja, diferents forces sobre un carret de massa m .
 2. Hem mesurat el temps que trigava el carret, sota l'acció de cada força, a fer una determinada distància i així hem deduït l'acceleració ($\text{distància} = a \cdot t^2 / 2$). Per mesurar el temps hem fet servir un cronòmetre amb sensors.

3. Hem comprovat que, si hi posem més pesos (F més gran), el temps és més petit i l'acceleració més grossa. A més, hem calculat la relació entre la F i l'acceleració a , i ens ha donat la massa del carret ($m = F/a$).

Dani Argelina, Míriam Boadella, Amine Boukabous, Pau Cañiguer, Sergi Miquel, Robert Montiel, Montse Oliveras, Àfrica Ramis, Marc Torrubiano i Ferran Turón.

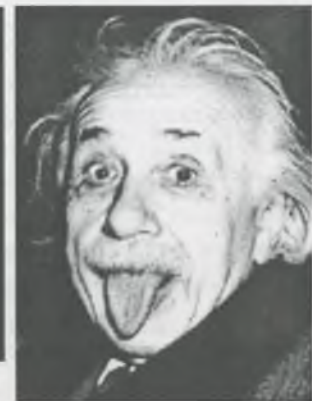
ALBERT EINSTEIN, 100 ANYS DESPRÉS

El 18 d'abril de 1955, Albert Einstein, un dels genis més destacats de la història, va morir als Estats Units. A més, aquest 2005 també es recorden els 100 anys de la teoria que va formular i que va revolucionar la física: la teoria de la relativitat. Diuen els seus biògrafs que va ser un nen inquiet, que no va començar a parlar fins als 4 anys i que era molt mal estudiant. Einstein era fill d'un industrial alemany. Les dificultats econòmiques de la família van obligar-los a viure a Itàlia i a Suïssa. El seu any miraculós va ser el 1905, quan va publicar quatre articles que li van donar la fama mundial per haver revolucionat la física coneguda fins aleshores. Ara fa 100 anys, Einstein va aconseguir provar l'existència real dels àtoms i que la llum es pot transmetre per unitats. Amb aquest últim treball li van donar, el 1921, el premi Nobel.

El 1921 va ser guardonat amb un Premi Nobel

Gràcies a l'èxit, va poder tornar a Berlín, però el seu origen jueu i el seu pacifisme va xocar amb el règim de Hitler i es va veure obligat a fugir als Estats Units. Els seus coneixements van afavorir la fabricació de la bomba atòmica, tot i que no va voler participar en la construcció d'aquesta arma. Després de la Segona Guerra

Mundial participava activament en el desarmament internacional. Einstein va morir a la universitat nord-americana de Princeton ara fa mig segle, quan tenia 76 anys.

*Arnau Puig, Eduard Montiel, Sara Navarro i Eloi Capallera
1r B d'ESO*

400 AÑOS DE ANDANZAS

ANDANZAS DE DON QUIJOTE Y SANCHO

Un LIBRO para SOÑAR

¡ Para cuantas cosas sirven los libros! Unos hablan de realidades increíbles o sorprendentes.

Otros dicen cosas que divierten y hacen reír.

Hay libros misteriosos que dan susto.

¡Y libros donde habitan fantasmas!

Hay libros que son morada de gigantes y dragones, de elfos y hadas, y de habitantes de la niebla.

Hay libros que hacen del mundo un lugar hermoso. Y libros que hacen soñar...

El bueno de don Alonso soñó con ser caballero andante y llevó a cabo su sueño; imagino un mundo mejor, donde reinaran la solidaridad y la justicia, y con determinación y valor intentó hacer realidad ese mundo.

Quizá por eso todos pensaban que estaba loco...

¡Qué hermosa es la aventura!

Los caballeros andantes a los que tanto admiraba don Quijote siempre estaban buscando aventuras. Y aunque todos sabemos que en los soleados campos de España no hay dragones ni magos ni gigantes... ¡don Quijote los encontró, y luchó contra ellos, y los venció, dejándonos a todos boquiabiertos! Y así es como don Quijote nos en cualquier lugar puede surgir una apasionante aventura.

¡Qué maravillosa es la amistad!

De todas las cosas que necesitó don Quijote para ser caballero andante, la más importante fue tener un buen escudero que le ayudara "a transportar las armas, a cuidar el caballo y, sobre todo, a levantarse del suelo cuando caía".

¡Y qué diferentes eran uno y otro! Uno, alto y delgado; otro, bajito y gordo. Uno, soñador e idealista; otro, hombre del pueblo... Y, sin embargo, a pesar de sus diferencias se hicieron muy amigos. ¡Se tomaron tanto cariño...!

Cada uno de ellos sufría como si fueran propias las penas del otro, y los dos se alegraban con sus mutuas alegrías.

Don Quijote y Sancho Panza nos muestran lo maravilloso que es tener un buen amigo.

¡Qué bueno es ser bueno!

Cuando don Alonso Quijano confundió la realidad con la fantasía y decidió hacerse caballero andante, pensaba para sí mismo: "Como en el mundo todavía quedan muchas gentes malvadas que abusan de los más desgraciados y débiles, los caballeros andantes siguen siendo necesarios y, por tanto, yo he de ser uno de ellos".

Y desde ese momento decidió que

su vida estaría dedicada a socorrer a los débiles.

Don Quijote nos enseñó con sus hechos que es bueno ser bueno y que es posible hacer del mundo un espacio mejor.

En 1605 se publicó la primera edición de "El Ingenioso Hidalgo Don Quijote de la Mancha", de Miguel de Cervantes. Os ofrecemos una selección de las ediciones que se presentan este año con motivo del IV Centenario.

"EL QUIJOTE Y SANCHO PERSONIFICAN IDEALISMO Y REALISMO"

"SE VALORA EL ESFUERZO POR ENCIMA DEL ÉXITO"

"LOS NIÑOS LA MANOSEAN, LOS MOZOS LA LEEN, LOS HOMBRES LA ENTIENDEN Y LOS VIEJOS LA CELEBRAN"
(Cervantes)

EN CÓMIC MORTADELO DE LA MANCHA

Francisco Ibañez
Ediciones B, 50 págs. - 9,95 €
· Mortadelo y Filemón se convierten en una versión estrambótica de El Quijote y Sancho Panza.
Indicado: para lectores desenfadados.

POPULAR
DON QUIJOTE DE LA MANCHA

Miguel de Cervantes
 Alfaguara, 1.350 págs.- **9,50 €**
 · Edición de La Real Academia Española y de la Asociación de Academias de Lengua Española.
 Bajo la dirección de Francisco Rico, primer director de la Comisión Nacional del Quijote.
Indicado: para disfrutar de un texto impecable.

DEFINITIVA
DON QUIJOTE DE LA MANCHA

Miguel de Cervantes
 Galaxia Gutenberg/Círculo de lectores (II volúmenes) 1.370 + 1.470 PÁGS. - **59,90 €**
 · Realizada Por el Instituto Cervantes, bajo la dirección del académico Francisco Rico. Estudio preliminar de Lázaro Carreter.
 Contiene fragmentos de los libros que lefa Don Quijote, láminas y gráficos, mapas y refranes comentados.
Indicado: para segundas lecturas.

EN CATALÀ
DON QUIXOT DE LA MANCHA

Cervantes
 Edicions 62. - **15 €**
 · Don Quixot: el llibre més gentil, més elegant i més perfet que imaginar-se pugui... en CATALÀ.

DE LUJO
DON QUIJOTE DE LA MANCHA

Miguel de Cervantes, ilustrada por Antonio Mingote, Planeta, (II volúmenes) 408 + 392 págs.- **900 €**
 · Con más de 600 ilustraciones firmadas y elaboradas por Mingote a lápiz, tinta china y acuarela gris. Prolongada por S. M. el Rey Don Juan Carlos I.
 · Una edición de lujo, limitada sólo 3.000 ejemplares- y numerada.
Indicado: para presumir de una espectacular edición exclusiva.

ILUSTRADA
DON QUIJOTE DE LA MANCHA

Miguel de Cervantes
 Planeta, 680 págs. - **60 €**
 · Junto al texto revisado y actualizado por el académico Martín de Riquer, aparecen acuarelas a doble página y dibujos en pluma realizados por Salvador Dalí.
 · Se trata de la primera recopilación de todas las obras que el artista catalán creó sobre este tema.
 Indicado: para coleccionistas y amantes del arte.

CONTINUACIÓN AL MORIR DON QUIJOTE

Andrés Trapiello
 Destino, 412 págs.- **19 €**
 · La existencia de don Quijote no trminó en octubre de 1614. el autor ha tomado como referencia aquellos personajes que compartieron las aventuras del caballero andante para dar continuidad a una historia inacabada.
 · Trapiello da protagonismo a secundarios que merecen poder contar su propia historia.
Indicado: para los que aún luchan contra molinos de viento.

GUÍA
ruta de don Quijote

VV.AA, El País-Aguilar, 312 págs.
 - **21,90 €**
 · A pie, en bicicleta o a caballo, cualquier elección es buena para repasar los pueblos y paisajes que inmortalizó la obra de Cervantes.
 · Contiene 10 tramos y 65 etapas, con fichas separables con datos prácticos como las distancias, accidentes del terreno y hoteles.
Indicada: para seguir los pasos de El Quijote.

CRÍTICA
CURSO SOBRE EL QUIJOTE

Vladimir Nabokov
 Ediciones B, 336 págs.- **7,50 €**
 · Antes de convertirse en autor consagrado Nabokov impartió clases de literatura. Aquellas que dedicó a la obra de Cervantes se recogen en este título.
 · Fuera de todo convencionalismo académico, Nabokov alava aciertos y crítica tropiezos.
Indicada: para disfrutar de una clase magistral.

ADAPTACIONES
ANDANZAS DE DON QUIJOTE Y SANCHO

Concha López Narvaez
 Prólogo: Ana Mª MATUTE
 Editorial Bruño. - **7 €**

DON QUIJOTE

Agustín Sánchez
 Ilustraciones de Svetlin Vicens Vives.,
 · Con la intención de acercar la diversión y la humanidad de la obra maestra de Cervantes a los lectores más jóvenes, recrea la asombrosa vida de don Quijote con agilidad narrativa y en un estilo literario tan ameno como accesible.

DON QUIJOTE

José Luis Giménez-Frontin no os perdáis la oportunitat de revivirlo.

Il·lustracions de Montserrat Ginesta

La Galera

¿Os acordáis de aquel “En un lugar de Mancha de cuyo nombre no quiero acordarme...”? pues no os perdáis la oportunitat de revivir las magníficas aventuras de Don Quijote, el hidalgo que leyó tantas novelas de caballerías que acabó por ver gigantes donde había molinos de viento

TOMA DE CONTACTO MI PRIMER QUIJOTE

José María Plaza. Il·lustracions de Julius, Espasa, 296 págs. - **14,90 €**
· Adaptación de un experto en literatura infantil. Ideal para que los más jóvenes se inicien en esta obra universal.

· La sencillez buscada no perjudica el espíritu de la obra.

Indicado: para niños, jóvenes y primeros lectores.

Anaya conmemora el IV centenario del Quijote con dos novedades que acercarán a los chicos y a las chicas, de más de diez años, el maravilloso clásico de la literatura castellana escrito por D. Miguel de Cervantes Saavedra.

AVENTURAS Y DESVENTURAS DE ALONSIQUE QUIJANO

Adaptación Ramón García Domínguez

152 páginas - **8,00 €**

En un lugar de la Mancha, de cuyo nombre no quiero acordarme, vivía un muchacho de alrededor de once años, alto de estatura, flaco de carnes, de pelo negro y encrespado, y cuya mayor afición y gusto era correr al aire libre, ser amigo de sus amigos y escuchar, por las noches, el ulular de las lechuzas y las historias que su abuelo le contaba.

Tenía un único sueño: convertirse en caballero andante, es decir, llegar a ser “el más amable, más sabio, más leal, de más noble ánimo y de mejor trato y crianza entre todos los demás”.

DON QUIJOTE DE LA MANCHA

Miguel de Cervantes
160 páginas - **7,95 €**

¿Es una locura dejarse llevar por el sentimiento? Esto es lo que hizo don Quijote: guiado por el amor, se puso el disfraz de salvador de los débiles y, armado con sus ideales, entró en batalla contra el mal. Si esto es estar loco, que se llene el mundo de quijotes.

La presente adaptación del Quijote, dirigida al público

infantil, recoge los episodios más representativos de la obra, que han sido reescritos de una forma clara y sencilla, pero respetando en todo momento el estilo del texto universal de Cervantes.

LES TRES BESSONES CONEIXEN EL QUIXOT

Aquest és l'Any del Llibre i l'Anna, l'Helena i la Teresa s'han proposat celebrar-lo amb la col·lecció La Gran Biblioteca de les Tres Bessones, una pila d'aventures de les tres inquietes menudes amb personatges de novel·la, de llegenda o històries reals. I, per començar, com que també és el 400 aniversari de la publicació del Quixot, el primer volum va dedicat a aquest personatge de les lletres universals. Dividit en dues parts, a la primera les bessones viuen una aventura quixotesca, i la segona, El racó dels savis, acosta els menuts de manera amena al món dels personatges que han conegut les bessones en les seves aventures. S'acompanya d'un DVD.

FERROS FORJATS

JOSEP AIGUABELLA

CARPINTERIA METAL·LICA
AMB FERRO I ALUMINI
TANCATS DE TELA METAL·LICA

Carrer Tossa, 5
Tel. (972) 83 02 70

17240 LLAGOSTERA
(Girona)

LIBRERIA SUREDA

Pi. Catalunya, 15
LLAGOSTERA (Girona)
Tel./Fax (972) 830097

JULES VERNE

Fa cent anys que va morir l'autor de *vint mil llegües de viatge submarí, La volta al món en 80 dies, Miquel Strogoff, Viatge al centre de la Terra, De la Terra a la Lluna, Els fills del capità Grant, Cinc setmanes en globus, Un capità de quinze anys, El buc fantasma...* i altres fantàstiques novel·les. Per aquest motiu, l'any 2005 serà un any ple d'activitats dedicades a la memòria de l'escriptor i la seva obra.

DE LA FANTASIA A LA REALITAT

A cent anys de la seva mort, França i el món es preparen per celebrar l'escriptor més traduït de la història, amb llibres disponibles en 148 llengües.

Més conegut com el primer gran novel·lista modern de ciència-ficció, Jules Verne va ser tot un visionari per la seva època: va imaginar un viatge a la Lluna, a finals del segle XIX, i un món en el que podríem viure sota l'aigua.

El futur que va veure Jules Verne

- A *De la Terra a la Lluna* Jules Verne va situar la "llançadora" del primer viatge a la lluna a Florida,

prop de Cabo Cañaveral, des d'on avui la NASA llança els seus coets.

- A *París al segle XX* parla de pianos que executen operacions amb tecles, i a *L'illa d'hèlice*, d'un cablatge d'informació global i del telefoto, que transmet imatge i so.
- A *Robur el Conqueridor* Jules Verne inventa un vaixell amb "hèlixs" als màstils i mogut per electricitat. L'inventor dels primers helicòpters, Igor Sikorsky, va dir haver-se inspirat en aquesta novel·la quan els va crear, el 1908.
- Verne va desenvolupar l'ús d'escafandres i tanques de bus que no van aparèixer fins al segle XX.

Va ser un escriptor extraordinari que va predir la ciència futura del món. Va escriure prop de 80 llibres, la seva majoria abans del 1900. De les moltes coses que va imaginar, avui tenim helicòpters, armes modernes, cinema amb so, televisió i coets.

Alex Pérez i Jalilu, 2n d'ESO

Passeig Tomàs Boada, 10
Tel. 972 830081
Fax 972 830342
17240 LLAGOSTERA

Pl. Narcís Monturiol, 30
Tel. 972 850546
17411 VIDRERES

Av. Catalunya, 35, baixos
Tel. 972165537
17412 MAÇANET DE LA SELVA

C/ Rossinyol, s/n
Tel. 972 470772
17455 CALDES DE MALAVELLA

Mobles i Fusteria Cateura S.L.

- MOBLES EN GENERAL I A MIDA
- MOBLES DE CUINA
- TAPISSERIA

Exposició i Venda

Carretera de Tossa, 7
Tel. 972 83 09 95

17240 Llagostera
(Girona)

HANS CHRISTIAN ANDERSEN

Hans Christian Andersen va néixer el 2 d'abril de 1805 a Odense. Posteriorment a la mort del seu pare, el 1816, i les noves noces de la seva mare, el 1819, va marxar sol i quasi sense recursos a provar sort a Copenhague. Al principi la seva aventura va fracassar, però el 1822, gràcies a l'interès del director de teatre Jonas Collin, va obtenir una beca que li va permetre seguir els seus estudis de forma regular. Superat el batxiller, a partir de 1830 va començar a publicar els seus primers relats. La seva gran reputació i l'ajuda de Jonas Collin li van proporcionar una beca de viatge. Entre el 1833 i el 1834, va visitar França i Itàlia. El 1835, Andersen va publicar el primer fascicle de los *Cuentos contados a los niños*. Aquesta col·lecció va obtenir un gran èxit i va ser continuada quasi cada any amb obres com *La sirenita*, *La pequeña vendedora de fósforos*, *Pulgarcito*, *El Patito Feo*, *La Reina de las Nieves*. Un cop aconseguit l'èxit, Andersen va organitzar el seu

temps per fer viatges i visites a casa d'amics influents. Andersen també va escriure relats de viatges (*Reflejo de un viaje a Harz*, 1831), obres de teatre (*El amor en la Torre de San Nicolás*), poemes (*Fantasías y esbozos*, 1831) i novel·les (*El improvisador*, 1835; *Las dos baronessas*, 1848).

D'entre tots els gèneres als quals Andersen dedica la seva activitat literària, són els contes els que li van proporcionar el reconeixement mundial. Andersen s'inspira en els relats populars. Va escriure 164 contes en què utilitza personatges i arguments del món de les llegendes, de la història o de la vida. Els quatre primers van ser publicats el 1835. Encara que aquests contes estan dedicats als nens, també resulten atractius als adults a causa de la seva imaginació poètica i, sobretot, pel sentit moral i filosòfic que s'amaga darrere de cada anècdota.

Berta Peyrecave

Transports Nacionals i Internacionals

JAPIC PETIT, S.A.
Transports

C/ Girona, 31
17240 Llagostera
(Girona - Espanya)

Tels.: 972 83 03 04 - 972 80 52 57
Fax: 972 83 05 55
japicp@wanadoo.es

DROGUERIA FRIGOLA

972 83 06 42

C. Àngel Guimerà, 27
17240 Llagostera (Girona)

2 D'ABRIL DIA INTERNACIONAL DEL LLIBRE INFANTIL I JUVENIL

En commemoració del naixement de l'escriptor danès Hans Christian Andersen, el 2 d'abril se celebra el Dia Internacional del Llibre Infantil i Juvenil.

Andersen és autor de llibres tan entranyables com *El soldadito de plomo*, *El patito feo*, *La princesa del guisante*, *La Sirenita...* són contes de sempre, que amb motiu del bicentenari tornen a prendre protagonisme. El 2 d'abril van començar en tota Dinamarca les celebracions amb motiu del segon centenari del seu naixement. Fins i tot s'ha dissenyat una ruta turisticocultural, la 'Ruta Andersen', que recorre els diferents museus dedicats a la seva figura i el romàntic parc batejat amb el seu nom.

Et presentem un d'aquests contes:

LA PRINCESA DEL GUISANTE

Érase una vez un príncipe, que quería casarse con una verdadera princesa. Viajaba, pues, por el mundo entero; pero no podía encontrar lo que buscaba, porque siempre surgía alguna pega. Muchas se llamaban princesas; pero no era fácil averiguar si lo eran verdaderamente y siempre tropezó con nuevos obstáculos. Así volvió, triste y desilusionado, a su casa; más, a pesar de todo, seguía en su empeño de tomar por esposa una auténtica princesa.

Cierta tarde el cielo quedó oscurecido por una terrible tormenta; a cada relámpago seguía un trueno fortísimo y la lluvia caía a cántaros. Todo el mundo buscó un refugio contra el rigor de la intemperie y las calles quedaron en un momento completamente desiertas.

Sucedió entonces que alguien llamó angustiosamente en la puerta de la ciudad y el mismo anciano rey, en persona, acudió a abrir.

Era una princesa, que pidió entrada y albergue. Pero ¡qué aspecto presentaba!. El agua chorreaba de su cabellera y vestidos y, para completar el desastre, sus zapatitos estaban hechos una sopa y no se comprendía como pudo haber llegado allí. Juzgándola a primera vista, parecía más bien una pobre joven infortunada y mucho se extrañó el monarca al oír que era una princesa verdadera.

"De ésto me enteraré en seguida", pensó la reina madre y, sin decir palabra, entró en la alcoba, con objeto de preparar con sus propias manos un lecho para la joven forastera.

Ella sola levantó toda la ropa de la cama y depositó un guisante sobre una de las tablas de madera. Luego sacó de un armario veinte colchones y los puso encima de aquella tabla con el guisante, añadió también otros tantos edredones y, por fin, terminó el aseo de la cama.

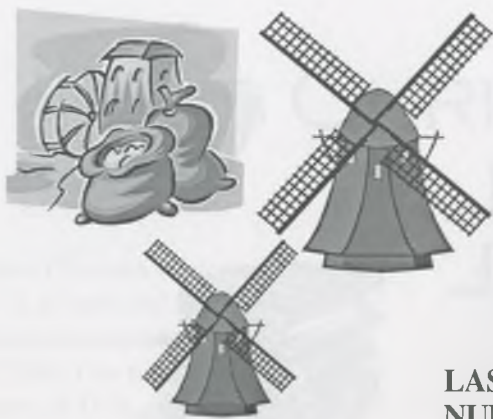
Allí debía descansar la pobre princesa.

A la mañana siguiente todos la preguntaron cómo había descansado. ¡Oh! Suspiró!, ¡pesimamente!. No he pegado los ojos. Sólo Dios sabrá qué había en la cama. Sentí algo muy duro – tan duro que tengo el cuerpo todo cubierto de cardenales. ¡Estoy rendida!.

Todos comprendieron que, en efecto, esta jovencita era una princesa auténtica, pues había sentido, a través de veinte colchones y otros tantos edredones, un solo guisante. Solamente una princesa podía ser tan sensible.

El príncipe se casó con ella, ya que tenía la absoluta seguridad de que se trataba de una princesa y el guisante ocupó el debido puesto en un museo, donde se puede ver todavía, si algún fresco no lo ha metido en su bolsillo desde entonces.

¡Esta es una historia rigurosamente cierta!.

GASTRONOMIA D'ANIVERSARIS

DON QUIJOTE Y SANCHO

La cuina manxega arrenca d'una tradició popular i casolana, recordada molt sovint en El Quixot: recull més de 2.500 referències gastronòmiques. Les verdures són més estiuencques; es serveixen en gaspatxo, *pisto* o *asadillos de pimientos* a l'estil manxec. D'entretemps, cal destacar el *salpicón*, a base de vedella i verdures, i el *tojunto*, amb conill de bosc i un senzill adob d'all, ceba i pebrots. Els estòmacs fermes gaudiran amb un *morteruelo* de fetge de porc, menuts d'au, carn de cacera amb espècies. Per endolcir-se, sospirs d'ametlla o *bizcochá* manchega, un bescuit mullat en llet, canyella i vainilla. I, per descomptat, no pot faltar el licor *resolí* de Conca. Amb motiu del IV Centenari de El Quijote, grans xefs, com Ferran Adrià, Santi Santamaria, Juan Mari Arzak, Toño Pérez, Martín Berasategui i els manxecs Adolfo Muñoz i Manuel de la Osa, entre altres, han col·laborat en la publicació d'un treball que recrea els plats descrits en la novel·la (per exemple, los *Duelos y Quebrantos, con sesos de cordero, torreznos y huevos*). Entre els restaurants que estan renovant la cuina manxega destaca *Las Rejas*, en Pedroñeras (Conca), on Manuel de la Osa ofereix, entre altres *delicatessen, sopa de cenizas de ajos de 2002*. Tal com sona.

La Ruta del Quixot, el major corredor ecoturístic d'Europa, amb uns 2.500 quilòmetres de trajecte, transcorre a través de més de 144 poblacions. Aquesta ruta ha existit sempre. Els itineraris s'estenen per cinc províncies (Albacete, Ciudad Real, Conca, Guadalajara i Toledo), però el nucli cervantí per excel·lència és en el vèrtex entre Toledo, Ciudad Real i Conca. Cal posar-hi temps, perquè *ancha es Castilla* i molt del que ens ofereix és en format sorpresa.

LAS NUEVAS HOSPEDERÍAS

LA CASA DEL RECTOR
Dirección: c/ Pedro de Oviedo, 8.
13270 Almagro (Ciudad Real).
Reservas: en el teléfono 926 26 12 59 o en recepción@lacasadelrector.com

HOTEL HABAD
Dirección: c/ Real del Arrabal, 1.
45003 Toledo
Reservas: www.hotelhabad.com o en el teléfono 925 283 500.

RECETA MANXEGA

LA MANCHA
La Mancha es la cueva del tesoro, casi secreta, que los Alí Babás de la cocina española están empezando a descubrir. Se crean platos nuevos sin romper jamás con la tradición ni con los productos autóctonos. Cuando en El bohío de Illescas sirven unas gachas o en Las Rejas de Las Pedroñeras utilizan el ajo, les confieren unas cartas de nobleza impensadas. Y el buen aficionado descubre entonces cosas que, quizá, infravalorada hasta entonces. Y es cuando empieza a apreciar en toda su dimensión unos gazpachos manchegos en el Pincelín de Almansa y el resto de las tradiciones regionales, que a veces asustan al foráneo por sus nombres algo truculentos –atascaburras, ajo mataero...-, a los que hay que saber sobreponerse.

Los productos de la región (quesos, ajos, matanza, caza, corderos manchegos, pimientos, berenjenas, espinacas, azafrán, setas, miel, mazapán, arropé, alajú, vinos...) componen una despensa fabulosamente rica y variada, a partir de la cual se puede guisar de forma tan tradicional o tan vanguardista como se desee.

Por todo eso, en estos tiempos de "fusión" culinaria, Castilla-La Mancha, con sus raíces culinarias cristianas, árabes y judías, con su capacidad de adaptación a cada medio y cada tiempo, en una de las partes de España donde más se nota el "boom" de nuestra renovación culinaria.

Lo que comía, o no comía, porque los hidalgos tienen tendencia a ser flacos y a dejar la olla podrida por la aventura del garbanzo. La olla, el gran caldo en el que se cuece todo lo sabrosamente imaginable, es el plato completo del que Cervantes, en El Quijote, dice que siempre se podrá encontrar algo bueno.

OLLA PODRIDA

Ingredientes para 4 personas

¾ de kg de alubias rojas
1 mano de cerdo
1 oreja de cerdo
1 morcilla de Burgos
1 chorizo de Burgos
1 longaniza asturiana
150 g de tocino y sal

Las alubias deben ponerse en remojo la noche anterior. Se ponen a cocer en una olla con agua las alubias, la mano y la oreja de cerdo y se sala todo. Se deja cocer 1 hora y se añaden la morcilla, la longaniza y el tocino. Cuando estén prácticamente en su punto, se rectifica de sal si es necesario. Cuando las alubias estén tiernas, se retiran del fuego y se sirven con el caldo, que tiene que quedar algo espeso.

EL VINO

Acompañar de un vino tinto reserva, maduro, de D.O. La Mancha de la variedad cencibel o de un vino tinto con barrica de D.O. Ca. Rioja de la variedad tempranillo, graciano, garnacha y mazuelo.

PROCONSER

REFORMA Y CONSTRUCCIÓN DE CASAS Y PISCINAS

DAVID SERRANO CARRANZA
C/ MOSSÈN GELABERT, NÚM. 3
TEL. 972 83 10 72
17240 LLAGOSTERA (GIRONA)

DISFRED

Fresc

LLAGOSTERA - Tel. 972 83 18 71 - Pg. Pompeu Fabra, 1
S'AGARÓ - Tel. 972 32 61 97 - Av. Platja d'Aro, 311 - Ed. Creu de S'Agaró
SANT FELIU DE GUÍXOLS - Tel. 972 32 58 62 - Carrer Lleida, 80
CASSÀ DE LA SELVA - Tel. 972 46 37 06 - Pg. Vilaret, 31

PEIXATERIA

Tel: +34.972.830135
Fax: +34.972.830101
E-mail:
nogue@nogueassessors.com
Carrer dels Almogàvers, 21
17240 LLAGOSTERA (Girona)

ASSEGURANCES
ASSESSORIA
LABORAL I
FISCAL
COMPTABILITATS
SERVEIS
IMMOBILIARIS

FRANCESC XAVIER NOGUÉ I DESPUIG

nogue

el passeig

BAR
RESTAURANT

Pg. Pompeu Fabra, 92 - 17240 Llagostera
Tel. 972 831 292

Trans

Xirgu

JOAN XIRGU I CIURANA

SERVEI DIARI DE PAQUETERIA I RECADERIA A GIRONA • CAMIO PLATAFORMA

Carrer Concepció, núm. 45
17240 LLAGOSTERA (Girona)
Tel. 972 83 01 57 - T.M. 630 07 33 07

RESTAURANT

ANNA MARIA

Cuina casolana • Menú diari • Carta • Menjar per emportar

Anna M^a. Gispert Luna

Tel. 972 83 01 13 • C/. Panedas, 31 • 17240 LLAGOSTERA

La meceua
complements per a viure

C. de La Coma, 19
17240 Llagostera
tel. 972 83 16 13
www.lameceua.com
info@lameceua.com

emmarcacions decoració disseny art

Material de Belles Arts
descomptes especials per a entusiasmats

El triangle

Moda Unisex

Roba juvenil
Moda unisex
talles grans
Complements

C/ Consellers, 9
17240 LLAGOSTERA

QÜESTIONARI DE PROUST

Us fem arribar les respostes de la Lara Turon, estudiant de publicitat i relacions públiques, de la Xon Vilahur, professora de ciències de l' IES Llagostera, d'en Lluís Batllósera, professor de música de l'IES Llagostera, d'en Quim Paneque, conserge de l'IES Llagostera i d'en Josep Terés, un noi de 17 anys vinculat al poble.

1. Quin és el tret principal del teu caràcter?

Lara - L'energia.

Xon - La tossuderia.

Lluís - Suposo que el nerviosisme.

Quim - Ira i perseverança

Josep - Crec que més aviat sóc divertit.

2. Quina qualitat prefereixes en una persona?

Lara - L'honestedat.

Xon - Que hi siguin... sempre.

Lluís - La sinceritat.

Quim - La quantitat i la intel·ligència

Josep - Que sigui simpàtica i sincera i si pot ser divertida.

3. Què aprecies més en els amics?

Lara - La seva companyia.

Xon - Que sigui alegrement alegre.

Lluís - La sinceritat

Quim - La lleialtat

Josep - Que m'ajudin i sempre diguin les veritats.

4. Quin és el teu defecte principal?

Lara - La impaciència.

Quim - No saber respondre entrevistes i la timidesa

Josep - M'oblido de les coses, a vegades no les penso perquèestic boig.

5. Quina és la teva ocupació preferida?

Lara - La meva ocupació preferida és estar ocupada. Detesto estar sense fer res.

Quim - Activitats creatives.

6. Quin és el teu somni de benestar?

Lara - Veure que tot allò que desitjo es compleix.

7. Quina podria ser la teva pitjor desgràcia?

Lara - Ser immortal i veure com tothom qui estimes es va morint. Ho vaig veure en pel·lícula i de veritat que és horrorós.

Quim - No ser jo mateix

Josep - Que tallés amb la xicoteta

8. Què voldries ser?

Lara - Un núvol.

9. On voldries viure?

Lara - M'agradaria visitar molts llocs, però, per viure-hi, a Llagostera jaestic bé.

Xon - Egipte seria un bon lloc, d'aquí ja n'estic farta!

Josep - A Llagostera.

10. Quin color prefereixes?

Lara - El rosa clar.

11. Quina flor prefereixes?

Lara - Una rosa de Sant Jordi.

Lluís - La rosa.

12. Quin ocell prefereixes?

Lara - El colom blanc.

Xon - El duc blanc, només habita a Sibèria. Un dels meus objectius a la vida és arribar a veure'ls en estat salvatge.

13. Quin és el teu autor o autora

preferit en prosa?

Lara - Paul Auster, Paulo Coelho, Kafka i Patrick Süskind.

14. Quin és el teu poeta preferit?

Lara - Bécquer, Neruda i Machado.

Xon - Buf... molts. En especial Pablo Neruda i Joan Salvat-Papasseit.

Josep - Federico García Lorca.

15. Quin és el teu músic preferit?

Lara - Robbie Williams i Manzanita.

Xon - El canari Pedro Guerra.

Lluís - Pau Casals.

Quim - J.S. Bach.

Josep - Pastis & Buenri.

16. Quin és el teu pintor preferit?

Lara - Eduard Munch.

Xon - Cap.

17. Quins són els teus herois o heroïnes de ficció?

Lara - Robin Hood.

Xon - Sandokan, el tigre de Malàisia... era molt guapo.

Lluís - En Bugs Bunny.

Quim - No en tinc.

Josep - La Jeni i el meu gos, en Putxi.

18. Quins són els teus herois o heroïnes de la vida real?

Lara - Tots aquells que han aconseguit els seus somnis (Joaquín Lorente).

Quim - Els professors.

19. Quins noms prefereixes?

Lara - Dafne, Afra i Fiona

Xon - M'agraden els noms de la natura: Mar, Oriol...

Lluís - Anna i qualsevol que tingui una i.

Josep - Jeni, Laura, Josep.

20. Què detestes per sobre de tot?

Lara - En Bush i l'Aznar. Bé, els podríem incloure en una resposta més general: la intolerància.

Xon - En especial, la violència.

Lluís - La mala fe.

Quim - La falsedat.

Josep - La gent que és creguda, i que fa que els altres s'enfadin entre ells.

21. Quins caràcters històrics menysprees més?

Lara - Hitler, Franco...

Quim - La contumàcia.

Josep - Hitler.

22. Quin fet militar admires més?

Lara - La recuperació de Perejil. No, és broma, no acostumo a admirar els fets militars, crec que les coses no s'arreglen així. En comptes de militaritzar els civils haurien de civilitzar els militars.

Lluís - Cap.

23. Quina reforma admires més?

Lara - El pas de dictadura a democràcia.

24. Quins dons naturals voldries tenir?

Lara - Paciència i poder per canviar les coses.

Xon - Una bona veu per poder cantar.

Lluís - Quin do natural no tinc...? Suposo que veure-hi bé per no portar ulleres.

Quim - Serenor i equilibri.

25. Com t'agradaria morir?

Lara - Sense patir i sobretot sense que patissin els altres per mi.

Xon - No vull morir.

Quim - En pau.

Josep - De gran, (de vell).

26. Quin és l'estat present del teu esperit?

Lara - Un esperit tranquil, treballador i ple d'objectius.

Lluís - El meu esperit en aquests moments està tranquil.

Josep - Enamorat.

27. Quins fets t'inspiren menys indulgència?

Lara - Tots aquells que no respectin els drets humans.

28. Quin és el teu lema?

Lara - Si t'obsessiones buscant la felicitat estaràs deixant passar l'oportunitat de viure-la realment.

Xon - Viu i deixa viure.

Lluís - Salut, feina i un forat per posar l'eina.

Quim - Coneix-te a tu mateix.

Aquests qüestionaris han estat realitzats per:

Julia Turon i Sandra Font

a Lara Turon

David Triguero i Pau Canigüeral

a Xon Vilahur

Àfrica Ramis i Míriam Boadella

a Lluís Batllósera

Estíbaliz Martín

a Quim Paneque

Alina Magurean i Jénifer Ortega

a Josep Terés

Tedra
Tècnics de gestió ramadera

Casimir Serra
VETERINARI

Àngel Guimerà, 16 · 17240 Llagostera
tel. / fax 972 83 14 00 - mòbil 607 21 62 43
e-mail: tedratecnics@wol.es

LLAGOFINQUES

SERVEIS IMMOBILIARIS

DELEGACIÓ LLAGOSTERA

Consellers, 21 (Baixos)
17240 LLAGOSTERA (Girona)

DELEGACIÓ GIRONA

Impressors Oliva, 1-3 Local 9
17005 GIRONA

COMPRES

VENDES

LLOGUERS

ASSESSORAMENT
IMMOBILIARI

Tel. 972 831830 Fax. 972 831831

E-mail: llagofinques@telefon.es

Tel. 972 225431 Fax. 972 207131

E-mail: llagofinques@telefonica.net

FEM POBLE

Experiència al Japó.

El novembre de 2004, la companyia Aula d'Art, va assistir al Yakumo International Theatre Festival (Japó), una mostra de teatre internacional. Igualment com altres grups procedents de països de l'Europa de l'est, l'Argentina, Austràlia o el Japó. Persones d'arreu del món, de cultures completament diferents, unides per una mateixa passió: el teatre. Durant aquests vuit dies, les nostres vides van fer un gir per complet.

Durant tots els mesos de realització d'aquesta obra teníem un objectiu molt clar: representar-la al Japó. Al principi ens van dir que hi hauria la possibilitat que anéssim a fer una obra al Japó, una possibilitat remota. Quan vam començar els assaigs, molts pensàvem que anar al Japó seria impossible i que no calia fer-nos gaires il·lusions. La situació va canviar en rebre els primers faxos de l'organització del festival japonès: vèiem més possibilitats i ja començàvem a informar-nos sobre la cultura i els costums del país.

Un cop feta la reserva del viatge, encara ens semblava increïble d'anar-hi. De mica en mica, l'obra s'estava acabant i faltaven pocs dies per a l'estrena. Un cop a l'avió, jo vaig començar a creure'm que el nostre destí era el Japó.

I, després de les 15 hores de viatge d'avió, arribàvem al Japó. Faltaven 5 hores de cotxe per arribar al nostre destí final, Yakumo. Vam tenir la sensació que érem en un planeta diferent en el qual, malgrat l'avançada tecnologia, vivien purs i aïllats del món, indiferents als canvis absurds del món occidental, contaminat i corrupte. Ens esperaven amb els braços oberts, predisposats a obrir-nos totes les portes de les seves cases i de la seva cultura; una cultura antirepressiva, d'anticulpa-bilitat i totalment diferent de l'occidental. Era una gent encantadora, eren com una

gran família unida al màxim: les portes de les seves cases estaven permanentment obertes, sense claus ni llisquets; ningú té la necessitat de violar les normes, perquè ells mateixos les estableixen. L'experiència cultural i emocional va ser inexplicable.

Vam tenir l'oportunitat de conèixer persones molt interessants i visitar zones d'una bellesa extraordinària. També vam poder intercanviar experiències amb els alumnes de les escoles del poble, que van preparar una gran festa per mostrar-nos els seus costums i la seva satisfacció per la nostra visita. Tot el poble estava pendent d'oferir-nos amistat i hospitalitat.

Quant a l'organització i programació del festival, es podia -i es pot- trobar més informació a la seva pàgina web que s'actualitzava diàriament i mitjançant la qual els nostres familiars també podien seguir l'esdeveniment. http://www.yitf.org/yitf/yitf2_e.htm

Temes tècnics del teatre aliè.

El teatre on hauríem de representar la nostra obra era més ample que el nostre; no obstant, no era ni molt menys tan profund com el del Casino de Llagostera. Gràcies a facilitat d'adaptació infinita de la nostra obra, no va haver-hi problemes de moviment ni muntatge.

Durant les dues hores d'assaig que ens pertocaven, un equip de 12 tècnics especialitzats estaven al nostre servei per a allò que necessitèssim. Amb la seva ajuda, vam col·locar tot l'entrellat de focus en tan sols 15 minuts; el material necessari ja estava preparat amb antelació. L'assaig que vam fer durant aquelles dues hores va anar bé, malgrat que darrere de l'escenari transitaven, amunt i avall, durant tota l'obra, els tècnics japonesos que, per por que quelcom no anés bé, et recol·locaven el vestuari

en el lloc que creien més adient; el deixaven tan ben posat que ens va suposar un problema no trobar la roba allà on l'havíem deixada. Per sort, el dia de l'obra només es limitaven a il·luminar amb una odiosa llanterna totes les pertinences que agafàvem i que deixàvem d'agafar.

L'obra es va representar -com totes les altres- dues vegades seguides, en un interval de 10 minuts, en què un dels crítics feia el seu comentari. Al final de la segona representació de l'espectacle, va pujar a l'escenari un altre crític. Malgrat la dura crítica que vam rebre, ens van felicitar acabada l'obra.

Quan s'assisteix a un festival de teatre com aquest, en un país únic com aquell, t'acabes adonant que la representació de l'obra i tot el que s'hi relaciona, queda totalment en un segon nivell, ja que vam col·locar en el primer l'experiència, la cultura, conèixer, les relacions entre els participants i organitzadors del festival... Arribà un moment que, encara que l'obra no hagués sortit bé, l'ànim de la companyia no hagués baixat en absolut perquè el més important va ser la relació humana entre actors i amants del teatre. Un ambient perfecte i molt enriquidor. Va ser un viatge que mai no oblidaré i que, per sorpresa nostra, ens ha marcat per a la vida, ens ha canviat la manera de ser, de pensar... Després d'aquest viatge, les nostres vides han donat un gir molt gran. Tot allò que abans creïem impossible ara ho creïem evident, ja que aquell país gairebé perfecte ens va fer veure que a occident encara hi ha molta feina per fer; o potser que tota aquella feina que s'havia de fer es va donar per inútil i ara en patim les conseqüències.

Aleix Gainza i Guerrero

Les bruixes de Salem

per la companyia Aula d'Art

Aquest passat mes de maig (17, 20 i 21) la companyia **Aula d'Art** va representar al teatre del Casino Llagosterenc l'obra *Les Bruixes de Salem* d'Arthur Miller. Una obra on es descriuen els judicis per bruixeria realitzats en aquesta colònia de l'Estat de Massachusetts al segle XVII.

Arthur Miller

L'escriptor Arthur Miller va morir als 89 anys el 10 de Febrer de 2005. La mort va tenir lloc a casa seva, a Roxbury (Connecticut), a causa d'una aturada cardíaca. La seva família era amb ell, al costat del seu llit, en el moment de la seva mort. Arthur Miller va néixer a Nova York, el 1915. Era fill d'un fabricant d'abrics que es va arruïnar durant la gran depressió. El seu gran èxit, *La mort d'un viatjant* (1949), explica la tràgica història d'un home corrent, molt semblant al seu pare, i va obtenir els premis Pulitzer de Teatre i del Cercle de

Crítics de Teatre de Nova York. Una altra obra seva, *Tots eren fills meus*, va ser escollida millor obra teatral de 1947 pel cercle de Crítics de Teatre de Nova York. La publicació de *Les bruixes de Salem* (1953) -que descriu judicis per bruixeria, però que en realitat és una denúncia contra la investigació del Congrés dels Estats Units sobre les activitats subversives, portada a terme pel senador Joseph McCarthy- va dur Miller, el 1956, davant el Comitè d'Activitats Antiamericanes, que el va condemnar per desacatament. La sentència va ser apel·lada i finalment Miller va ser absolt. El seu matrimoni amb l'actriu Marilyn Monroe el 1956 va reportar-li encara més fama. L'any 2002, va ser guardonat amb el premi Príncep d'Astúries. Durant prop de sis dècades, Miller va crear personatges lluitadors en els conflictes amb el poder, en els personals i al voltant de la responsabilitat social. També escrivia sobre les repercussions dels fets passats, la innocència i l'esperança. En la seva obra i en el seu paper en la vida pública, Miller mostrava les seves profundes idees polítiques i les seves conviccions morals. Va afirmar que amb el teatre es podria modificar el món.

Més informació a:

(<http://www.universitart.com/>)

La tieta Sofia

Asseguda al tamboret, davant el foc, pelant patates amb una afició obsessiva, la tieta Sofia viatja per un univers inimaginable. Sovint però, cal parlar-li i a causa d'aquest viatge tan llunyà i "vernesià" cal fer alguna jugada per atraure la seva atenció.

Potser era més adequada una frase directa i amb una certa completivitat, però jo preferia jugar al meu joc innocent i experimentar la llunyania d'aquesta ment i deia amb tota normalitat: "Tieta Sofia! L'àvia del cinquè és morta!", però no em responia mai. Sovint deixava escapar un sospir, un gest d'afirmació, o depenent del cinisme d'aquell dia, feia un suau somriure malèvol, segurament causat pel seu subconscient. Mai li ha caigut bé a la tieta Sofia. El seu ganivet esmolat avançava grinyolant, aturant-se en cada ull marró de la patata, sense

compassió. Quan anunciava el nom de la veïna, aquell ganivet es transformava en una molt esmolada excusa, quan pronunciava el seu nom, aquest es tornava més ràpid i més fort. No obstant, no crec que Sofia fos capaç de matar una mosca, i menys la sorollosa Enriqueta del cinquè. Aquesta, dos cops per setmana feia una renovació del pis i recol·locava els mobles, per escapar d'una monotonia que la tenia presa en les seves pròpies estances. Envoltada de peluixos i tasses del "Naranjito", recordava prudentment la seva família, que anys abans seia juntament amb ella, en aquella taula bellugadissa, dinant els macarrons del diumenge; desitjava tan profundament sortir d'aquella soledat, que molt sovint els veia, els seus familiars: el seu fill, mort d'accident; el seu marit, mort per malaltia. Parlava amb aquests parents invisibles, que sens dubte eren allà amb ella, n'estava convençuda. Sols li quedava una amiga, una senyora de ciutat, viuda d'un marit carlista. Jo mai vaig veure aquesta senyora, però em consta que li enviava rams de flors i bombons en dates importants. Però la soledat d'aquella dona era tan immensa i les ganes d'escapar-ne tan fortes, que impulsarien una persona a fingir una amistat carlista. No obstant, crec que la senyora de ciutat, sí, tenia rostre. Vaig deixar de fer la genial jugada de la veïna morta quan va morir l'àvia del cinquè, d'aquell edifici tant moribund. La tieta em va venir a veure a l'habitació i em va dir que l'Enriqueta era morta, i jo, per arrodonir la broma que tant de temps havia allargat amb certa innocència, vaig dir-li: "Tieta... en fa de temps que t'ho dic!" Això últim, em va costar tres dies de presó a la meua cambra, un sopà i algunes de les estones al costat del foc. Vaig maleir llavors l'Enriqueta i la seva mort prèviament anunciada. Cosa que em demostrà que en moments místics no estava absent del món ni de mi, i que esperava un moment com aquest per donar-me l'escarment que em mereixia per això.

Barret de cua, J. Erail (1900)

A.P. TXÈKHOV LES TRES GERMANES

TEATRE

El primer dia de febrer, tots els alumnes de batxillerat de l'institut de Llagostera, vam anar al Teatre Nacional de Catalunya (a Barcelona) a veure l'obra *Les tres germanes* de A. P. Txèkhov i dirigida per Ariel García Valdés. La representació es feia a la Sala Gran del TNC. Aquest any es duran a terme diverses representacions arreu d'Europa d'aquest escriptor rus, ja que es celebra el primer centenari de la seva mort.

Aquestes són algunes de les nostres reflexions sobre l'obra.

Les tres germanes tracta sobre la vida que porten tres germanes i el seu germà, en una trista ciutat russa, un any després de la mort del seu pare, i també sobre el seu afany per aconseguir la felicitat que es veu reflectida d'una manera diferent en cada personatge. Les tres germanes són Maixa, la gran, Olga i Irina, la petita. Totes tres tenen un gran afany per aconseguir marxar de la seva ciutat i poder anar a Moscou, la capital i el lloc on van néixer, per tal de sortir de la trista ciutat on viuen. D'una banda, la germana gran, Maixa, (Emma Vilarassau) està casada amb Fiòdor, un professor d'institut del qual es va enamorar quan era una adolescent envers el qual, en aquests moments, ha perdut tota l'admiració que li tenia ja que el veu tal com és i el troba una mica estúpid. Durant l'obra veiem que Maixa recobra la il·lusió de ser feliç amb l'aparició de Aleksandr Ignàtievitx (Ramon Madaula), un tinent coronel comandant de bateria que ve de Moscou, del qual s'enamora. Però Aleksandr està casat i acaba marxant altre cop cap a Moscou i, per tant, Maixa no aconsegueix la felicitat. D'altra banda, Olga (Laura Conejero), la germana mitjana, és professora de l'institut i vol casar-se i anar-se'n a viure a Moscou. El que no vol ser per res del món és directora de l'institut. Però, en acabar l'obra, veurem que tampoc aconsegueix els seus objectius

A.P. TXÈKHOV
LES TRES GERMANES
TEXT CATALÀ DE NARCÍS COMADIRA | DIRECCIÓ D'ARIEL GARCÍA VALDÉS

i, per tant, tampoc la felicitat: no marxa a Moscou i acaba sent directora de l'institut.

Irina (Nora Navas) és la germana petita i vol treballar per tal de fer alguna cosa de profit a la vida. També vol anar a viure a Moscou. És la germana que d'alguna manera veiem que aconseguirà ser feliç, ja que decideix casar-se amb el baró per tal d'anar-se'n a viure a Moscou i es posa a treballar. Però la feina l'acaba *estressant* i un altre pretendent seu li acaba matant el promès. Per tant, tampoc acaba aconseguint els objectius que volia i per tant, tampoc assoleix la felicitat. Per últim, el germà, l'Andrei (David Bagés), tenia el seu somni: ser un gran científic i un home de gran valor. Durant l'obra veiem que es casa amb una dona, Natàlia Ivànovna, la qual no li és gaire fidel, està obsessionada amb els fills que té al llarg de l'obra i acaba transformant l'Andrei en un trist i amargat membre del consell municipal.

Per tant, es podria dir que cap dels personatges principals acaba aconseguint la felicitat, però malgrat tots els fracassos en què es veuen sotmesos, són optimistes i acaben donant el missatge que s'ha de viure. L'obra es divideix en quatre actes, els quals sempre es desenvolupen en un departament concret de la casa dels germans. En primer lloc, el primer i el segon acte, van lligats entre si, i tots dos junts ens fan una introducció del que ha passat a la vida dels personatges fins al moment en què comença l'obra. També ens comença a plantejar el tema que s'anirà reflectint durant l'obra: l'afany per aconseguir la felicitat.

L'escenografia d'aquests dos primers actes està composta per uns miralls deformats que ens acompanyaran al llarg de l'obra i que estan situats a la meitat de l'escenari, de manera que el fa més petit. També hi ha una llarga taula de fusta i moltes cadires, volent representar un menjador. A continuació, el tercer acte ens reflecteix com evolucionen les personalitats dels personatges en una situació delicada, com és un gran incendi a la ciutat. Quasi tots s'involucren en l'extinció, menys l'Andrei (el germà) que està ja molt cremat (de caràcter) i no deixa passar els bombers pel seu jardí. En aquest acte els miralls ocupen el mateix espai que en els dos primers, però la taula i les cadires han estat substituïts per unes butaques i uns sofàs; representen una sala de la casa.

Finalment, l'últim acte es desenvolupa al jardí de la casa. En aquesta ocasió els miralls estan col·locats de forma diferent, escampats pel llarg de l'escenari, de manera que si et fixes en el que reflecteixen els miralls, pots entreveure unes formes com d'arbres que t'inspiren que estàs en un jardí. També hi ha uns bancs, un de situat més a l'esquerra i l'altre al centre, i un micròfon, situat prop del banc de l'esquerra, per on les germanes

cridaràn la frase que tanca l'obra: "S'ha de viure!". En aquesta escena es veu el desenllaç de l'obra, comprovem com les germanes no acaben aconseguint cap dels objectius que volien en la seva vida (plantejats en la introducció), però tot i així elles es mostren optimistes.

Segons la meua opinió, aquesta obra potser és per a gent més gran que nosaltres, ja que algunes paraules del vocabulari que feien servir no les acabava d'entendre i algunes de les bromes que feien els personatges tampoc no les entenia del tot. També, crec que el fet que cap dels personatges acabi aconseguint els seus objectius pot deprimir una mica l'espectador, i més si és jove, ja que potser no s'esforçarà tant per aconseguir els seus d'objectius. Però, d'altra banda, veig que gent que comença a tenir encaminada la seva vida i que ha hagut de renunciar a algun dels seus principis i objectius es pot veure reflectida en algun dels personatges de l'obra. En definitiva, l'obra no em va cridar gaire l'atenció, però em va agradar el fet de tornar anar al Teatre Nacional de Catalunya i veure com interpretaven els papers els actors que representaven aquesta obra.

Silvia Comas

Aquesta obra ens mostra el somni de tres germanes (Olga, Maixa i Irina), que pretenen tornar a la seva ciutat natal per trobar la felicitat, un somni molt anhelat per elles i que no arribaran a aconseguir malgrat les seves il·lusions. Dues de les tres germanes i el seu germà, viuen a la casa del seu difunt pare: Maixa, la germana gran, viu arrepençada d'haver-se casat amb el seu marit, un professor d'institut. D'entrada, un dia ella s'enamora d'un tinent coronel casat que ve de Moscou i al qual li agrada molt filosofar, però malgrat això la seva relació no surt bé i Maixa es queda finalment amb el seu marit. La Irina, que és la germana petita, té moltes ganes de treballar, de viure i d'anar-se'n a Moscou; malgrat això, acaba treballant en una feina que no li agrada, una oficina de telègrafs, i volent-se casar per consell de les seves germanes amb el Baró, un home de bona família que mai no ha hagut de treballar i que des de sempre ha estimat Irina. Però, per desventura seva, aquest és mort en un duel per un militar que havia promès matar qualsevol que s'acostés a Irina i que no fos ell.

Dos altres personatges i no menys importants en l'obra sinó al contrari, són Andréi (germà de Maixa, Olga i Irina) i Natasha, la seva dona. Andréi és estudiós i toca molt bé el violí, però per culpa del casament amb Natasha, a mesura que avança l'obra es va convertint en un personatge més decadent. Natasha és una dona molt maca però excèntrica en la forma de vestir, a més a més és egoista, ambiciosa, hipòcrita i freda. Ella al llarg de l'obra va prenent el control de la casa de les germanes i fent la vida impossible a tothom de la casa, fins i tot, de manera indirecta, a Andréi. Com a personatges secundaris apareixien Ivan Románovich (un home jubilat que no fa res en tot el dia i que havia estat enganxat a l'alcohol després de matar un pacient quan era metge), la minyona de la casa (que és despatxada per Natasha) i un home vell pertanyent al consell del districte que duu els documents per firmar a Andréi.

Segons el meu parer, *les tres germanes* aporta un missatge diferent per a cada persona, depenent dels fets que un vegi dins l'obra i que li recordin la realitat en la qual viu. Jo n'he interpretat un missatge per ajudar-me a seguir endavant malgrat que hi hagi somnis que no es facin realitat o obstacles que se'm presentin al llarg dels meus dies.

Sergi Coll

Com cada any, i sortosament, vam poder gaudir d'una representació teatral en un dels millors teatres del país, el TNC.

Les tres germanes és una obra que mostra els sentiments de personatges en època de canvi, i aquests personatges es troben desconcertats. S'aboquen al passat de les seves vides i amb problemes no saben com enfrontar-se al present i a un futur que les espanta. Però totes tres tenen un mateix desig, trobar a la vida un sentit positiu i feliç, encara que al principi de la representació aquest fet no fos tan clar.

Creç que aquesta representació té una trama un xic complicada per a un públic jove, i segons la meua opinió seria més adequada per a un públic més adult. Tot i això, la qualitat de la interpretació és molt bona. L'escenografia no és molt treballada materialment, però la forma de posar els miralls, els mobles i la llum és molt elaborada. En conclusió penso que

l'autor i seguidament el director de l'obra han volgut ficar-nos en el paper dels personatges perquè ens hi identifiquem, però és molt complicat pel fet que la joventut no té tantes experiències vitals de coses desitjades i perdudes. En general l'obra em va agradar, potser era una mica llarga, però en tot cas gens avorrida.

Lorena López

Hi apareixen molts personatges que es poden reconèixer en els humans. Tanmateix molts tenen una cosa en comú: uns objectius. Les tres germanes volen anar a Moscou, la dona del germà, quedar-se amb la família a la casa, el baró i l'altre militar tenen com a objectiu anar amb la Irina... i així molts altres. Però totes aquestes il·lusions acaben trencant-se. La Maixa, després que tots els militars marxen pel fet que la base es trasllada, veu com el seu amant no va amb ella a Moscou com tenien pensat. L'Olga acaba ocupant el lloc de directora que no desitjava. Pel que fa a la Irina, el baró es mor i també veu com s'ha de quedar al poble. També el germà acaba veient com la vida feliç que volia és en realitat una relació fatal.

A conseqüència d'això, la vida dels personatges es torna més fosca i trista. Però davant d'això les tres germanes acaben dient que s'ha de seguir endavant, lluitant enfront dels problemes i mirant el futur amb optimisme. Aquest és per a mi el principal missatge de la representació. Creç això perquè en molts casos quan una persona veu que no pot fer el que volia (o que fins i tot fa tot el contrari) es tanca en ella mateixa i no intenta seguir endavant per millorar. Per tant, l'autor de l'obra dóna, en la meua opinió, un missatge optimista cap a les persones que es puguin veure identificades amb algun personatge. A més a més, també és una obra que representa la dificultat de trobar la felicitat. Però no tan sols això, hi ha alguns personatges que s'adonen que tot el que havien fet fins al moment no tenia cap valor. La Maixa, per exemple, tria intentar canviar, però el metge creu que ja és massa gran. L'obra és un manera diferent de veure el comportament humà davant de situacions determinades i ajuda a pensar sobre això.

Dani Maré

RÒMUL EL GRAN

Friedrich Dürrenmatt

Reflexions a l'entorn de l'obra *Ròmul el Gran*, de Friedrich Dürrenmatt

El dia 8 de febrer els alumnes de 4t i 3r d'ESO vam anar al Teatre Nacional de Catalunya, a Barcelona, a veure l'obra de teatre *Ròmul El Gran*, una obra de Friedrich Dürrenmatt dirigida per Carles Alfaro.

El tema de l'obra era el poder que tenen els emperadors en un imperi. En aquest cas, parlem del final de l'existència del gran Imperi Romà i com el seu emperador, Ròmul, ajuda que aquest fet es faci realitat.

Quan els germànics envaeixen l'Imperi Romà, a l'obra, van vestits amb roba dels anys 30, de militars nazis. Amb aquest fet l'autor, que va viure a Alemanya durant la segona Guerra Mundial i la postguerra, vol remarcar el paral·lelisme que hi ha entre aquests dos imperis: l'alemany, en el segle XX, i el Romà, en el segle V. Aquest paral·lelisme es basa, per exemple, que els dos imperis van ser construïts a partir d'invasions i guerres, que els dos es van convertir en grans potències d'Europa governades per un sor home, que cap dels dos acceptava la gent que fos diferent que ells i que es creien superiors a les altres cultures.

Com que està ambientada en la caiguda de l'Imperi Romà, l'obra tenia una escenografia molt particular: l'attrezzo estava molt ben muntat, segons el meu gust; i era curiós, ja que en cada escena el palau s'anava veient cada vegada més destrossat o bé hi faltaven objectes, com indicant-te que cada vegada Roma s'acostava més la derrota. Però, tot i això, el més singular de l'escenografia eren les gallines en llibertat que hi havia rondant per

l'escenari; aquests animals feien, encara més, peculiar l'obra.

Per acabar, m'agradaria afegir que aquesta obra em va agradar bastant, tant pel que fa al tema, com pel que fa a l'escenografia i a l'actuació dels actors.

Àfrica Ramis, 4t B d'ESO

Potser va ser perquè el dia era rúfol o perquè no sempre s'està a punt per anar al teatre, però la veritat és que la primera part només me la va salvar la magistral interpretació de Francesc Orella (Ròmul), plena de matisos; un personatge que no es fa el simpàtic a la primera sinó que a poc a poc va apropiant-se de l'atenció de l'espectador que sovint es troba entre la sorpresa i el somriure.

Ròmul creu que ell és l'últim emperador romà i per tal de no traïr

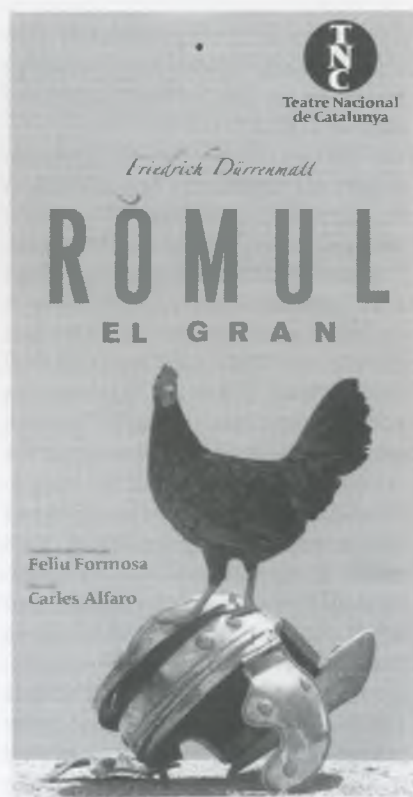

la història s'encarrega d'acabar amb el seu imperi; les seves decisions polítiques depenien de la posta d'ous que haguessin fet la seva cort de gallines batejades amb els noms de grans emperadors romans: Juli Cèsar, Cèsar August... Aquest sistema polític treu de polleguera el patriotisme exagerat que envolta el nostre emperador, sobretot quan una invasió germànica amenaça d'acabar amb l'imperi. Davant de l'embolic, una sèrie de personatges ben diversos expressen una farsa de gran força que acaba amb un final reflexiu.

Com he dit anteriorment, la primera part em va sorprendre negativament; la quantitat exagerada de personatges buits i de diàlegs subtilment estúpids, que no portaven al riure còmode al qual aspirava, van propiciar un cert avorriment en alguns trams de l'acte.

Cal remarcar la millora que vaig experimentar a la segona part; comença amb uns diàlegs entre Ròmul i diversos personatges secundaris, que van fer aplaudir el més trist de tots nosaltres. I acaba amb un intercanvi explosiu d'idees entre els emperadors de Roma i dels germànics, que si alguna cosa tenen en comú és l'afició a l'avicultura.

La gran majoria dels personatges són fruit d'estereotips, bastant simples, dissenyats per tal de servir fidelment la comèdia. D'aquesta classificació, se'n salven ben pocs: l'emperadriu, els consellers, el fabricant de pantalons i, òbviament, Ròmul. Sense cap mena de dubte, són personatges propis d'una comèdia

dotada d'un protagonista capaç de la més perversa intel·ligència i d'un sarcasme endimoniat.

L'escenografia i el decorat estan ben treballats, són molt adequats a l'obra; de fet, tota l'obra es desenvolupa en un mateix decorat. El vestuari és ben trobat, com si fos el d'una pel·lícula de romans feta per una companyia americana.

Personalment penso que és una farsa teatral de gran força, si bé cal anar-hi preparat i mentalitzat per a l'humor que s'hi exhibeix. A la segona part, agafa una embranzida espectacular, en què la perspicàcia de l'espectador serà l'eina fonamental per tal de passar una bona estona.

Pau Cañiguer Batlló
4t A d'E.S.O.

Ròmul El Gran és una obra que gira entorn de l'últim emperador de l'Imperi Romà, Ròmul, la voluntat del qual era enfonsar el seu imperi.

Per aquest motiu, Ròmul s'ho agafa tot amb molta calma i gairebé es desentén de tots els seus deures com a emperador per cuidar les seves gallines. Això fa que, davant de l'enfonsament de l'Imperi Romà, els súbdits i consellers de Ròmul intentin posar fi a aquesta actitud de l'emperador. Finalment, l'imperi s'ensorra i Ròmul amb ell. Aquest fet vol fer veure a l'espectador el poder que té un governant absolut per fer el que ell vulgui sobre el seu

territori tot i que tothom s'hi oposi. És com una mena de dictadura, ja que, en aquest cas, Ròmul va fer el que va voler amb el seu Imperi. Per aquest motiu aquesta obra té un cert paral·lelisme entre l'Alemanya nazi i l'Imperi Romà, ja que tots dos buscaven el poder i, a més a més, era comuna la crueltat en els seus actes, tot i que de manera diferent. Ja centrant-nos en un altre aspecte d'aquesta obra, una part també molt important va ser l'escenografia. D'una banda, el fet que a l'escenari hi hagués gallines vives voltant va donar encara més importància i credibilitat a l'afecció de Ròmul a l'avicultura i a la seva dedicació total a les gallines. D'altra banda, les columnes mig destruïdes que formaven part del decorat i el fet que Ròmul es vengués els busts a qualsevol preu donaven a entendre que l'Imperi Romà s'anava ensorrant cada dia més.

Míriam Boadella, 4t B d'ESO

FUENTE OVEJUNA

Els alumnes de primer i segon de batxillerat anaren al teatre a veure la fantàstica obra *Fuente Ovejuna* en l'increïble TNC (Teatre Nacional de Catalunya). La versió de l'obra era de Joan Mayorga i la direcció, de Ramon Simó. Cal no oblidar el repartiment de luxe que hi actuava: Jordi Bosch, Jordi Martínez, Cristina Plazas... tots ells coneguts per les intervencions televisives.

Els alumnes van estar molt atents i expectants, esperant, sobretot, el desenllaç final, quan el jutge interroga el poble per descobrir qui

havia matat al *comendador*; la resposta del poble sempre és la mateixa: *Fuente Ovejuna, senyor*. Cal aclarir que el nom de Fuente Ovejuna, en realitat s'escriu amb "b" i no amb "v", que és com ho va fer Lope de Vega en el segle XVII. L'autor castellà no va estar mai en aquesta vila cordovesa on, un segle abans, van ocórrer els fets que ell va convertir en obra teatral.

Francesc Torres

FLAIXOS D'UNA DIADA

La diada de Nadal ens ha portat aquest curs força canvis en les activitats. Varen ser moltes i diverses, i per això us les oferim com a flaixos impactants. Gaudiu-los!

Tallers

- Bàsquet Albert Sábat
- Teatre Aleix i Iris
- Solidaris Eduard Comas
- Percussió Jordi Parés
- Ràdio Enric Sánchez
- Ceràmica Jordi Bayé

Pintura Parets

- Lúdia, professors i alumnes de 3r

Karaoke

- Tothom

Xerrada i exposició

- Camps de concentració i extermini a Gusen
- Vivències d'un fill de deportat: Antoni Mascort i Vert

Perruqueria
ANTONIA

Unisex

Passaig Pompeu Fabra, 46, 1er. · Telèfon 83 10 76 · 17240 LLAGOSTERA

GRILL
Can Pep

LA TAVERNA
LLAGOSTERA
TFNO. 831045

pastisseria i forn de pa
SANT ANTONI

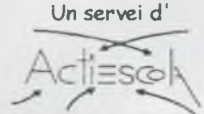
C/. Sant Antoni, 47 Tel. 972 23 18 05 SALT	Rambla Xavier Cugat, 6 - 10 Tel. 972 22 74 90 GIRONA	C/. Perelló, 69 Tel. 972 40 20 77 VILABLAREIX
Can Pons - Pompeu Fabra, 29 Tel. 972 83 00 73 LLAGOSTERA	C/. Mare de Déu de la Salut, 33 Tel. 972 23 36 12 GIRONA	

PS

PAUHER SCHOOL, C.B.
 IDIOMES / TRADUCCIONS
 Constància, 1 Baixos - Local 4 -
 17240- LLAGOSTERA
 Tels. 972 805163 / 972 321224

L'Àgora
 Centre Educatiu

Classes personalitzades
Grups reduïts
Assessorament psicopedagògic

Un servei d'

972 80 55 25
 carrer Girona, 31 Llagostera

CONFECCIONS
J. CAPDEVILA

c/ Comte Guifré, 6
 Tel. (972) 83 00 88
 17240 LLAGOSTERA

Activitats de lleure i culturals per a infants i joves.

- Monitoratges
- Guiatges
- Sortides
- Animacions...

 S.L.

Carrer Girona, 31 - 17240 Llagostera
 Tel. i Fax **972 80 55 25**
 E-mail: actiescola@telefonica.net

Fusteria
ROIBA, S.L.

MOBILIARI DE CUINA I BANY

C/ Llevant, 1 - Tel. 83 08 20 - Fax: 80 52 69
 17240 LLAGOSTERA

Elvia

c/. Cristòfol Colom, 1
 Tel. 972 83 16 40
 17240 Llagostera

"la Caixa"

UN VIATGE PER OBLIDAR

Commemoració del 60è aniversari de l'alliberació dels camps nazis

Acompanyant els deportats republicans supervivents

El mes de maig d'enguany s'ha commemorat el 60è aniversari de l'alliberament dels camps de concentració nazis, entre ells Mauthausen, un dels més tristament famosos, on van ser internats nombrosos republicans espanyols procedents de l'exili. Després de l'alliberament, els pocs supervivents es van proposar lluitar per desterrar l'odi del món i van jurar solemnement no oblidar mai aquell terrible episodi.

L'Amical de Mauthausen i les d'altres camps van organitzar un viatge col·lectiu amb la finalitat que totes les persones que directament o indirecta en varen ser víctimes poguessin desplaçar-se fins Àustria per participar en els actes commemoratius.

El Sr. Enric Marco va venir al centre durant les activitats de la jornada de Nadal i va fer una xerrada als alumnes de 4t i batxillerat.

Uns mesos després, hem conegut els diferents problemes que ha tingut el Sr. Marco, pel fet d'haver assumit uns fets -dels quals es feia protagonista- que no li pertocaven malgrat que ens hagi dit que ho feia en nom dels que ja no tenen veu.

Els fets van existir, els protagonistes ja no hi eren. Malgrat tot, nosaltres sí que hem de continuar recordant i sí que hem de continuar lluitant perquè MAI MÉS no es tornin a repetir fets com els que ens van relatar en la xerrada de Nadal.

INSTAL·LACIONS
Rufi
Restrudis s.l.

CALEFACCIÓ • AIGUA • LLUM • CLIMATITZACIÓ

Gestrònica
TV-VIDEO-HIFI-ANTENES SAT

C/ Jaume I, 12 - 17240 LLAGOSTERA
Tel. 972 80 50 91 - 972 83 11 76
Fax 972 80 53 07

Venda i reparació de
MOTOS - BICICLETES
i ACCESSORIS

motos
jorma - 7

Jordi Rusiñol

Passatge Romeu, 13
Tel. 83 08 12
LLAGOSTERA

Diatriba

Sovint ens atribuïm mals que mai no hem patit i fingim tenir béns que no posseïm.

Era un matí d'hivern, un dia en què gaudíem d'una festivitat innata, que brotava dels ulls dels estudiants. Era l'últim dia abans de les vacances de Nadal. Fou un dia en què aquesta felicitat innocent va ser presa per la més brutal agressió moral. Molts de vosaltres, i jo, assistírem a un discurs que reflectia el més brutal genocidi humà, una xerrada macabra disposada a acabar amb tot sentiment de grandesa, una bomba magna als nostres cors. Aquell matí vaig veure caure llàgrimes de dolor, de pena, de records que s'havien escapat del calaix més profund d'un pobre ancià que fou torturat; aquelles llàgrimes es cedien a paraules gents humils.

Cinc mesos després d'aquella conferència, se'ns revela sense cap mena d'escrúpol un engany premeditat i conscient; l'home causant de totes aquelles llàgrimes era un impostor; mai no havia estat torturat més que pels seus remordiments, mai no fou tampoc víctima dels camps de concentració nazi. El seu enfrontament amb les tropes anarcosindicalistes es limitava a una detenció de curt termini, sembla.

Enric Marco, un exmilitant de la CNT, fingia tortures i s'atribuïa càstigs, visions horroroses i dolors inimaginables per a l'ésser humà. El president de l'Amical Mauthausen –ell mateix– ens demostrava amb esforç considerable com no podia ajuntar els braços per sobre del cap a causa de tortures que prefereixo no esmentar. Després de saber que la mobilitat real de l'home és excel·lent, tot i els seus 84 anys, cal reflexionar sobre el fet que avui ens ocupa. Cal valorar i parlar d'aquest tema, cal opinar, observar-lo i extreure'n tots els matisos.

Coneixem l'home que fingeix per amor, aquell que fingeix per protegir un amic –finalment resulta ser, igualment, per amor–; l'home que, obligat a romandre a l'ombra, fingeix per salvar la seva vida o la seva llibertat; altrament, també coneixem l'home que menteix desmesuradament per no sé quins motius que, sens dubte, no justifiquen tal abominació i tal mentida; és molt cruel fingir els dolors pels quals tants innocents van morir; és molt cruel fingir sabent que hi ha milers i milers de famílies a les quals s'havia esbudellat el pare, el germà o, altrament, els fills per causes injustificades.

Cal reconèixer l'home com un mentider sense escrúpols, cal reflexionar sobre aquest tema que,

malgrat que solament de tant en tant se'ns mostra, ocupa el dia a dia dins la nostra societat i forma part de la sordidesa general. Aquest afer em sap especialment greu, a mi i als qui més –o menys– han seguit la trajectòria d'aquesta relíquia vivent de Mauthausen i de les abominacions macabres d'un règim destructor.

Aleix Gainza i Guerrero

POESIA

Cualquier tema, objeto o circunstancia puede servir para componer un poema: desde el sentimiento más profundo y sublime, hasta los objetos más insignificantes y humildes.

Pablo Neruda escribió una poesía dedicada a lo calcetines, **León Felipe** habló de los botones que se descosen y a **Rafael Morales** su chaqueta le sirve de pretexto para tratar un tema tan profundo como la muerte.

Sin embargo, la expresión de sentimientos, pasiones y preocupaciones profundas como el amor, la soledad, la naturaleza, el paso del tiempo o la muerte han sido temas constantes de la poesía a lo largo de la historia.

PUESTA DE SOL

Te iré a buscar a la orilla, junto al mar,
cuando las sombras de la tarde se alejen
y se alarguen hasta donde nace el sol.

Y te hablaré entre las olas, ya cansadas
de ir y venir hacia ningún lugar,
donde sea posible abrazar a tus lunas.
Preguntaré por ti, aunque sé que no estás,
y oiré el canto de las aguas, que serenas,
me dirán los pensamientos que tuviste
aquel día, cuando jugaste con ellas.

Sombras y luces me gritarán tu ausencia;
testigo será el recuerdo de las olas
infinitas que soñamos en su cielo,
cuando brumas de la tarde se alargaban
y alejaban hacia la siguiente aurora.

Hasta es posible que vuelva la esperanza
para mí, arrastrada por otras corrientes...

Eduard Carreras, 4t d'ESO

CHAQUETA

Esta tibia chaqueta rumorosa
que mi cuerpo recoge entre su lana,
Se quedará colgada una mañana,
se quedará vacía y silenciosa.

Su delicada tela perezosa
Cobijará una sombra fría y vana,
cobijará una ausencia, una lejana
memoria de la vida presurosa.

Conmigo no vendrá, que habré partido,
y entre su mansa lana entretejida
tan sólo dejaré mi propio olvido.

Donde alentaré la gozosa vida,
no alentaré ni el más pequeño ruido,
Sólo una helada sombra dolorida.

Rafael Morales

Marma
Decoració i regals

Pl. Catalunya, 8
17240 Llagostera Tel. i Fax 972 830 795

APA

I.E.S

LLAGOSTERA

I.E.S
Llagostera

EN LA ARENA

Y que le voy a hacer si tu amor no tengo,
y que le voy a hacer si tu me estás matando.
Me duele el corazón de quererte tanto.
Como las olas del mar
hieres y besas mi boca.

Dibujé tu nombre en la arena,
allí me puse a llorar
y allí enterré mis penas.

Me duele el corazón de quererte tanto.
Y que le voy a hacer si tu amor no tengo.
Y que le voy a hacer si me estas matando.
Como las olas del mar
vienes y besas mi boca,
pero enseguida te vas.

Dibujé tu nombre en la arena,
allí me puse a llorar
y allí enterré mis penas.

Débora Da Costa, 2n D'ESO

OCEANO

Océano
Océano
Océano

Gran paraíso azul.
Cielo de color marino.
Dónde vuelan
en lo alto,
las más bonitas
especies
en su trino.
Océano
Océano
Océano
Océano
Gran paraíso azul.

Nissrin, 3r d'ESO

FUEGO.

Fuego.
Fuego
Guerrero del infierno.
Apasionado del sentimiento.
Orgullosa y altiva,
pareces vivo.
Fuego.
Fuego.

Enric Xargay, 2n d'ESO

LUNA

Luna
que vistes la noche de blanco,
que haces brillar las tinieblas
con tu esplendor,
acompañada de miles de estrellas
llenas de color.

Lourdes Escobar, 3r B d'ESO

LUNA

Luna.
Luna.
Luna.

Carita blanca,
Amante del sol.
Lucero de la noche,
susurras amor

Luna.
Luna.
Luna.
Cada día vienes
a mi ventana oscura
A darme las buenas noches
Y yo te cuento mis dudas

Laura Núñez, 3r d'ESO

SEMBRAR L'ESPERANÇA

*T'adones que estàs sol a la partida,
assetjat per les regles d'un joc incert;
passat, present i futur rauen dins un monosil·lab
quan el sentit d'existir sembla penjar d'un sí, d'un no.*

*La sort s'aferza als matisos de la pell,
a les diccions d'una veu introvertida i temorosa,
a la gosadia d'uns ulls destarotats que somiquegen,
a l'esperança d'erigir un esperit malaltís.*

*Una sola paraula, una basarada musicada d'alè
plasma a voltes l'arma més dramàtica
i esdevé aquella clatellada, aquella ràfega de vent
que s'enduu el món que habitaves al mar de l'oblit.*

*○ mentre propòsits, somnis i rialles
s'enfonsen avançant lentament entre la foseca,
fan estralls a superfície acovardint cors de catró
que l'aigua glaçada estova... sens compassió.*

*N'hi ha prou amb un sospit, no cal més,
per sentir com s'escampa la buidor pel cos,
aquella desconcertant desorientació
que ens fa minúsculs i ridículs, absurds i avorrits.*

*Mires i remires, busques i tornes a buscat,
una gota de pluja cau sobre la ferida, comença a brufar;
per un moment oblides el que has deixat entere:
la collita perduda, aquells farts de sembrar.*

Eduard Comas Blanch

EL JARDÍ I L'HORT DE L'IES LLAGOSTERA

Els alumnes de 2n d'ESO han fet un CV de jardineria. En Lluís Batllósera ha comandat uns joves que, amb ganes i bon humor, han aconseguit que l'IES tingués un aspecte més agradable.

Un grup de nois i noies, també de 2n, ha elaborat unes preguntes per saber com s'ha desenvolupat aquest crèdit i com s'hi sentien els protagonistes.

Us fem arribar les respostes dels improvisats jardiniers i cultivadors d'horta.

Entrevistat: David Venteo, 2n

1.- T'agrada aquest crèdit?

Sí.

2.- Creus que es poden fer millores en l'aspecte de l'IES?

En quina zona?

Sí. Al pati de tecno.

3.- Com t'agradaria que fos el jardí de l'IES?

Més maco, amb més flors.

4.- Què voldries plantar-hi?

Flors.

5.- Que feu amb les plantes que arrenqueu?

Les deixem en un racó.

Vanessa Rodríguez, 2n B d'ESO

Entrevistat: Carles López, 2n A

1.- Us fa treballar molt en Lluís?

No, ens fa treballar allò normal.

2.- De tot el que heu plantat, què ha estat més difícil?

Més o menys tot igual.

3.- Us feu molt de mal en arrencar les herbes?

No, perquè ja hi estem acostumats.

Jéssica Saldón, 2n B

Vanessa García, 2n A

Entrevistats: David Venteo i Marc

1.-Us agrada la jardineria?

David i Marc: Sí

2.- Quin tipus de plantes planteu?

David: Rosers, cebes i enciams...

Marc: Apis, carbasses i alvocats...

3.- Com ho feu per plantar-les?

David i Marc: Fas una rasa, fas un forat, hi poses la llavor i la tapes.

4.- Cada quant les regueu?

Els entrevistadors

David i Marc: Un parell o tres cops a la setmana.

5.- Mulleu molt la terra?

David i Marc: Sí.

6.- Quants horts heu fet?

David i Marc: Tres o quatre.

7.- Us han comprat eines noves?

David: Sí.

Marc: Rasclats i cavics.

8.- Com us repartiu la feina?

David: Abans de començar, els de 2n A van a dintre a fer el planter i els de 2n B, a fora a l'hort.

Marc: Sempre fem tres grups.

9.- Costa molt fer les rases?

David: Una mica.

Marc: No, és senzill.

Entrevistat: Jordi Coll

1.- Vau escollir aquest crèdit?

Sí.

2.- Us agrada?

Si, molt perquè és millor que una classe normal.

3.- Quantes hores feu a la setmana?

Tres hores.

4.- Què planteu?

Alvocats, apis, rosers.

5.- Quantes zones treballau?

Quatre o cinc zones.

6.- Com us les repartiu?

Anem quatre o cinc persones a cada zona.

7.- Amb quines eines treballau?

Cavics, rasclonets, tràmeccs, galledes i una mànega.

8.- S'ha mort (podrit, assecat...) alguna de les vostres plantes?

Sí, rosers sobretot.

9.- Què en feu, de les plantes que arrenqueu?

Les llencem.

10.- Us embruti gaire?

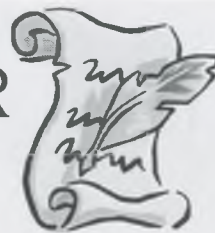
No molt.

Jalilu Ceesay, Àlex Pérez
2n d'ESO

Albert Mañas,
Rubén Pulido, 2n B d'ESO

APRENENTS D'ESCRIPTOR

POL BORDÀS BACHES
3r d'ESO

LEMA:
DIVAGACIONS
MATEMÀTIQUES A
DOS QUARTS DE
TRETZE

Senyores i senyors, jo dic que per què les matemàtiques? per què la seva lògica esclafant? i per què el seu insidiós desig de calcular, comprovar i racionalitzar els misteris de la terra?

Mai sentiments tan forts com l'amor, la por o la ira podran tenir una fórmula que els calculi, comprovi i racionalitzi, perquè això és el que mou el món (és clar que una bomba nuclear té la seva fórmula i pot perfectament fer anar de cul el món sencer!)

Tot i així les matemàtiques ens permeten tenir un cert domini del nostre entorn.

Si bé és cert que dos més dos fan quatre, dos i dos fan vint-i-dos i on tenim una meitat de groc i una meitat de blau hi trobem el verd, el cel blau i un sol brillant fan un dia esplèndid. Una línia ha d'estar formada necessàriament per dos o més punts, entremig dels quals podem posar-hi infinitat d'altres punts iguals, però l'infinit mateix s'escapa d'aquesta comprensió, i sabent que els nombres són infinits i l'infinit és un concepte simplement comprensible i imaginable, les matemàtiques no deixen de ser una eina per manipular la nostra ignorància a la qual hem donat nom d'u, de dos, de tres, de pi i de meitat.

Mentre hem descobert per què la gent no s'ha de lligar al llit abans d'anar a dormir per no sortir flotant, Romeu i Julieta es suicidaven plegats

perquè als seus pares no els agradaven els ingressos de l'altra família; i mentre datàvem l'origen del nostre matemàtic univers, el món ha estat empès per irracionalitats que l'han dut a comptar per milers els cadàvers d'una guerra.

I després d'aquesta introducció totalment personal intentaré relatar una història:

En Pau, a l'edat de quinze anys, era un noi més aviat poca cosa físicament, encara que extremadament intel·ligent, cosa que dificultava les seves relacions socials, donat que el sector cool, o de moda, el titllaven de empollon o rata de biblioteca.

Com la majoria d'aquests individus, tendia a aïllar-se socialment i a viure reclus en el seu propi món, tot regit per les seves regles, on les baralles es regien per coneixements i la gravetat era una fórmula alterable a criteri seu.

La facilitat d'aquest noi per a les matemàtiques va impressionar els adults que l'envoltaven ja des de la primerenca edat dels nou o els deu anys; i es donaven situacions com que el protagonista de la nostra història havia de corregir errors de la professora de primària i feia preguntes que aquesta no sabia respondre.

En arribar a secundària es va trobar amb una professora que, com havia de ser, tenia un nivell altíssim i unes ganes de transmetre tots els coneixements a altres persones incontrolables. Amb aquella professora, la Rosa, tan l'un com l'altre van aprendre molt i en Pau esperava ansiosament les hores de matemàtiques, on es divertia resolent complicats problemes de lògica que li passava la professora quan acabava els exercicis. Però la vida segueix i el que havia de passar va passar.

Un dia, recollint les eines després d'una avorrida sessió intensiva de dues hores d'història medieval i amb el cap ple de reis conqueridors, bèl·lics i cruels, va mirar per la finestra i de la porta principal en sortia, mig amagada entre altres desenes de caps una deessa de bellesa, voluptuositat i sensualitat només comparable a una descripció de Balzac o les princeses meravelloses de les mil i una nits. Com que no tenia el cap massa clar, va ensopegar, li van caure per terra els estris que desava, es va ajupir per recollir-ho tot i quan es va redreçar per tornar a mirar, la misteriosa noia havia desaparegut.

El dia següent, la seva única preocupació va ser intentar esborrar l'aura de misteri que envoltava la persona que monopolitzava els seus somnis i després d'uns quants avisos d'atenció a la classe, per estar mirant estúpidament el sostre o enganxat al vidre de la finestra per intentar veure qui feia educació física al pati, va sonar el timbre de l'esbarjo.

Se li presentava mitja hora que pensava aprofitar per buscar, trobar i, en fi, investigar sobre ella. Quan es va esgotar la mitja hora sabia que es deia Iris, tenia un any més que ell i anava a 1r de batxillerat, feia humanitats i tenia una orientació política clarament republicana, comunista, antifeixista, antibel·licista i anti qualsevol cosa que vingués dels americans, i que anava a fer una xerrada en un bar que funcionava com a seu d'un grup de joves independentistes al cap de dos dies, i també que feia noranta-quatre centímetres de pit.

Satisfet i impressionat de la poca intimitat que es té en un institut, va decidir assistir a aquella xerrada. El local estava situat en un carreró fosc

del barri vell i mig soterrat sota un edifici que amenaçava de caure en el moment més imprevisit; però per dins l'ambient era càlid, la sala estava il·luminada o més aviat poc il·luminada per unes làmpades antigues que penjaven de la paret i les cadires de fusta, dures i incòmodes donaven la sensació d'estar en una reunió clandestina de la Guerra Civil.

Al fons de la sala un grup reduït de gent restava asseguda escoltant atentament algú que estava dret davant d'ells. Aquest algú era ella. S'acostà sense fer soroll i va ser a temps de sentir:

- Així doncs farem un concert per recollir diners per fer enganxines i pegats amb el nostre símbol, però jo sola no m'hi aclareixo, qui m'ajuda?- Ningú aixecava el braç.

- Jo!- A l'instant es va penedir del que havia fet i va mirar la resta de la gent, que l'escrutava amb la mirada, evidentment, encara no l'havien vist allà i menys encara en les anteriors reunions o xerrades o fos el que fos el que hi feien allà. Al cap d'una estona la gent va començar a marxar i l'Iris s'hi va acostar i li va dir que si era de per allí, que no l'havia vist mai, cosa imaginable, i que gràcies per ajudar-la i que com es deia.

A tot això va respondre que es deia Pau, que anava al mateix institut que ella i que de res.

Els preparatius del concert van ser relativament senzills; ella es va encarregar de trucar als grups, uns grups locals que tocaven tan malament com sabien però reivindicaven per sobre de tot la llibertat, l'anarquia i un munt d'ideals que havien estat oblidats en la utopia. Ell només va haver de fer alguns comptes, cosa que se li donava bé i portar fustes per muntar l'escenari, que es posaria a la part amb el sostre més alt del mateix bar. Va ser un èxit absolut, almenys segons l'Iris, i després de dues hores de gresca i alcohol, que corria com l'aigua, durant les quals, de les dues coses, se'n va mantenir apartat, es va acabar la festa amb la policia a la porta i la gent sortint per la sortida del darrere.

Al dia següent, en Pau i l'Iris estaven sols, fent comptes, i la rapidesa amb la qual en Pau resolva qualsevol operació que dictava ella en veu alta, la va sorprendre bastant i impressionada va decidir convidar-lo a una beguda, ja que es trobaven al magatzem del local.

Asseguts a la taula, mal dormits i cansats van començar a parlar. Bàsicament l'Iris preguntava i en Pau responia les seves preguntes, com per exemple que les matemàtiques li agradaven molt, a la qual ella va dir que eren horribles, sempre seguien un patró i no hi havia lloc per a la improvisació; i en resposta ell va agafar un tovalló de paper i li va preguntar:

- Quantes cares té aquest paper?

- Dues.

- N'estàs segura?- digué fent un somriure misteriós. Tot seguit en va fer una tira i li va mostrar les dues cares, en va girar una punta i la va ajuntar amb l'altra punta.- jo diria que només una.

- Què va, és impossible.

- Doncs mira, agafa un bolígraf i vés seguint per una cara, si quan tornes al punt de partida encara queda una cara sense ratllar, tindràs raó, però si està tot ratllat només hauràs guixat per una, l'única cara del paper.- La noia ho va fer i al veure que ell tenia raó es va posar a riure i va dir:

- No ho entenc! Però si els paper són de dues cares!

- Bé, de fet en tenen sis, però ja t'he entès.

- Sí. Com ho has fet?

- Es diu cinta de Moebius, el que ho va inventar, i l'únic que s'ha de fer és enganxar-los com per fer un cercle però has de girar una punta.

- Que bo! I això son mates?

- Sí, i mira, ara amb unes tisores intenta de partir la cinta per la meitat, o sigui, fer dues cintes, però més primes- I agafant-ne unes va foradar al mig de la cinta i va retallar fins que va tornar a trobar el punt, però en comptes de tenir dues cintes, la que tenia es va fer més llarga! Va tornar a riure amb una rialla preciosa, encisadora.

- Que guai! A l'insti no ens ho feien això!

Després van tornar a la feina i van acabar-ho d'enllestir i quan en Pau ja marxava, intentant saber com s'hi tornaria a acostar, ja que ell ja no pintava res allà, ella mateixa el va cridar per darrere i li va preguntar si podrien quedar un dia, perquè li ensenyés més trucs d'aquests.

Al cap de dos dies es van trobar al mateix bar, però en una taula apartada i quan li va dir que li ensenyés alguna altra cosa, ell va respondre que no, que avui farien màgia i amb un bolígraf va dibuixar una taula de cinc files i cinc columnes. A la fila de sota hi va col·locar els nombres 0,1,2,3,4 en ordre i li va dir que triés un numero més gran de vint. Va triar el vint-i-set. Sense que ella ho sabés, va restar deu al vint-i-set i el resultat el va descompondre en quatre nombres, el dos, el tres, el cinc i el set. Va escriure aquests nombres a sobre del zero i a la fila que començava pel set va continuar amb vuit, nou, deu i onze, emplenant la fila. A la del dos, va fer el mateix, va posar el tres, el quatre, el cinc i el sis seguits després del dos i així amb el tres i el cinc, fins a tenir la taula plena.

"Ara tria un nombre d'aquests", li va dir; i va agafar un nombre, el cinc de la segona fila, quarta columna, i tots els que hi havia a la mateixa columna i a la mateixa fila els va ratllar, els va eliminar. I l'Iris va anar triant nombres i ratllant les seves columnes i files fins que no en van quedar.

- Suma els que has triat a l'atzar-Ordenà en Pau ja sabent per avançat que la resposta era vint-i-set.

- Vint-i-set! És el que havia triat! Com ho has fet?- Va dir ella rient alegrement; però quan en Pau anava a respondre, ella se li va acostar i ràpidament, quan va obrir la boca, el va besar, un bes dolç i màgic en què el temps es va parar i res més existia al món excepte dues boques, dues llengües, dues ànimes fusionant-se per fi en un altre lloc on les matemàtiques no tenien sentit.

EL QUE DIUEN LES ESTRELLES

Pol Bordàs i Marc Ortín, 3r B d'ESO

Aquari

Del 22 de gener al 21 de febrer

SALUT: Salta, balla, crida... fes el que et doni la gana perquè fa sol i el cel és blau, les flors brillen de colors i la pau regna al món... deixa els porros.

AMICS: D'això, no te'n falten, eh?
AMOR: A darrere, en aquell espai d'ombres, tens algú, algú bojament enamorat de tu, que té taquicàrdia cada cop que mires cap a on és ell/ella... tingues vista!

DINERS: Sabem que et passes hores a la terrassa els dies de núvols esperant que caiguin del cel, però jo sé d'alguns que treballen i se'ls guanyen. És una indirecta.

Peixos

Del 22 de febrer al 21 de març

SALUT: Noooooo! No pot ser, una terrible galipàndria galopant t'atacarà en el moment més inoportú! Digues adéu a tot l'estiu sencer, *piscis*...

AMICS: Vists i no vists, passaran per casa a fer-te alguna visita al llit de tant en tant, els veuràs morenos i somrients!

AMOR: Si tenies algú, no s'acostarà a tu perquè no la hi encomanis, o és només una excusa? Com que no pots sortir de casa, no ho sabràs mai... Si no tens a ningú, t'espera un estiu magre, noi/a

DINERS: Bé, no faràs gaire despesa... Si de cas els teus pares es gastaran un dineral en fàrmacs!

Àries

Del 21 de març al 23 d'abril

SALUT: Milloraràs! Sabem que últimament la tenies irritada (la panxa!) i que no podies resistir de fer-ho (menjar!). I perdona, però em sembla que ets massa malpensat...

AMICS: Si et passes el dia mirant el paquet o els pits del/de la teu/teva interlocutor/interlocutora, no aniràs massa lluny.

AMOR: Aquí tindràs sort! A l'estiu trobaràs rotllo, algú de fora i que no et coneix de res!

DINERS: N'estàs segur que cobres molt en aquesta feina? Si sabessis com riu el teu cap quan te'n vas...

Taure

Del 21 d'abril al 20 de maig

SALUT: Et trobes bé? Fas una cara molt estranya, tens com un color groguenc molt estrany! Per què vomites? Però vigila, que m'embrutes la moto!

AMICS: No els abandonis, ells mai no ho farien... (o sí)

AMOR: Vés a buscar a fora de casa, el món és gran i segur que trobes algú.

DINERS: Quin fàstic! Diners bruts, de multinacionals que desplacen les empreses locals per enriquir-se, utilitzant qualsevol mètode per ser més competitius al mercat... com has pogut vendre't...? Canvia de feina si realment ets qui dius ser, revolucionari/revolucionària de paçotilla!

Bessons

Del 21 de maig al 21 de juny

SALUT: Sigues una persona sana! S'ha acabat el beure! És la fi del fumar! Prou de festes nocturnes sense fre! Quina ironia, no? Rebenta la nit ara que pots cabró/cabrona.

AMICS: Al costat, sempre, durant els bons moments i els dolents també, pots estar tranquil.

AMOR: Posa-hi ganes home!(o dona!) que tot es pot aconseguir amb una mica de convenciment!

DINERS: Administració, sis et plau, administració! Amb el que et costa aconseguir-los i la velocitat amb què te'ls pots *patejar*... Em fas patir...

Càncer

Del 22 de juny al 22 de juliol

SALUT: Fort com un... cranc? Bé, deixem-ho en fort/forta. Tu sí que tens una salut de ferro!

AMICS: Encara et deuen calés! Vigila, vigila que són uns aprofitats, se'ls veu a la cara!

AMOR: El cor s'accelera, et poses a suar, notes com tot et tremola, un amic et fa un cop de colze quan el/la veus i tu caus a terra, traient espuma per la boca i patint convulsions! Tranquil/tranquil·la! Que no n'hi ha per tant! Ara acabes de fer el ridícul!

DINERS: Tenim la teva millor opció: Barcelona. En concret la Rambla. Segur que disfressat/difressada d'estàtua vivent quedes de meravella.

Lleó

Del 23 de juliol al 22 d'agost

SALUT: Mira que intentaven dir-te que no ho fessis, que et mataries, que no ho podies fer, tu no. Però, tossut com sempre, no els vas fer cas, t'hi vas enfilar. Et vas tirar des del nou trampolí, el més alt. No hi havia aigua.

AMICS: Jo de tu em plantejaria d'escoltar-los perquè almenys hi ha algú que es preocupa per tu!

AMOR: Només tens una opció, per trista que sigui, i és anar a la discoteca i preguntar a cada persona de l'altre sexe (o del mateix, ja us ho fareu...) si vol rotllo amb tu, sempre hi ha aquell 0,1% de gent que hi cau...

DINERS: Els teus pares sempre et diuen el mateix: "Et penses que sóc el Banc d'Espanya jo o què?" Però, coi, per alguna cosa són banquers!

Verge

Del 23 d'agost al 23 de setembre

SALUT: Respira, tranquil·litza't, viu la vida més suaument, no t'ho prenguis tot tant a la valenta, perquè si et menges tots els mals acabaràs enfonsat fins a baix de tot.

AMICS: Utilitza'ls per apujar-te una mica l'ànim, que són d'allò milloret que pots trobar!

AMOR: Ahà! Dignes-li burro/burra! Només podem dir que a la tercera... la vençuda!

DINERS: Mai vas massa sobrat/sobrada, però a veure si treballes una mica i te'n treus uns quants eh?

Balança

Del 24 de setembre al 22 d'octubre

SALUT: Hauries de vigilar el colesterol, que entre tants Bollycaos i tants Donuts el que et sortirà rodó no és el dia, sinó la panxa!

AMICS: Vaja, em sembla que t'hauràs de passar un estiu sense massa companyia: els fa vergonya anar amb tu! Controla't!

AMOR: Resa i potser el senyor t'ajudarà, perquè el que són les estrelles...

DINERS: L'Ibex 35 pujarà un 3,4% però el Dow Jones baixarà 3 punts respecte a ahir. Penso que és el moment de retirar les accions perquè es preveu una gran davallada dels ingressos... Ah, que no inverteixes en borsa? Vaja... doncs ho hauries de fer!

Escorpi

Del 23 d'octubre al 21 de novembre

SALUT: Sempre et diuen que tens una salut de ferro, però ja deus saber que el ferro s'oxida, no?

AMICS: Deixa't d'històries i cerca'n d'autèntics amb qui puguis fotre el boig sense que et diguin res, amics de veritat sempre van bé!

AMOR: I per uns breus instants, una estona de cel... escapa't i llença't a l'aventura, però si et cremes a mi no em diguis res...

DINERS: Benvingut al club dels amargats...

Sagitari

Del 22 de novembre al 20 de desembre

SALUT: Mira, jo de tu ho deixaria, no és per res, però estàs començant a no sentir les olors, ni els gustos, passa't als xupa-xups, que també enganxen!

AMICS: Podríeu anar junts a una clínica de desintoxicació! Serien com unes colònies d'estiu.

AMOR: Pos va a ser que no!

DINERS: Ja veurem quan decideixin retirar-te la paga, sabràs que no es pot viure sempre del *cuento*!

Capricorn

Del 21 de desembre al 21 de gener

SALUT: Dieta mediterrània, anar a caminar cada dia, fer piscines... estàs fet/feta tot un cos deu!

AMICS: No siguis tant egocèntric i comparteix una mica amb ells, que sempre ets tu, tu i només tu.

AMOR: Veig, veig... que no t'estima, ho sento, un altre cop serà.

DINERS: Sempre convidant la gent... tant generós/generosa, com es nota que hi ha calés!

EMBOTITS ARTESANS

J. & V. Miquel
S.C.

C/ Almògavers, 13 - Tel. (972) 83 02 99
17240 LLAGOSTERA (Girona)

MÚSICA

TITOL: *Opció k-95*
TITOL DISC: *Terra cremada*
 És oi! En català i anglès. Manifesten l'antifa.

TITOL: *Ràbia positiva*
TITOL DISC: *A volar*
 També és oi! Però en castellà manifesten l'antifa d'una altra manera..

TITOL: *Avalots*
TITOL DISC: *Mai vencuts*
 És un grup que toca SKA català.

TITOL: *Kop*
TITOL DISC: *Internacionalista*
 Grup d'oi! Ja separat, canten en català, castellà, anglès i basc.

NOM: *REVOLTA 21*
NOM DISC: *NO OBLIDIS MAI*
 Un grup de música (Oi!,punk) que defensa la llibertat.

NOM: *HABEAS CORPUS*
NOM DISC: *ARMAMENTE*
 És una barreja entre rap + hardcore + oi!. Habeas Corpus està a favor de la lluita armada per aconseguir el somni de tots els països "que desitgen llibertat". Ells, com molts altres grups, pensen que és l'única manera d'aconseguir la llibertat com fa un temps enrere Terra Lliure o fins i tot ara ETA.

**Àlex Pérez R.
 i Cròmar Polinario**

**CENTRE VETERINARI
 LLAGOSTERA**

HORARI

- Matí: de 11.30 a 13.30 h. (excepte dimecres)
- Tarda: de 17.00 a 20.00 h.
- Dissabtes: de 11.30 a 13.30 h.

(Juliol i Agost, dimecres matí obert)

C/ Fivaller, 2 17240 LLAGOSTERA
 Tel.: 972 83 10 53 (Girona)

**CALÇATS
 LLINÀS**

Plaça Catalunya, 1 • Tel. 972 80 52 91
 LLAGOSTERA

C. Alta Riera, 6 • Tel. 972 64 32 22
 LA BISBAL

* C. Sant Joan, 43 • Tel. 972 32 13 55
 ST. FELIU DE GUIXOLS

D'ALTRES MÚSIQUES

Uri de la Fuente – mestra -

Un any més ens retrobem, oi?

Les meves salutacions per a tots aquells i aquelles que us atreu aquesta secció. Com ja sabeu els que la seguïu, no apostem per la música que sona a tot arreu, ni per les novetats del moment... sinó per aquells ritmes que ens atreuen i ens desperten sentiments i emocions...

Són uns tastets molt variats els que us proposo per a aquest acabament de curs.

Comencem fent un repàs per les recopilacions del segell discogràfic **Putumayo**, que sempre ens sorprenen i ens motiven. Per als més nostàlgics una recopilació de cançons pop de sempre: hi trobareu versions d'allò més especials, fins i tot hi participa l'**Albert Pla**...

I, per als més ballarugues, un disc ple de salsa, son cubà, join-funk i electrònica per a les vostres festes particulars.

També per a una bona festa... una mica de sentiment i rebel·lia en les lletres, amb els ritmes d'**Amparanoia** i el seu Enchilao.

Si en teniu l'oportunitat, escolteu algun disc dels següents autors, proposats per assaborir-los en la companyia dels vostres amics més propers o bé en la intimitat de la vostra habitació tot fent els deures: **Laura Veirs, Iron & Winw, Bonnie 'Prince' Billy**. Qualsevol disc d'aquests us enganxarà, ja ho veureu!

Per als més ètnics, un d'en **Yousou N'Dour**: Egypt. Fabulós.

Un xic més intimista: repassem la discografia d'en **Pascal Comelade**... Sardanes (però molt curioses...), cançons tradicionals asturianes... i amb col·laboracions ben dispers: des d'en **Toti Soler a PJ Harvey**, quina bona barreja!

I si el que busquem és tranquil·litat, aquest disc segur que ens servirà. Una delícia pels sentits: *Les Choristes, Els Nois del Cor*...

També molt tranquil, però amb una línia més jazzística: **Diana Krall**. Una veu ben sofisticada i meravellosa.

MAS TARRÉ
Restaurant

Ctra. De Vidreres a St. Feliu de Guixols. Km 25
Tel. 972 83 14 27

Restaurant / Bar

CAL DEGOLLAT
Cuina casolana
Servei de carta i menú

C/ Sant Feliu, 55 LLAGOSTERA 17240 Girona
Telf: 972 83 11 25 / 972 83 01 29

QÜESTIÓ DE DIGNITAT NACIONAL

Aquests últims dies, ens hem anat trobant en una situació prova del botiflerisme polític català i de la falta d'autoestima que pateix la ciutadania en general.

Amb la construcció de la nostra nova gàbia, això del nou estatut, $\frac{3}{4}$ que diuen que ens ha de permetre estar-hi tancats uns vint-i-cinc anys més (hora de tornar a fer una altra gàbia o reformar la que tindrem, que per cert potser ens servirà per poder-nos-hi posar drets) $\frac{3}{4}$ s'està posant en evidència el complex nacional que hi ha al Principat. Ja que, al text, en sortir de Barcelona cap a les Espanyes, segurament s'hi podrà llegir $\frac{3}{4}$ començant pel començament, el preàmbul $\frac{3}{4}$ que Catalunya és una nació o comunitat nacional, que té el dret a decidir el seu futur com a poble... Però això són només unes paraules davant del text legal, el text que dirà que la llei que Catalunya té com a referència principal és la Constitució espanyola, que no ens reconeix com a res més del que ho fa amb la inventada Comunitat de Madrid, que ens dirà que el nostre futur s'ha de decidir "des del conjunt d'Espanya" —o sigui, a Espanya— i que determinarà els *quartos* que ens continuaran fument, etcètera, etcètera.

Aquí hi ha gat amagat. Com és que en un lloc com al preàmbul, on es diuen les coses bàsiques, elementals, que tothom ha de conèixer, se'ns confirma com el que som, però a l'hora de la veritat s'escriu el cos legal en total desavinença amb la introducció del text? Això a què es deu? Tan baixa és l'autoestima catalana que sabem què som però no som capaços d'actuar en conseqüència partint d'aquí?

Fins i tot en l'elaboració d'aquest estatut s'està seguint un procediment en contra dels principis bàsics, que probablement caracteritzaran el text

introductori en sortir del país per anar a provar sort a cal veí i així poder passar les proves que permetran que aquest mal home pugui continuar aprofitant-se de nosaltres.

Per començar, una gran irregularitat és que es trenqui la promesa d'en Zapatero d'acceptar la proposta del nou estatut i del finançament que sortís del país. Això ha estat posat a prova amb una proposta de finançament del Govern de la Generalitat, en què es preveia que cap al 2020 podríem quedar-nos els nostres calés: mentrestant, però, hem d'estar pagant i callant. Doncs bé, aquesta proposta diuen que haurà de ser debatuda per totes les comunitats autònomes. De fet, el PSC, el partit majoritari del Govern català, ja ha dit que aquesta era una proposta de màxims. En fi, què més voleu? És el més habitual! Un espoliat que li diu al seu lladre que no li robi tant, i aquest li contesta que primer ho hauran de discutir, que és injust que no continuï sent prou solidari amb ell sense consultar-li-ho, i, com és pot suposar, l'espoliat ho accepta.

I, per acabar, tornem a l'arrel de tot, la denominació del país al preàmbul. Ara sembla que s'hauran de fer debats i reunions per decidir què és Catalunya, com aquell qui decideix en una botiga quins pantalons li escauen més. Els catalans hem de tenir ben clar que som una nació, els drets que tenim a partir d'això i posar-ho a la pràctica, perquè amagant-nos no farem res de bo. En aquest cas, no serveix el sistema de "Com que uns diuen que una taca és de color blau i els altres de color groc, direm que és verda"; tampoc el de "Com que alguns diuen una cosa i els altres una altra, hi ha dos colors" (ignorant que la taca és uniforme). Si és blava, és blava, i si és groga, és groga. I pel mateix motiu, Catalunya pertany a una nació

diferenciada de l'espanyola.

És veritat que per, raons d'injustícia històrica, de manipulació fastigosa envers la gent d'aquí, de lluita constant contra els fets diferencials del nostre país, de migracions mal adaptades..., ens trobem lligats a un Estat que no és el nostre i amb un estrany sentiment espanyol entre algunes parts de la societat. Però, i què? És cert que nosaltres som el fruit de la nostra història, però també serem el passat del futur, serem història. La història no s'acaba aquí. No ens hem de rendir veient Catalunya com un país binacional. No ho és, però és que si ho acceptem, no tardarem gaire a passar a ser no un país binacional o mononacional, sinó una simple regió de l'Espanya que tant ens ha fet patir, de l'Espanya que ens ha torturat i ens ha intentat matar fins als nostres dies. Seria lògic que cedíssim a la pressió feta per un Estat que només es vol aprofitar de nosaltres per l'absurda raó que ha aconseguit quedar-se una part del pastís de la societat?

No, no, no. No ens hem de rendir perquè hagi fet efecte la seva repugnant lluita, no ens hem de rendir perquè a la boca de gairebé tothom ells hagin aconseguit passar de ser els espanyolistes, els imperialistes, a ser els defensors de la llei (els constitucionalistes), i nosaltres, els que defensem el que és nostre, els que estem convençuts que no pertanyem a això que ells tant defensen, hàgim passat a ser els nacionalistes, a ser, d'aquesta manera, els egoistes, els excloents, els *paletos*, els tancats al món... Perquè si això fos veritat, tota la gent que creu que pertany a qualsevol nació del món i que actua en conseqüència seria nacionalista, no?

Brucat, 2n d'ESO

ENTREVISTA CARME SERRAT BOVER

Professora de ciències, ja fa sis anys que és al nostre institut i hem parlat una mica de tot amb ella. No va dubtar gens a acceptar l'entrevista, i tampoc ha dubtat a l'hora de contestar les nostres preguntes; les seves idees són clares. És ràpida en les respostes i va al gra, no es perd en divagacions generals ni intenta amagar els problemes.

- Què et va fer tirar endavant a l'hora de dedicar-te a l'ensenyament?

Ja de ben petita sabia el que volia fer. Quan tenia tretze o catorze anys tenia clar que volia ser mestra. El meu avi ho era i estic segura que ell em va influir molt; el seu exemple va fer que m'agradés tan.

- Quants anys fa que exerceixes com a professora?

Que exerceixo fa vint-i-sis anys, dels quals un va ser en un centre privat i la resta en centres públics. He treballat a Barcelona i des de fa set anys a Girona.

- Per què ho canviaries?

Absolutament per res del món.

- Per què ciències?

Vaig estudiar magisteri, i les especialitats de matemàtiques i ciències eren les que més m'agradaven. Em van cridar l'atenció i per això les vaig triar.

- Què és el que menys t'agrada dels companys de treball?

En general, el que menys m'agrada de les persones és la hipocresia.

- I el que més valores?

Doncs, la sinceritat.

- I dels alumnes, què és el que no toleres?

Dels alumnes, la falta de respecte, és a dir, que no em tractin tal com jo els tracto a ells.

- Amb vint-i-sis anys de carrera professional deus haver passat per

molts centres. Quins canvis destacaries?

Cada centre té un funcionament diferent i el tipus d'alumnat també és molt diferent. La major part de la meua vida docent l'he dedicat a barris o zones marginals.

- Què creus que fa falta per millorar l'educació d'avui dia?

Un canvi radical, sobretot en la relació pares-mestres-alumnat i un cop de mà en la disciplina a tots els centres.

- Creus que el jovent d'avui dia estem "alterats" en alguns aspectes?

Quasi sempre he treballat amb gent de la mateixa edat i crec que no és que estiguen alterats, sinó que hi ha perills (drogues, alcohol...) que per mala sort, cada cop estan més al vostre abast i això, vulguis o no, influeix molt.

- Quina solució donaries per arreglar aquest problema?

Tot i que sé que és difícil, aconsello al jovent que parli molt amb els pares, sense vergonya. Crec que, si hi tens confiança absoluta, els pares ho agraeixen i vosaltres en sortiu molt beneficiats.

- Com combines la feina amb la teua vida personal?

Bé, tot i que em falten hores al dia. Sempre em falta temps per fer tot el que vull fer. Però, bé, en general molt bé.

- Al teu fill l'ha afectat o l'afecta que siguis mestra?

Durant una època, lògicament, no li ha agradat,

perquè preguntes més, saps com reaccionen els adolescents en segons quins casos i saps més coses. Però ara que ell és gran, m'ajuda a saber com tractar amb els adolescents, a posar-me al dia de l'actualitat musical i coses així que sempre ajuden. Però des de sempre hem tingut molt bona relació.

- I ja per acabar, com omplés les teves estones lliures?

M'agraden moltes coses, sempre he anat canviant d'aficions. Ara, per exemple, últimament em dedico a navegar per Internet, visito pàgines relacionades amb la ciència. Ara bé, haig de reconèixer que també em baixo alguna pel·lícula o cançó de tant en tant, però el que sí que no faig mai és entrar en xats i coses d'aquestes.

Cristina Mir i Sergi Miquel
4t d'ESO

RUTES GUIADES

OCELLS

A les nou del matí del primer diumenge de març de 2005, un grup que ratllava la vintena de components, es va trobar dins del Casino Llagosterenc. Abridats amb gorres de llana, equipats amb motxilles plenes de provisions i guies d'ocells i amb uns prismàtics qualsevol penjats al coll, el nostre grup estava disposat a comprendre un xic el món dels ocells de la mà de l'expert en ornitologia Alfons Delgado. L'Estel Cañigueral, autora del treball de recerca *Els ocells de Llagostera: el pla i el nucli urbà* i estudiant de biologia, va guiar el grup per un itinerari que voltava el pla de Panedes. La Xon Vilahur, que a part de ser professora a l'institut de Llagostera i biòloga, també és una gran aficionada de l'ornitologia, va ser la tutora del treball de l'Estel i la promotora de la sortida.

El grup es va desplaçar fins a la urbanització llagosterenca dels Escuts, allà es va fer la presentació de la sortida i una explicació sobre els ocells que podíem aspirar a trobar-nos pel camí i com diferenciar-los distingint les diferents característiques que presenten aquests animals a l'hora de moure les ales o en els desplaçaments terrestres.

El temps, que presentava una temperatura exquisida i un cel clar, el perfecte per veure ocells, no va acompanyar-nos favorablement, ja que, el vent que bufava era excessiu

perquè els nostres animalets s'animessin a desfilar. Un altre problema afegit va ser la quantitat de components del grup, que superava amb escreix la recomanable per veure ocells.

La caminada va començar a la urbanització dels Escuts i ens vam endinsar fins a arribar a la masia Sureda, llavors vam recular trepitjant un camí diferent al de l'anada.

L'excursió anava avançant lenta per un pla de Panedes escombrat pel vent. El grup es parava, impacient, per escoltar les explicacions de l'Alfons, que proveït amb un càter ensenyava els ocells que ell veia a tothom qui es volgués acostar. De tant en tant, es veia algú que feia un mos per matar el cuc i d'altres que s'ajuntaven per discutir temes ben diversos o simplement per caminar amb companyia. Un grup format per infants, joves i adults que creava un ambient de còmoda comunicació. Es notaven les ganes de passar-ho bé per tot arreu, i fins i tot es podia veure algú que ja es preparava per explicar l'experiència a fi de fer el fatxenda.

El tram que vam recórrer es pot dividir en dues parts: la que no té bosc i la que en té. Per la primera,

va ser quan vam veure la majoria d'ocells, en grup o solitaris, que pasturaven pels camps de la zona. El segon tram és menys recomanable de visitar quan pretens veure molts ocells, cal tenir una vista i un oïda molt experimentats. És clar que dins el bosc els ocells són més perspicaces i s'afanyen a amagar-se quan tenen visita; es diu que són menys agraïts. La majoria de vegades només els sents sense acabar de veure'ls mai, sembla que juguin amb tu; et segueixen amb el seu cant i quan et gires en la direcció correcta, s'amaguen a la primera branca que tenen a l'abast.

Al final de la sortida, l'Alfons va afirmar que havia vist tots aquests ocells: (llista Alfons).

A pesar de les adversitats climàtiques i de la dificultat d'anar amb un grup nombrós, la sortida va resultar plenament satisfactòria, tant pel que fa al nombre d'ocells que vam poder veure, com per l'assistència i la disposició dels excursionistes.

Pau Cañigueral, 4t A d'ESO

UN ESPARVER VISITA L'INSTITUT

El passat mes de gener, un dia a la tarda, un esparver que perseguia un pardal es va estavellar contra els vidres del pati de l'IES. Una alumna, la Tamara, que ho va veure, el va recollir de terra i el va portar a consergeria; l'animal no estava acostumat a fotocopiadores i guillotines i es va espantar, va començar a volar i es va donar cops a les parets i als vidres davant la mirada atònita d'en Quim, el conserge, que estava literalment petrificat. La Tamara té certa traça amb els ocells, així que es va posar a cridar amb un llenguatge particular, que només l'esparver va entendre, i, misteriosament, l'ocell

es va posar sobre el seu braç. A continuació, l'alumna va tenir la brillant idea de compartir el seu amic amb els companys de classe i va anar a la classe de 3r B a ensenyar-lo; cal dir que el professor de socials va quedar esglaiat i que l'esparver en veure els petits i innocents infants de 3r d'ESO es va posar a volar com un possès: es va clavar un altre cop forts cops a les parets i als vidres. La Tamara decidí tornar a cridar l'ocell i altra vegada la comunicació va funcionar, l'esparver acudí com un xaiet al seu braç.

Recuperat el conserge de l'ensurt, va decidir actuar: agafà l'urna de fer eleccions al consell escolar i hi posà

l'esparver.

La Tamara se'l volia quedar, ja que li ha agafat simpatia; en Quim només veia plomes voleiant per consergeria i els professors van veure que l'esparver ja havia fet massa enrenou. La història s'acabà quan la professora de naturals va decidir actuar i endur-se'l per anellar-lo i alliberar-lo en un camp proper. Abans, però, li vàrem fer unes quantes fotos.

Xon

c/. Ponent, 28 - Tel. i Fax 24 19 34
17180 VILABLAREIX
(Girona)

Mercè Salvadó i Berenguer

Assegurances CATALANA
OCCIDENT
Asseguradors des de 1864

Àngel Guimerà, 21-bis
Tel. i Fax 972 80 53 70
17240 LLAGOSTERA

Foto Kim

Reportatges
Fotos d'Estudi
Material Fotogràfic

Carrer Comte Guifré, 8
17240 Llagostera

Telf. i Fax: 972-83.02.04

FORN DE PA - PASTISSERIA
ANTONI GARCIA

C/. St. Feliu, 17 - Tel. 83 05 01
LLAGOSTERA
R.S.I. 20.18.159 GE

SORTIDA A FALGONS

ALUMNES DE 1R D'ESO

La Vall de Campmajor

La nostra primera sortida de l'IES Llagostera va ser a la Vall de Campmajor, concretament a Falgons.

Els alumnes de primer, que feia poc que havíem anat a l'IES per primera vegada, estàvem molt contents perquè fèiem una activitat diferent a la classe. Era una altra manera d'aprendre: ho fèiem a l'aire lliure.

La Vall era preciosa i vam fer jocs, vam tirar a l'arc, la tirolina, la brúixola...

A l'hora de dinar i esmorzar ens vam posar tots junts i era curiós veure la varietat de menjar que hi havia.

Va ser un dia molt divertit i bastant cansat.

**Gemma González
i Mireia Mateu**

MURAL DE L'IES PER A L'EXPO DE FLORS

Aquest any hem estat els alumnes del crèdit de dibuix artístic de 4t els que hem fet un treball per a l'exposició de flors de la Festa Major.

Vam exposar un mural immens on hi havia enganxades, l'una al costat de l'altra, les fotografies d'alumnes de l'IES amb una flor.

Durant la sessió fotogràfica els models s'havien de posar davant un fons blanc com si es tractés d'un *fotomatón* i fer una ganyota original o algun gest amb la flor.

El resultat van ser un munt de primers plans molt divertits.

Estem molt contents de la col·laboració que vam tenir per part de tothom i del resultat final que -no és per posar-nos medalles- va rebre una bona crítica i elogis per part dels visitants.

Gràcies a tots, i esperem que el proper any els nostres successors s'ho passin tan bé com nosaltres!

Cristina Mir, 4t d'ESO

FLECA MONTIEL

PAQUITA MONTIEL

C/. LA COMA, 1
TEL: 972-83 06 38

17240 LLAGOSTERA
(GIRONA)

RAMIONET
LLOVERAS
ASSEGURANCES

Enric Ramionet Lloveras

c/ Joan Maragall nº 30.- LLagostera 17240
Tel. 972 83 18 19 Fax. 972 83 18 04
c/ Camprodon nº 16.- Llagostera 17240
Tel. 972 83 00 40 Fax. 972 80 55 39

ESTETICIPIES
Donna's
Dolors Fico

COSMACTIVE
CHILLY

C. Comte Guifré, 11 - Tel. 972 83 14 44
17240 Llagostera

Silhouette

(Centre d'estètica)

- ✓ Depilacions amb cera (un sol ús).
- ✓ Tractaments facials i corporals
- ✓ Massatges corporals.
- ✓ Manicures i pedicures.
- ✓ Tint i permanent de pestanyes.
- ✓ U.V.A. (solàrium vertical).
- ✓ Peelings corporals.
- ✓ Maquillatges.
- ✓ Decoloracions.

Cristòfol Colom, 6
17240 LLAGOSTERA
(Girona)

TEL. 972 80 55 06

EQUIP CLÍNIC VETERINARI

CLÍNICA DE PETITS ANIMALS

Cra. Provincial, 141
Teléfon 46 05 26

17244 CASSÀ DE LA SELVA

PLANXISTERIA I PINTURA

ALBERT

Albert Mallorquí i Guich

Ctra. Tossa, 45
Tel. i Fax 972 80 53 09

17240 LLAGOSTERA
(Girona)

Mobles
SOLER

CLÀSSICS I MODERNS

JOAN SOLER I RISSECH

Àngel Guimerà, 6
17240 LLAGOSTERA
Tel. i Fax 972 83 00 44

Confecció i Col·locació
de cortines
Robes per a la casa

Espinet Deu i Torres

Àngel Guimerà, 6
17240 LLAGOSTERA
Tel. i Fax 972 83 00 44

farmàcia
saurí, c.b.

pau casals, 13 - tel. 80 55 99
17240 llagostera

LES NOSTRES NOTÍCIES

La Tati Saavedra i l'Asun us fan arribar les notícies més destacades d'aquest curs 2004/05. Ens refrescaran la memòria d'un any que ha passat més de pressa del que voldríem.

- Hem començat el curs trobant a faltar la Yolanda Sediles, professora de castellà, que s'ha traslladat a Blanes, l'Albert Prat, que durant el curs 04-05 ha estat impartint classes a Banyoles, i la Montse Vila, l'administrativa del centre, que s'ha traslladat a Girona. Per a tots ells el nostre record i el desig que la nova feina els sigui plaent.
- També trobarem a faltar, al poble, els germans Martínez Guirado, exalumnes de l'IES que van morir víctimes d'un accident de tràfic.
- Estem joiosos pel naixement d'en Nil González De la Fuente, fill d'en David i l'Uri, que és la mestra que ens fa arribar la pàgina **Altres músiques** a la revista Traca.
- El jardí de l'IES està molt maco i un s'hi sent d'allò més bé. No podem oblidar-nos d'agrair-ho a en Lluís i a la seva dedicació; i també al sr. Gil Batllosera i a la sra. Teresa Ribas, pares del nostre professor, que ens han regalat els rosers que avui il·luminen el nostre espai gris i el fan més habitable. Molt agraïts!
- La Sònia, professora d'educació física de l'IES, i en Pere han sigut pares d'en Bernat Rimbau i Collell, que va néixer el passat 14 de novembre del 2004. Felicitats als pares i a tota la família!
- Els alumnes de 4t d'ESO, acompanyats per en Lluís, en Vicent, en Jordi i la Lúdia, han fet el seu viatge a Mallorca.
- Els nostres batxillers acompanyats d'en Francesc i en Xus van fer un creuer per la Mediterrània (quina enveja!).
- Els alumnes de 2n d'ESO han participat en el Concurs literari que organitza la Coca-cola. El 28è en Català i el 45è en Castellà. Els nostres representants en català van ser Àngel Oliveras, Jordi Casas, Eugènia Peyrecave i Xavier Valentí; en castellà, Víctor Velázquez, Jordi Coll, Tània Virgili i Laura Ortín. Felicitats!
- La diada de Nadal d'aquest curs ha estat una jornada lúdica i de moltes activitats. Els alumnes han gaudit d'unes hores diferents entre les parets de l'IES. En les pàgines de la revista trobareu més informació i fotografies.
- Com en altres cursos, al Casino de Llagostera s'han fet activitats de teatre, audicions musicals i ... altres activitats. Moltes gràcies!
- El 13 de maig passat, Llagostera es va despertar amb un malson: l'incendi de l'empresa Domingo Pascual Carbó en què va morir un jove policia municipal. Des de la revista TRACA volem expressar el nostre condol a l'Ajuntament i a la família d'aquest servidor de l'ordre públic. Que descansi en pau!
- Els alumnes de l'IES Llagostera han participat en les proves CANGUR per a estudiants que despunten en matemàtiques.
- La Lúdia Masllorens, la nostra professora de Plàstica, ha tornat a donar a l'IES l'oportunitat de conquerir un premi presentant els treballs dels alumnes de 1r d'ESO al concurs de l'ONCE. Per molts anys a tots!
- Malauradament, també són notícia les bretolades que gent molt mancada de civisme està fent a l'edifici i a l'hort de l'IES. Només un missatge: destruir per destruir, no pot portar a res positiu. Penseu-hi!
- El passat 16 d'abril del 2005, a les 7 de la tarda, amb motiu de la presentació del llibre *Breu Història de l'Alt Empordà*, de David Pujol i Fabrelles i Joan Juanola i Noguer, va ser interpretada una peça musical pel duo de flautes travesseres format per Lluís Batllosera (professor de música de l'IES Llagostera) i Irene Ferrer. Enhorabona, Lluís i Irene!
- El mes de maig ens va venir a veure la Sílvia Rovira, que ha estat mare per segona vegada. La Sílvia va ser professora de català al nostre centre. Enhorabona! I que en Roger no faci enfadar gaire la Bet. Per molts anys, Sílvia i Marc.

SANT JORDI 2005

La diada de Sant Jordi és patrimoni de roses i de llibres. Us volem animar que llegiu i escriviu, perquè per llegir un llibre primer cal escriure'l. Endavant nois i noies! El futur és vostre!

Com cada any per la diada els carrers es tornaran a omplir de gent i llibres, però enguany no anirem a Girona tots plegats, ja que Sant Jordi és dissabte.

Gaudiu d'una bona lectura, un bon llibre és un bon amic!

Entre les novetats editorials us oferim aquests títols.

PER A TOTHOM

- *Dinars de tàper*, Ada Parellada
Trucs i receptes per a menjar bé a la feina
- *Fes memòria. Com mantenir la ment en forma*, Judith Cáliz
Tot el que cal saber sobre el funcionament de la memòria
- *Qüestió de criteri*, Josep Maria Terricabras
Articles incisius que conviden a la reflexió

EDUCACIÓ SECUNDÀRIA

- *La història d'en Robert*, Mercè Anguera
A partir de 12 anys – Premi Josep Maria Folch i Torres 2004
- *Quin parell!*, Jaume Cela
A partir de 12 anys
- *En Yu i en Kei tornen al Japó*, Ko Tazawa
A partir de 12 anys
- *El darrer manuscrit*, Montserrat Galícia
A partir de 14 anys – Premi Joaquim Ruyra 2004
- *Silenci al cor*, Jaume Cela
A partir de 14 anys
- *En un lloc anomenat guerra*, Jordi Sierra i Fabra
A partir de 14 anys – Premi Abril 2002
- *Les coses clares*, Xosé A. Neira Cruz
A partir de 14 anys
- *ERAGON*, Christopher Paolini
A partir de 14 anys
- *També et pots morir a la primavera*, Else Breen
A partir de 14 anys
- *Mar negra*, Josep Lorman
A partir de 14 anys

ESO / BATXILLERAT

- *L'estiu de 1948*, Patxi Zubizarreta
A partir de 16 anys
- *Dama blanca, merla negra*, Miquel Rayó
A partir de 16 anys

Recorda-ho!

“Si no llegeixes, quan arribis als 30 anys tindràs el cervell sec”

Jordi Sierra

PEIXATERIA PLANA

PEIX FRESC DE PALAMÓS
CONGELATS

Cristófol Colom, 7 - Tel. 972 830258 - 972 805195
LLAGOSTERA

ROBERT COROMINAS

Ctra. Sant Llorenç, 2 - 17240 Llagostera
Tel. 972 830 578

LA NOSTRA DIADA

La diada de Sant Jordi 2005 ens va portar activitats diverses... i la proclamació dels guanyadors dels premis del X Concurs Literari Sant Jordi 2005. Amb un caire festiu els alumnes van seguir les següents activitats:

- A 2/4 de 9 - Activitats diverses (teatre llegit, punts de llibres...) per als Alumnes d'ESO.
- A 2/4 de 11 - Xocolatada organitzada pels alumnes de 3r d'ESO.
- A les 2/4 de 12 - Activitats diverses (taller de poesia, gimkana, pel·lícula...) per als alumnes d'ESO.
- A les 12,30 - Repartiment de premis del Xè Concurs Literari Sant Jordi.
- Repartiment dels premis del Concurs de contes de 3r d'ESO.
- Repartiment dels premis del Concurs fotogràfic de 1r d'ESO.

US MOSTREM UN RECULL DE FOTOGRAFIES D'AQUEST DIA

POESIA PER SANT JORDI

Durant aquest curs acadèmic, els alumnes de 2n d'ESO han treballat dos dels tres grans gèneres literaris: la prosa i la poesia. El primer trimestre van treballar la prosa, en equips d'entre quatre i sis alumnes, i van presentar els resultats en una sèrie d'exposicions orals a l'aula. Tot el segon trimestre i part del tercer l'han dedicat a treballar la poesia. També per equips, han estudiat els orígens de la poesia (Grècia i Roma), el naixement de la poesia romànica a les terres catalanes (els trobadors), han descobert la relació entre la poesia i la cançó (moviment de la Nova Cançó, Lluís Llach i Miquel Martí i Pol), han treballat *L'elogi de la paraula* de Joan Maragall, la poesia de compromís, la poesia visual... I ens han exposat aquesta experiència en un mural que es va inaugurar el dia de Sant Jordi a la biblioteca del centre, un mural d'altra banda molt atractiu per la mescla de colors i dibuixos de molta qualitat fets pels mateixos alumnes. Divendres 22 d'abril, doncs, vam anar tots plegats a la biblioteca a veure el fruit dels seus esforços i a explicar-lo. Vam fruit del *carpe diem* de Catul, de les metamorfosis d'Ovidi, vam explicar el simbolisme de la poesia trobadoresca i vam interpretar els poemes visuals de compromís que havien escollit. Tot això enmig d'un ambient amè i agradable que ens va fer passar una bona estona aprenent a interpretar el llenguatge poètic.

FLECA I PASTISSERIA

La Flor de Maig

HNOS. CORDOBA. S.C.

Àngel Guimerà, 17
Tel: 972 80 52 52
17240 LLAGOSTERA

Joan Miró, 22
Tel. 972 83 74 88
17246 STA. CRISTINA D'ARO

Grup Serrano
Cafeteria l'Avinguda

Telèfon: 972 83 09 79 · Mòbil: 699 49 04 86
Avgda. de l'Esport, 37 · 17240 LLAGOSTERA

Mobles Mulà

Cra. C-65 Qm. 8 Tel. 972 830660 fax 972 831374
17240 LLAGOSTERA
www.moblesmula.com
moblesmula@moblesmula.com

*Tapisseria
i Tendals
Sanchez*

C/ Barcelona, 16
17240 Llagostera (Gi)
Tel.: 972 83 03 87

DESEMBUSSOS
Clavagueres • Col·lectors
Baixants • Canonades
Fosses sèptiques

C/. Costa Brava, 52. 17240 LLAGOSTERA (Girona).

SERVEI PERMANENT 24 HORES
URGENCIES NOCTURNES I FESTIUS ☎ 972 83 15 09

Fruits Secs
Tel: 972805484
CAPALLERA
Passatge Costa Brava 12
Llagostera
Mercat Setmanal

Supermercat

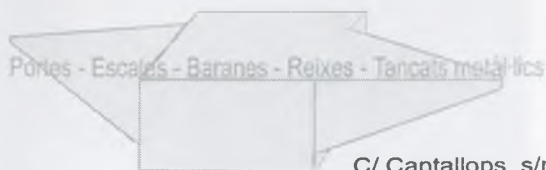
CARNISSERIA - XARCUTERIA

CABALLERO

Avgda. Gironès, 24
Tel. 972 83 08 83

LLAGOSTERA

Serralleria Metà·lica
Ferran Collell, S.L.

Portes - Escalles - Baranes - Reixes - Tancalls metàl·lics

C/ Cantallops, s/n.
Tel.: 972 830 067
Fax: 972 830 776
17240 Llagostera (Girona)

TEATRE LLEGIT NOCHE DE LUNA CON GATOS

RESUMEN ARGUMENTAL

Sainete teatral en el que se dan la mano la realidad y la fantasía. Un soñador conductor de autobús, una vecina entrometida, un matrimonio de orgullosos ricachones, la luna y los gatos del tejado protagonizan una intrascendente aventura que mantiene la atención del lector, actor y espectador, por su tratamiento humorístico y su dinamismo. Fácilmente representable en el transcurso de una hora escasa.

VALORES

Toda la obra rezuma humanidad, ayuda mutua, solidaridad y ternura, envueltos en una ironía y sentido crítico de la vida sano y positivo.

AUTOR

- Fernando G. TEJADA nació en Madrid.
- Estudió Arte Dramático en la Real Escuela Superior de Madrid.
- Colabora como guionista en RCE, RNE y TVE.
- Con la Compañía Municipal Infantil de Madrid ha estrenado varias obras.
- Trabaja con el Centro Nacional de Iniciación del Niño y el Adolescente al Teatro, en la realización de talleres en colegios de toda España.
- Dirige cursos en Centros de Formación de Profesores (CEPS)

Narradora: Míriam Ortega

Hipólito: Eduard Montiel/Kevin Reina

Don Julio: Arnau Puig

Doña Cleo: Sara Navarro

Luna: Xènia Nogué / Tati Saavedra

Miau: Eloi Capallera / Isidro Dalaniel

Rita: Nayara Ávila / Núria Butiñach

Lulú: Daphne Bots

Chopin: Leo Venteo

Sietevidas: Robert Tena

Poeta: Robert Bagudanch

Licántropo: Eduard Fugarolas

Princesa: Alison Gutiérrez

Otros: Samira Bahayda, Iman Yassin, Albert Puig, Adam Rodríguez, David Cuartero, Kevin Reina, Iman Yassin.

Els alumnes de 1r d'ESO ens van fer passar una bona estona amb la seva interpretació d'aquesta obra de teatre llegit. Els ho volem agrair tot cantant amb ells la seva cançó.

Miau

Miau, miau, miau, miau,
miau, miau, miau, miau.
El concierto de los gatos
es bonito y barato.

Miau, miau, miau, miau,
miau, miau, miau, miau.
El maullido del felino
es el canto del minino.

Miau, miau, miau, miau,
miau, miau, miau, miau.
Esta noche tan gatuna
le cantamos a la luna.

Miau, miau, miau, miau,
miau, miau, miau, miau.

23 D'ABRIL DIA MUNDIAL DEL LLIBRE

El 23 d'abril se celebra el Dia Mundial del Llibre, una data ideal per recuperar o intensificar el plaer de la lectura.

El 2005 és un any ple de literatura, l'Any del Llibre i de la Lectura. És també l'Any de Hans Cristian Andersen, l'Any de Jules Verne i l'Any del Quixot!

MIQUEL RIERA, EL PUNT, 16 d'abril del 2005

Catorze escriptors, col·laboradors habituals de Presència, van escriure contes basats en les novel·les de Jules Verne, els contes de Hans Christian Andersen i *El Quixot*, de Cervantes, per al número especial de Sant Jordi de la revista d'El Punt. Entre els autors hi ha noms de reconeguts escriptors, com Emili Teixidor, Josep Maria Fonalleras i Miquel Pairoli.

L'elecció era *lliure* i ha acabat guanyant Verne per majoria. Així, set escriptors –Guillem Frontera, Vicenç Pagès, Pau Ribera, Maria Dolors Alibés, Albert Villaró, Miquel Pairoli i Andreu Carranza– han optat per inspirar-se en l'autor de *Viatge al centre de la terra*; quatre han escollit el camí marcat per Hans Christian Andersen –Emili Teixidor, Ponç Puigdevall, Joseph Franco i Rafael Vallbona– i dos s'han inspirat en *El Quixot* –Antoni Dalmasés i Xavier Cortadellas. Finalment, Josep Maria Fonalleras ha optat per homenatjar els tres autors.

Un dels atractius del dossier són les il·lustracions que acompanyen els contes. Així, les de Verne són extrems del llibre de *Jules Verne il·lustré*, editat per l'Ajuntament de Nantes, i són d'autors diversos; i les

altres són clàssics de Gustave Doré i d'Artur Rackham.

Us fem arribar un d'aquests contes, el del escriptor gironí Josep Maria Fonalleras.

Diàleg de H. i C. en companyia de A.

- La gran diferència entre Cervantes i Verne són els gats – va dir H.
 - Ben segur que no, amic meu, desmanegat i estrafolari – va respondre C.
 - Jo diria encara més: *the cats!* – va afirmar H.
 - Tant de bo que el gat us engrapés, cosa fatigosa! – va resoldre C.
- H va tenir temps d'afegir:
- Voldria, en nom de Déu, que fóssiu a unes quantes milles de distància.
 - Quina mena de criatura sou? De calcular el temps que tinc fins demà al matí.
 - Un que es fixa en els detalls.

A aquestes alçades de la conversa, l'hostalera A. els va demanar que fessin el favor de pagar i d'abandonar la taverna.

- I vós? No hi teniu res a dir, benvolguda mestressa?
- Les vostres cabòries no tenen cap sentit per a mi -va respondre l'hostalera-. Jo només tinc temps de calcular el temps que tinc fins demà al matí. Dormo, obro l'hostal, el tanco i torno a dormir. Aquestes són les meves cabòries.
- No us enfadeu, amiga –va dir C.
- Ja sabeu que C. i jo –va afegir H.- imitem aquells que disserten en el desert. ¿Voleu aplegar-vos amb nosaltres i ser un ocell de pas?
- Ja us he dit –va fer l'hostalera- que he de tancar.

Al carrer, C. Va atacar la seguret

de H. amb un argument que H. no podia rebatre:

- Cervantes fa moure els personatges en un espai reduït i alhora universal. Si avui refessin les aventures, el Quixot i Sancho caminen lentament a través d'un món que és sencer. I és amb lentitud, us ho garanteixo, que s'acaben trobant a ells mateixos, convertits en persones reals als ulls de qui ja ha vist el seu món.
- Segueixo pensant, C., que jo tenia més raó amb allò dels gats que no pas vós amb això del món.
- En canvi –va continuar C.-, Verne necessita no tenir límits. Li és imprescindible prescindir de la limitació de l'espai. El viatge no és només anècdota, sinó sobretot categoria, transgressió.
- I, en canvi, tots dos practiquen l'art de fer admetre l'impossible –va dir H.

I C. va concloure, irritat:

- Podeu arquejar el dors, tirar un rebuf o treure guspines?
- No.
- Aleshores valdria més que us reservéssiu les vostres opinions quan parla la gent de seny. El que acabeu de dir és una vulgar imitació del que han afirmat acadèmics francesos.
- Se me'n refot.

Quan H. i C. van arribar a la porta de la pensió on vivia C., H. va relatar la història del ensinistrador de balenes. "Es tractava de procurar que deixessin de ser animals salvatges. Calia educar les cries en un fiord – va dir-, encerclar la seva panxa amb un cinturó de punxes amb bufetes plenes d'aire a fi i efecte que surin, fer que s'oblidin de submergir-se. Es

tracta d'experimentar, amic C.”

- Sou vós qui parleu així? Em sembla que no ho entenc –va dir C.-. Vull dir la relació que hi ha entre els gats i les balenes.
- Sóc jo o potser ho he llegit en algun llibre, tant se val. S'estableix la mateixa relació que hi ha entre els ànecs lletjos i els cignes joves i bells.
- No us he comprès.
- No feu el ximple, criatura, I agraïu a la vostra planeta tot el bé que us he prodigat amb la meva amistat. Dit això, H. va marxar. C. Va entrar a la pensió. L'endemà van pactar que hi tornarien.

SANT JORDI 2005

També a Girona han tingut lloc una sèrie d'actes per celebrar el 2005 com a Any del Llibre i la Lectura. Aquí teniu els actes del mes de juny; desitgem que podeu gaudir-los.

ACTIVITATS PROGRAMADES

- Club de lectura
22 de juny a les 21 h - Centre Cívic Santa Eugènia
- Dimarts literaris
21 de juny a les 20 h - Centre Cívic Santa Eugènia
- Els contes del més enllà, a càrrec de Susagna Navó
12 de juny i 10 de juliol a les 12 h. - Monestir de Sant Pere de Galligants
- Com funciona un poema?
Dimarts 14 i 21 de juny de 18 a 20 h - Sala d'investigadors de la Biblioteca Pública de Girona
- Conferència a càrrec de Josep Maria Terricabras
Dimecres 15 de juny a les 19,30 Centre Cultural la Mercè
- Nit lírica: Julio Cortázar
Divendres 17 de juny a les 21 h - Plaça del Vaixell. Santa Eugènia.
- Contes per a adults – A cau d'orella: Viatges extraordinaris, a càrrec De Joan de Boher
Divendres 17 de juny a les 20 h - Biblioteca Just M. Casero
- Taller de dibuix manga a càrrec d'Aitor Vallmajó
Dies 27 de juny i 1 de juliol a les 10,30 h - Sala infantil i juvenil de la Biblioteca
- Exposició temporal: “D'Hèrcules a Superman. Déus i herois de la mitologia grecoromana”
De juny a agost de 10,30 a 13,30 h i de 16 a 19 h - Monestir de Sant Pere de Galligants

CONSTRUCCIONES TONI I QUIM RIBES S.L.

Tel. 972 83 18 84
Mòbil 629 410 600
Fax 972 83 18 91

C/. Sant Feliu, nº 49 baixos
17240 LLAGOSTERA (Girona)

GRUP VILANOVA

Assessorament Administratiu • Comptable • Fiscal • Laboral • Financer
Planificació i Gestió Integral per Empreses
Administració i Venda de Finques • Corredoria d'Assegurances

17240 ST. FELIU DE GUIXOIS • Rbla. Vidal, 39 1r • Ap. 47 • Tel. 972 32 07 67 • 972 32 10 76 • Fax 972 82 03 69
17240 LLAGOSTERA • Carrer Álvarez de Castro, 10 • Ap. Correus 40 • Tel. 972 83 02 29 • Fax 972 80 57 22
17240 SANTA CRISTINA D'ARO • Carrer Taulera 39 • Tel. 972 83 71 65 • Fax 972 83 75 51

Nuria Ortí

Tel. 972 831 808
C/. Garbí, 11
(al costat de la SEAT)
17240 Llagostera

**Tintoreria Bugaderia
NET AL SEC ... TONI**

**PERRUQUERIA
ROSER**

Passeig de Pompeu Fabra n.º 9
Telèfon 972 80 57 38
17240 LLAGOSTERA - Girona

VISITEM EMPÚRIES UN MUNT DE RUÏNES GREGUES I ROMANES

El 10 de febrer de 2005, els de 1r d'ESO de l'IES Llagostera vam anar a Empúries. Un cop vam ser allà, ens dirigírem a les ruïnes dels antics grecs i romans. Vam esmorzar per allà a prop.

Després de menjar, vam anar a veure un audiovisual juntament amb unes monitores que ens acompanyaren tot el dia.

Quan vam acabar de veure-la, vam sortir a fora i ens van donar un dossier, una carpeta i un bolígraf. Quan tothom tenia els seus estris ens dividiren en dos grups, un per a cada classe. Cada grup tenia la seva pròpia monitora.

Juntament amb ella, vam anar a visitar les ruïnes gregues. Veírem la cisterna, el cementiri, l'església, la plaça del mercat, les restes de les cases més riques i les de les més pobres, etc. Cada cop que ens aturàvem per veure aquestes ruïnes, les monitores ens feien una explicació sobre el que teníem al davant. A més, omplíem el dossier que ens havien donat.

Un cop vam veure totes les ruïnes anàrem a un museu on hi havia plats, gotets, monedes d'aquella època, decoracions, estàtues... En aquest mateix lloc, vam fer una activitat; vam observar tots els objectes dels quals n'apuntem tres. De cada un d'aquests tres objectes completarem el que ens demanaven: el nom, la utilitat i la descripció.

Quan vam acabar, vam anar a contemplar les restes romanes. Hi havia molts mosaics al terra, una plaça, restes d'un temple... Aquí gairebé acabarem d'omplir el dossier.

Després de veure-ho tot vam anar a dinar en un bosc davant la platja i ja, amb la panxa plena, ens dirigírem a un poble anomenat Sant Martí d'Empúries. Allà, en grups de tres persones, vam fer una gimcana. Als que van guanyar els van donar un bolígraf.

Finalment, tornarem a Llagostera.

Sara Navarro, 1r B

CONCURS COCA-COLA

Durant el mes d'abril es van celebrar els concursos de redacció que cada any organitza Coca-cola en les modalitats de català i castellà.

Els alumnes de 2n d'ESO de l'IES Llagostera hi han participat en totes dues llengües.

XXVIII Concurs de redacció en Català. Dissabte 16 d'abril. A dos quarts d'onze del matí, a la Universitat Politècnica de la UdG de Girona, va tenir lloc la Final Provincial, a la qual van assistir, d'acord amb les bases del concurs, els alumnes seleccionats:

- **Xavier Valentí**
- **Eugènia Peyrecave**
- **Jordi Casas**
- **Àngel Oliveras**

45 Concurso de redacción en Castellano. Dissabte 9 d'abril. A dos quarts d'onze del matí, a la Universitat Politècnica de la UdG de Girona, va tenir lloc la Final Provincial, a la qual van assistir, d'acord amb les bases del concurs, els alumnes seleccionats:

- **Laura Ortín**
- **Tània Virgili**
- **Víctor Velázquez**
- **Jordi Coll**

ENHORABONA A TOTS! Us desitgem molta sort.

Aquests són uns petits fragments de l'esborrany de la redacció de Xavier Valentí de 2n B.

He rebut un correu electrònic que m'ha deixat glaçat

[...] He engegat l'ordinador, he obert el correu i he vist que tenia un missatge. Però quan l'he obert, he tingut un gran ensurt: era un missatge anònim en què hi havia molts insults. Jo he pensat que seria una broma i no n'he fet cas, però, de cop i volta, m'han començat a arribar molts més correus iguals. He apagat l'ordinador i he trucat a tots els meus amics explicant-los el problema, fins que un d'ells m'ha dit que era una broma que volia fer a una altra persona però que per error me l'havia enviat a mi. Això m'ha tranquil·litzat, ja que aquest correu m'ha deixat glaçat!

En la pàgina de **Pinzellades literàries** trobareu els escrits de **Jordi Casas i Àngel Oliveras**, ja que ens ha semblat adient posar-los en aquest apartat. Gaudiu-los!

TU VIDA ES UNA AVENTURA ¡Actívala!

[...] De momento, vivo la vida como si fuera un juego lleno de pequeñas aventuras. Cada día tiene una aventurilla de más, y cuándo resuelves un problema o se acaba una hazaña cualquiera, tienes menos preocupaciones.. Normalmente, a nuestra edad, siempre estas pendiente de un montón de cosas. Tienes que pensar en los estudios, en la familia, en los amigos, en el amor, etc. Y muchas veces te preocupan cosas que no son tan importantes cómo tu te piensas...

Laura Ortín, 2n B

LA VIDA, COMO TODO, ES UNA AVENTURA

Desde que te levantas hasta que te vas a dormir, te pasan muchas cosas; y cada una de ellas es una aventura. Si un día te vas al bosque y te pierdes... es una aventura. Para activar nuestra vida, tenemos que convertir cada actividad que

hacemos como si fuera un juego. Pasártelo bien y hacer bien la actividad que quieres realizar. Pero la vida está llena de preocupaciones, y éstas te hacen cambiar. Que si te has peleado con tu mejor amigo, que si te gusta una persona... estas preocupaciones suelen ser muchas veces tonterías, así lo afirman los mayores, pero para nosotros, aunque sean tonterías, son importantes. Los verdaderos problemas los tienen los adultos que han de pensar siempre en la familia, en el dinero, en el trabajo...

Para todos la vida es una aventura, cada una de las actividades que hacemos en nuestra vida diaria son aventuras.

Tània Virgili, 2n B

En mi opinión, este título no es un tema para debatir, yo creo que es una afirmación. Esta frase está en lo cierto.

En el momento que nacemos, ya empieza esta aventura. Los niños recién nacidos no saben nada, solo lloran, comen y duermen. Es por esa razón que lo aprenden todo de la gente que les rodea. Cuando el niño es un poquito más mayor tiene el propósito de aprender a andar, todo un reto. Aguantar el peso de su cuerpo sobre las piernas, mantener su cuerpo en equilibrio e incluso desplazarse paso a paso. Aprender a hablar, sin duda, la experiencia más difícil de su vida...

A los dieciocho empiezas una aventura: la independencia. A partir de ahora pondrás en marcha todo lo

que has aprendido. Te casarás, encontrarás un trabajo, ya vives por tu cuenta. Con los años tus padres morirán... desde este momento no tienes a quién te ha educado, pero sí a quién educar, otra gran aventura. Así pasarán los años y solo quedará de ti lo que has hecho, y el recuerdo de lo que fuiste. Por eso debes activar la aventura de la vida y aprovecharla.

Jordi Coll, 2n A

Este título tiene mucha razón, mi vida es una aventura. Pero a mi no me hace falta activarla, siempre está activa. Mi vida no es un camino de rosas, pero he tenido muchas aventuras como la que os voy a comentar:

[...] Iba solo y la hora de comer se acercaba, me había perdido y no sabía volver a casa. Me había olvidado el móvil, no podía llamar, tenía mucha hambre, tuve que arrancar un matorral de menta (que era lo único bueno que tenía cerca de mi). Me subí a la bici y me fui por un camino oscuro y tenebroso... salí en unas montañas cercanas a Sagaró. Sin dinero y sin posibilidades de pedir unas monedas volví a deshacer el camino y me encontré nuevamente entre las matas de menta.

Ante mí aparecían tres caminos, cogí el de la izquierda...

Víctor Velázquez, 2n A

PINZELADES LITERÀRIES

HE REBUT UN CORREU ELECTRÒNIC QUE M'HA DEIXAT GLAÇAT

Jo era un jove d'uns tretze anys i mig, de cabell una mica castany, d'ulls marrons, d'una estatura normal i una mica pagesot.

Doncs bé, un bon dia de juliol, jo estava nedant i navegant per l'immens oceà d'Internet quan se'm va acudir que feia dos dies que no havia mirat el correu, així que vaig portar el cursor a la línia del web, vaig clicar-hi i vaig teclejar "www.hotmail.com". Un minut, dos minuts, tres minuts..., la pantalla va aperèixer! És ben cert que el meu ordinador està una mica desfasat i l'hauria de canviar, però mai hi ha els recursos suficients!

Ara ja podia entrar al correu. Vaig posar el meu e-mail i la contrasenya, que no us penso dir, i vaig esperar uns minuts més per entrar-hi. Tenia tres missatges: vaig clicar en el primer: "Ei, Joan! Vés a comprar CD verges per quan vingui, haig de fer una còpia." Aquell missatge era del meu germà gran, era a la universitat.

Vaig voler clicar al segon missatge, però no ho vaig fer, no deia de qui era, vaja, no deia el remitent i tinc experiència amb aquests missatges portadors de virus, cucs, troians i tot de problemes informàtics per l'estil, així que el vaig esborrar directament i adéu, ja no hi era.

El tercer era d'un amic: "T'he enviat un missatge que no et dirà que te l'he enviat jo, així que no l'esborris, eh! Que et conec, Joanet!"

Ostres! L'havia ben cagat!

— Joan! Para l'ordinador i vés a dormir, que ja és tard —era la meva mare.

— Sí, mama! Ara hi vaig —li vaig contestar jo.

Així, que vaig clicar a la creu, *Inici*, *Aparar sistema* i a dormir!

L'endemà em vaig aixecar una mica tard i el dia va ser d'allò més normal i corrent, un dia monòton com qualsevol altre: quedar amb els amics, jugar i navegar per internet. Per cert,

vaig comentar el problema amb el missatge al meu amic.

Al vespre em vaig tornar a connectar a l'oceà d'Internet i l'endemà, abans de res, vaig anar a mirar l'e-mail.

En tenia dos: el primer que vaig mirar era del mateix amic que el dia anterior; em deia que si podia quedar, que l'havia cagat amb el missatge però que no passava res i així, coses d'amics.

El segon no deia de qui era, per tant, vaig pensar que era el mateix que el del dia anterior i el vaig obrir innocentment:

"Norton antivirus detecta un virus al sistema, l'equip es reiniciarà i intentarà eliminar el virus", em va aparèixer en un quadre d'aquells tan odiosos que a tothom li ha sortit alguna vegada o altra. Em vaig quedar glaçat! L'antivirus ho va intentar solucionar tot, però no se'n va sortir: sempre que faltava el dos per cent es reiniciava! Vaig quedar congelat, ben glaçat.

Els següents dies, els histèrics xisclets de la mare, els "Tranquils, tranquils..." del pare i els "Et mataré!" del meu germà van inundar la casa. Al final un professional ens ho va arreglar tot.

Vaig rebre un correu electrònic que em va deixar glaçat.

Àngel Oliveras, 2n A d'ESO

HE REBUT UN CORREU ELECTRÒNIC QUE M'HA DEIXAT GLAÇAT

He deixat el plat de sopa a taula, mig buit —o mig ple, com m'ha dit la meva mare protestant— per anar-me'n cap a l'ordinador i connectar-me a Internet. Ara m'hi trobo davant, assegut. Em connecto; reviso el meu correu electrònic, m'hi trobo un missatge de la meva cosina de Lleida, un altre d'un amic meu i un altre sense més dades que el títol del missatge: Sense dades. L'obro, i què m'hi trobo? Un escrit d'una llargada considerable dient que m'he de

presentar al carrer Sant Andreu, demà a les nou del matí, per passar unes proves que em faran guanyar cinc-cents euros. També diu que no m'espanti i que sóc molt afortunat de tenir aquesta oportunitat. Acaba dient que si no hi vaig me'n penediré. Aquest correu electrònic m'ha deixat glaçat. De què es tracta tot plegat, d'una broma dels amics? No sé si anar-hi. Me'n vaig a dormir i em poso el despertador a les vuit, per si se m'aclarissin les idees i decidís acudir a la cita.

Què deu ser tot això? Hi vaig o no? Diu que no m'espanti i que em donen cinc-cents euros? Però, i si és una brometa d'algú que es vol riure de mi? No em puc adormir.

Al final sí que em vaig adormir, i ara ja és un quart de nou. He decidit d'anar-hi, a veure què m'hi trobo.

Doncs només hi ha un paper que diu: "Deixa't guiar per un Llamp petit i rabassut". Què és això? Una trista papereta, en un carrer sense sortida i sense asfaltar on no hi ha més vida que la d'un pobre gos petit i lleig, on hi ha escrita una frase penosa i sense cap sentit. Me'n vaig cap a casa, on m'estiro una estona al llit. "Un Llamp petit i rabassut...". Qui carai m'ha volgut fer perdre el temps?

Vaig a Internet, que ahir, amb tota la tonteria va ser com si no hi hagués anat! A la bústia electrònica, m'hi trobo un altre correu d'aquell pesat anònim; em diu que encara sóc a temps de rectificar el meu rebuig. Al final em diu que pensi en tot el que he vist allà, al carrer Sant Andreu. Ostres! Acabo de pensar que...

Efectivament, el gos du una cinta i hi diu Llamp; el gos es diu Llamp i no cal discutir que es tracta d'un animal petit i rabassut. Només d'agafar-li la corda, en Llamp ja se m'emporta cap a un altre carrer sense sortida. Allà hi ha una altra nota ben visible que diu: "Vés al carrer Sant Joan". Ara he

d'anar allà? És a l'altre costat de la ciutat, agafo un taxi.

Un cop he arribat a aquest ample carrer, he buscat per tots costats fins a trobar un paper clavat en un aparador d'una botiga on posa: "Si estàs en una família adoptiva, vés al bar de sota de casa teva; si trobes injust que un desconegut et preguntin per la teva família, vés al carrer Maria Cantallops". Mira, l'ha clavada. No em ve bé que un anònim em parli de la meva família. Jo sóc adoptat des que tenia cinc anys; l'únic que recordo de la meva família original és el meu germà gran, de quan jugava amb mi, però se'm fa quasi impossible.

Doncs bé, al carrer que m'han dit hi trobo una nota on hi ha escrit: "Vés al bar de sota de casa teva igualment". Quins pebrots! M'ha fet venir fins aquí per això. Sort que he d'anar cap allà igualment, perquè si no, el deixaria plantat.

Després del viatge en taxi entro al bar. M'hi trobo un noi d'uns vint anys vestit amb una samarreta feta simbolitzant un bitllet de cinc-cents euros. Tot seguit, en Joan, la Maria i l'Andreu (tres amics meus) han sortit del lavabo i abans que els fumés una bona escridassada, m'han dit que el noi de la samarreta del bitllet és el meu germà biològic.

Cal dir que la trobada m'ha fet molta més il·lusió que la que em podria haver fet qualsevol bitllet real, de cinc-cents euros o de cinc mil.

Jordi Casas, 2n A d'ESO

HE REBUT UN CORREU ELECTRÒNIC QUE M'HA DEIXAT GLAÇAT

Només faltaven dues setmanes per a la tranquil·litat i el descans. A la feina em deixaven tres setmanes de repòs, ja que l'últim mes, a causa de tantes demandes, havia fet moltes (i encara seria dir poc) hores extra.

La meva decisió per aprofitar aquelles setmanes era desconnectar totalment, sense que la gent sabés on era, sense mòbil ni cap mitjà de comunicació, simplement el meu ordinador portàtil i jo respirant pau a Bagdad. Tot i no ser el lloc més adequat, el preu era excel·lent, i una caseta als afores de la ciutat, on no passaria mai una ambulància ni cap motorista fardant,

semblava un lloc confortable.

Els últims dies de treball se'm van fer eterns, i la veu del director em retronava pel cap i se'm feia feixuga, però finalment va arribar el dia. L'alarma va sonar a les sis de la matinada i em vaig aixecar ràpidament del llit, cosa que no hagués passat mai en un dia laboral. Després de prendre'm el meu cafè i la torrada amb mantega, simplement havia de carregar la maleta al cotxe i dirigir-me cap a l'aeroport.

Un cop allà, tot el merder de sempre: esperar una hora i finalment entrar a l'avió. Un cop l'hostessa ens ensenyà tot el que havíem de fer en cas d'accident, arribà aquell moment en què se't tanquen els ulls.

L'avió va arribar més aviat del que m'havia imaginat, o simplement m'havia fet aquesta sensació, perquè havia dormit profundament.

Era un dia ventós i, a causa d'això, hi havia una immensa capa de polseguera.

Un home d'una certa edat em vingué a rebre educadament i em va conduir fins un cotxe tot terreny. Ell m'acompanyaria fins a la meva residència temporal.

El viatge se'm va fer llarguíssim, ple de sotracs i jo asseguda en un seient sense coixí; i el pitjor era que miressis on miressis veies sorra i més sorra; semblava un lloc sense destí.

Quan finalment vaig arribar, el primer que vaig fer va ser mirar la casa. Esperava que tingués un bon llit i lloc de repòs. De fora es veia antiga i clàssica, però jo la trobava adequada per a un lloc com aquell.

Els primers dos dies van transcórrer amb normalitat: m'aixecava a les onze (cosa anormal en mi), esmorzava el mateix que cada dia tot llegint el diari a la terrassa... Vaja, que feia vida de jubilada.

Va ser, però, al tercer dia quan vaig obrir el portàtil per assabentar-me de l'actualitat mundial, que després de llegir la portada de l'informatiu (*Nova recerca dels papers extraviats del tractat d'Otaka*) quan vaig llegir un correu electrònic nou que deia: *Bagdad*.

Em vaig quedar parada, però a mesura que anaven passant les hores me n'anaven arribant més:

Av. Cartich / 7.30 h / núm. 28 / 13.10.99

Allò em va intrigar, i sent com sóc jo,

m'hi vaig capficar, i com que tenia totes les dades indicades, vaig decidir dirigir-me on indicava el correu.

Ja feia 10 minuts que esperava en el lloc indicat quan per fi arribà un home amb un vestit peculiar de la zona.

Va entrar en un lloc anomenat La Branca d'Olivera. Almenys ara tenia alguna dada i vaig decidir informar-me sobre el local.

Vaig esbrinar que era un local on hi havia un director molt ric, però no se sabia ben bé d'on treia aquells diners. Es deia pel carrer que allò era una manera d'encobrir un treball il·legal. Vaig fer veure que m'interessava aquell treball, i tot esmunyint-me vaig arribar al soterrani. El cor m'anava a cent. Hi havia una sala d'on provenien veus i m'hi vaig apropar amb el màxim silenci que em fou possible.

Se sentien unes veus, totes d'homes. Parlaven molt desordenadament fins que un home posà ordre. Donà el torn de paraula a un home, segons ell Mister Brown.

Tenia una veu forta i clara, i digué: "Els papers arriben demà. Ja sabeu qui és el portador. Qualsevol persona que s'hi assembli, aniquileu-la". De seguida vaig veure que si aquells homes em descobrien allà, acabaria sent carn picada, i vaig decidir marxar amb la màxima rapidesa possible.

Un cop a casa i vista la situació, vaig pensar que podria avisar la policia, però no tenia cap prova que haguessin comès cap delictes. L'endemà vaig continuar la meva rutina, però encara tenia ficades aquelles paraules al cap. A la tarda, com que feia un sol esplèndid, vaig sortir a la terrassa a prendre el sol. Quan ja hi portava una estona instal·lada, vaig veure una massa de polseguera a l'horitzó. Al cap d'uns segons ja es veia més clarament que era un cotxe, però semblava que el conductor anés una mica mosca. Finalment va arribar a la meva alçada i frenà de cop. La porta s'obrí i en sortí un home ferit. Caigué a terra i jo m'hi vaig apropar corrents, per culpa del meu instint. L'home amb l'últim sospir que li quedava em digué: "A la policia, és molt important!". I em va allargar un sobre. Ara ja fa tres mesos d'aquest succés, i definitivament he decidit que les pròximes vacances les passaré en un poblet dels Pirineus.

Eugènia Peyrecave, 2n B d'ESO

LEYENDAS

*Uno de los créditos de castellano de 2º de ESO
trataba de cuentos y leyendas.*

*Alumnos de este crédito nos hacen llegar sus
historias.*

OUIJA INFERNAL

Cuenta la historia que hace mucho tiempo, un grupo de chicos de Transilvania, decidieron ir a hacer ouija en el cementerio. Era un 29 de febrero, un día gris y oscuro. Los muchachos llegaron a las 11 de la noche y empezaron a usar el sitio donde hacer la ouija. Pararon justo delante de una de las tumbas, la que les hacía más miedo. Esa tumba era terrorífica, y tenía una verja que la rodeaba. Todo su alrededor era putrefacto, y el ambiente era espantoso. De pronto, una de las chicas gritó y cuando los otros llegaron donde estaba, vieron que en las tumbas cambiaban los nombres de los muertos. Todos empezaron a correr hacia el sitio donde habían dejado las mochilas. Al llegar vieron que estas estaban abiertas y tiradas por el suelo, y ellos se pusieron muy nerviosos. Las mochilas vieron que no les faltaba nada. Una de las chicas opinó que podían empezar la ouija preguntando porque les pasaba eso, y los otros estuvieron de acuerdo. Una de las chicas dijo que no quería hacerla y los otros la dejaron de lado. Todos pusieron la mano encima del tablero, y de golpe las manos se movieron... los chicos empezaron a deletrear las letras que señalaban: M-O-R-I-R-E-I-S T-O-D-O-S. Al instante la chica que no hizo la ouija empezó a revolcarse por el suelo como loca y a sacar espuma por la boca. Os empezaron a gritar porque estaban muertos de miedo, y de golpe a otro de los chicos le ocurrió lo mismo, y así les pasó a todos excepto a una chica que se escapó. A partir de ese día cada 4 años el 29 de febrero la gente que pasa por el cementerio coge enfermedades y acaba muriendo.

**Xavier Valentí, Moisés Ortí,
David Miquela i David Xirgu (2n d'ESO)**

EL MONTE NEGRO

Las vacaciones empezaron muy bien: ya habíamos llegado al campamento con toda la clase. Hacía muy buen tiempo y nos fuimos a refrescar a la piscina en nuestro tiempo libre. Al llegar la noche nos fuimos agotados a nuestras respectivas tiendas.

A la mañana siguiente nos hicieron levantar muy temprano para empezar nuestra excursión al monte negro.

Subimos en el autocar, y al llegar a medio camino se averió ¡lo sabía! Era martes 13 y tenía el presentimiento de que no podía ir demasiado bien.

Los monitores nos hicieron bajar del autocar y seguir andando. Al cabo de un rato de andar llegamos a un pueblo dejado de la mano de Dios.

Allí almorzamos y les contamos a algunos indígenas que íbamos a subir al monte. Ellos asustados nos dijeron que no lo hiciéramos, que se contaban leyendas horribles sobre él.

Nosotros no les hicimos caso, y como si nada seguimos avanzando, ya con más energía después de desayunar. Tanto y tanto caminar, tantas quejas que queríamos parar, tantos esfuerzos, al final vimos una cruz, ¡la cruz de la cima del monte! Todos contentísimos empezamos a correr, gritando de alegría.

Ya había atardecido y todos sentados alrededor de una hoguera comiendo unos bocadillos y hablando excitados de que haríamos a la noche. Algunos decían que querían dormir porque no se aguantaban de pie, algunas chicas, entre risitas decían que llamarían a los novietes.

Al final nos pusimos de acuerdo para hacer el botellón, y decidimos que cuando los profes se pusieran a dormir, quedaríamos en el cementerio.

Llegamos allí intentando no despertar a los profesores. Nos reunimos y entramos. Era todo oscuro y se oía un búho. Un poco aturdidos nos sentamos al pie de un árbol. Fue entonces cuando oímos un ruido. Parecían hojas, pero teníamos la firme convicción de que no. La mitad del grupo decidió ir a explorar. La otra mitad nos quedamos esperando.

Iban pasando las horas, no llegaban. Al principio solo estábamos nerviosos, pero después ya fue demasiado. Pasaban las horas...

Abrí los ojos, ya salía el sol. Fuimos al campamento para ver si estaban allí. Llegamos y nos decepcionamos. No estaban.

Ahora tengo 80 años. Aun guardo ese recuerdo. Decidí un día ir al pueblo a hacer una visita. Y fui con un guía en coche. Al llegar mujeres, niños, hombre y ancianos nativos me recibieron amablemente. Me ofrecieron comida. Cordialmente la acepté. Les conté la historia. De repente se oyó un grito. Después otro, ya mas claro. Subimos al montículo y vimos a un grupo de niños. Nos acercamos y nos preguntaron por un campamento de chicos y chicas que habían venido de acampada. **¡ERAN ELLOS!**

Cristina Mallorquí, Debora Da Costa i Eugenia Peyrecave (2n)

PEDROSCA

La leyenda cuenta que en Pedrosca había una maldición; que cuando la gente pasaba por un sitio llamado la ciénaga de Pedrosca, se convertía en piedra. Hace muchos años, un campesino, que trabajaba en un campo de trigo, cada día que iba allí, cada día había más piedras de formas extrañas, como calabazas de Halloween, y de colores distintos, mate.

El campesino se extrañó mucho, porque al ver tantas piedras, se pensaba que alguien las llevaba allí. Para averiguar este suceso, el campesino se quedó a vigilar la ciénaga, de noche, escondido en su campo, que estaba muy cerca... muy entrada la noche, vio un grupo de personas que se acercaban a la ciénaga; luego uno de ellos tocó una de estas extrañas piedras, y de repente, comenzó a soplar el viento, con hojas que se alzaban del suelo, y la ciénaga comenzó a iluminarse, con una luz muy brillante y se formó un remolino; de repente,

el campesino tubo que cerrar los ojos por la gran luz que los cegaba. Cuando se vio cuatro cinco más, e el lugar donde antes había las personas, con colores difuminados sobre la ropa que llevaban. Sorprendido, quiso tocar una de estas piedras y, pasando el mismo suceso de antes, el pobre campesino se convirtió en piedra.

Esta, era distinta de las otras, llevaba unas letras gravadas que decían:

En cada piedra hay una letra,
Si las ordenas saldrá un hombre,
Esa persona tiene que ser extranjera,
Tener seis dedos en cada mano
Y que tenga entre 18 y 20 años
Solo esta persona podrá salvar a estas persona- piedra,
En cinco minutos.

El hijo del campesino, al ver que su padre tardaba tanto, fue a buscarlo. Estaba allí, vio una piedra con un escrito. Leyéndolo, fue en busca de esta persona misteriosa; pensó que lo mejor era poner un anuncio, y así la gente, familiares o amigos desaparecidos, sabrían la verdad y ayudarían a buscar a este chico. Y el anuncio funcionó. Al cabo de dos semanas, una mujer de pedrosa le comunicó que en un pueblo lejano tenía un pariente que había visto una persona parecida a la descripción. El hijo del campesino, cronometrando el tiempo, vio como todas las piedras se iban convirtiendo en personas extrañadas por el suceso.

Haciendo un homenaje a este extranjero, escribieron un libro explicando las historias de cada uno de los desaparecidos. Este libro, no lo hemos encontrado, porque decían que esta enterrado en el fondo de la ciénaga de Pedrosca.

Anna Ciurana, Tània Coll i Judit Masvidal (2n)

L'AMPA INFORMA

PARES, MARES, ADOLESCENTS, ENTORN...

El comportament dels adolescents davant el seu entorn immediat i de les persones que els envolten, ha canviat en relació amb el d'una generació enrere, és a dir, al comportament que nosaltres, els pares, mostràvem en el nostre entorn. Una de les diferències més evidents és que els adolescents s'han constituït per generació espontània, com a col·lectiu amb força, aprofitant la feblesa del col·lectiu adult, en uns moments en què aquest no ha reaccionat encara a canvis determinants i desorientadors i d'incidència en la vida familiar i personal.

Com a col·lectiu, no sabem encara respondre a innumbrables interrogants que s'han plantejat bruscament, en només una generació.

Com reajustar els rols familiars després de la incorporació de la dona al món del treball?

Com preservar la relació i comunicació amb els fills davant de la invasió radical del temps i l'espai familiar que representen internet, mòbils, televisions, *plays*...?

Estem competint amb els models de pensament imposats per eslògans publicitaris i altres filosofies-escombraria de pantalla, i ens costa trobar l'equilibri entre l'afany d'assolir un benestar per als nostres fills i la tendència a l'individualisme que promou la societat de consum. Les noves tecnologies i les renovades consignes d'aquesta societat consumista i egoista, segueixen alimentant la cara més convulsiva d'una etapa de la vida tan determinant per al futur de cada persona.

Amb la falta de respostes clares del col·lectiu adult, els adolescents s'organitzen cada cop amb més força sovint amb la pertinença a bandes radicals o de signe feixista. Per altra part, les noves malalties mentals - trastorns alimentaris, com l'anorèxia o la bulímia, amb la proliferació a internet de llocs proanorèxia- han de ser una alerta per als adults i ens han de fer adoptar mesures: tant des de les institucions com des de nosaltres mateixos amb una observança gairebé diària de les conductes dels fills.

Davant els desdibuixats models socials de referència, cal conciliar els drets individuals dels adolescents, l'atenció a l'individu i la seva formació com a tal, amb els drets i deures del col·lectiu i amb el principi d'autoritat. Però aquesta no és una tasca exclusiva del professorat. L'adolescent posarà les coses complicades amb la llibertat de deixar-se influir per agents externs: modes, amics, televisió. A l'hora d'afrontar la formació educativa, i per superar els moments més enutjosos, pares i professors hauran d'anar d'acord.

Podem dir amb contundència que, arribant a l'adolescència, l'actitud que els pares hagin adoptat fins al moment és definitiva: estar presents en els moments oportuns, saber exigir i saber dir que no, dedicar estones als fills, estalviarà molts maldecaps en el futur.

Carns i elaboració
d'**Embotits** i preparats
Casolans

CODINA

Plaça Catalunya, 13 - Tel. 83 01 91

Llagostera

Tel. (972) 83 01 41

LIAGOSTERA
(Girona)

ADOLESCÈNCIA I FAMÍLIA

“Exigeixen la llibertat dels majors, malgrat les responsabilitats, i els adults els produeixen urticària. I aquí comencen els problemes: el desordre, les sortides nocturnes, els excessos... És cert que ja no són mainada, però segueixen necessitant la vostra estimació, els vostres consells i la vostra confiança.”

Alejandra Hermosilla

TRACA vol divulgar aquest document perquè el considera una bona eina per als pares i les mares.

És vital que els adolescents aprenguin a ser responsables dels seus actes i, per això, cal respectar els seus espais: que ells mateixos elegeixin els seus amics, que es diverteixin, que cultivin les seves afeccions... Els pares no han de tenir por que els seus fills s'equivoquin, però sí han d'estar molt atents i intervenir en la justa mesura.

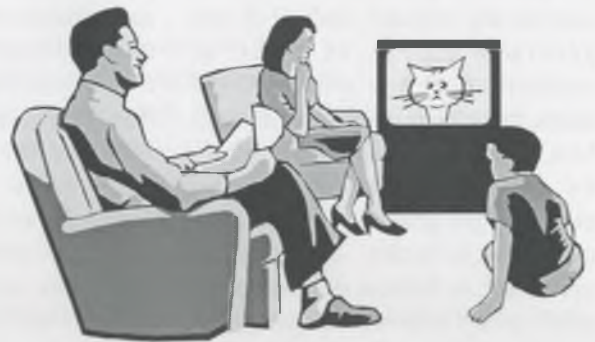
PARLAR, ESCOLTAR I EXIGIR

Les normes de convivència amb els adolescents cal emmarcar-les en l'equilibri entre la disciplina fèrria i la permissivitat absoluta. Per articular aquest complex terme mitjà, el pedagog Gerardo Castillo proposa als pares exigir des de l'autoritat moral i el bon exemple, i no de des de l'autoritat del poder. “Allò que cal fer primer és saber escoltar i preguntar. Partint d'aquesta base, s'han d'establir criteris clars i objectius respecte a cada situació amb la finalitat de remetre-hi els fills; explicar amb respecte i amb raons el perquè de cada norma; saber convertir l'exigència en autoexigència, el control en autocontrol i la disciplina en autodisciplina”. Però s'ha d'anar amb compte amb la permissivitat educativa (no exigir, no prohibir, no corregir), un error que deixa els fills deseparats davant la vida, ja que els impedeix acostumar-se a resoldre els seus problemes amb esforç i els converteix en adults sense voluntat.

DECÀLEG PER A PARES

Proposta per a pares de fills adolescents

1. Tractar-los com a persones que estan vivint una crisi de creixement, una transició difícil de la infància a l'edat adulta, i no veure'ls com a nens.

Això és, evitar el paternalisme o les exigències no realistes.

2. Acceptar i assumir amb esportivitat els canvis de comportament típics d'aquesta etapa (portar la contrària, rebel·lia, esperit crític, etc.), sabent que tenen un sentit i una funció en el procés de maduració personal. No dramatitzar i saber esperar.
3. Guardar certa distància respecte a les crisis dels fills adolescents, per no deixar-s'hi atrapar. Saber objectivar cada problema, evitar les reaccions emocionals i no deixar-se portar per l'orgull ferit.
4. Evitar situacions de xoc, d'enfrontament. Triar i esperar el moment i el lloc oportuns per parlar amb el fill, amb calma i a soles.
5. Concedir-li zones d'autonomia a fi que no es vegi amb l'obligació de demanar permís per a tot. Donar-li oportunitats perquè participi d'alguna manera en les decisions familiars.
6. Ecurçar distàncies amb l'adolescent, és a dir, baixar del pedestal d'adult. Donar-li un ampli marge de confiança i evitar el control fiscalitzador.
7. Saber exigir, amb respecte i tacte, i saber rectificar. S'ha de demanar perdó quan l'exigència o la sanció hagin estat injustes.
8. Exigir-se a si mateix com pare en la mateixa mesura que s'està exigint al fill, és a dir, actuar amb coherència.
9. Plantejar pocs objectius educatius a la vegada. En lloc d'exigir poc en moltes àrees, cal exigir molt en poques àrees.
10. Ser positius. Això significa no dir a l'adolescent 'no' sistemàticament i ser oberts.

**PINTURES,
ESTUCATS
i DECORACIÓ**

GONZALEZ

C/ Lleida, 182, 2
17240 LLAGOSTERA
Telèfon 972 80 54 10

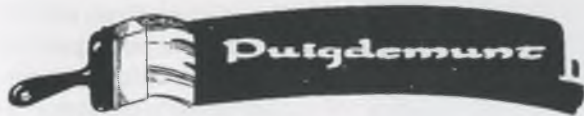
**Combustibles
ROBERT BADOSA**

*Gas-Oil - Llenyes - Carbons
Barbacoes - Llars de foc i Forns*

*

C/ Panedes, 35
Telf. 972 830 211
Tel. mòbil 686 331 570

info@combustiblesrb.com
www.combustiblesrb.com
17240 LLAGOSTERA (Girona)

DROGUERIA i FERRETERIA

Carrer Nou, 7
Telèfon 972 83 00 57

17240 LLAGOSTERA

Tot per el seus animals de companyia

- * Peixos
- * Ocells
- * Gàbies

Carrer Comte Guifré, 21
Telèfon 972 83 03 21
17240 Llagostera (Girona)

COMERCIAL

Casals

MATERIAL PER A LA CONSTRUCCIÓ

JORDI CASALS VENTURA

Passeig Pompeu Fabra, 39
Telèfon (972) 83 09 46

17240 LLAGOSTERA
(Girona)

ACTUAL

Moda per a dona

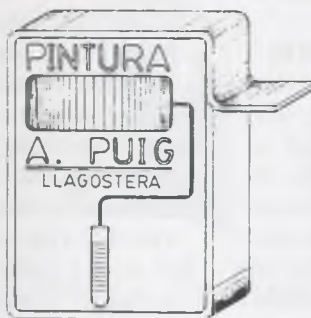
C./ Àngel Guimerà, 5. - Llagostera.
Tel: 972.83.14.30

**GRANJA - BAR
i...perquè**

Josep Donat i Carreras

C/ Ridaura, 8
Tel. 678 653 416

17246 Santa Cristina d'Aro

IRUANI, S.L.

C/ Albertí, 20
Teléfono 83 09 13
17240 LLAGOSTERA (Girona)

PENSEM-HI!

LES CARES DE L'ALCOHOL

Possibles motius per beure i respostes per reflexionar

▪ BEURE PER ANIMAR-SE

Socialment, alguns adults beuen abans de situacions difícils, en les quals es posen nerviosos (compromisos socials, dificultats laborals, etc.), però això ens pot fer arribar a dependre de l'alcohol: ens semblarà que ens dóna confiança i acabarem necessitant-lo fins i tot en situacions quotidianes.

▪ BEURE PERQUÈ ENS N'AGRADA EL SABOR

És una raó. Però si se'n beuen grans quantitats, es perd la capacitat de distingir-ne la varietat de sabors.

▪ BEURE PER CELEBRAR ALGUNA COSA

És un motiu, sempre que no se celebren gaires coses cada setmana.

▪ BEURE PER OBLIDAR

Si tenim aquest propòsit, és possible que els problemes empitjorin. Beure alcohol sovint sol provocar estats depressius i quan s'està trist i negatiu és difícil resoldre els problemes.

▪ BEURE PERQUÈ LA GENT AMB QUI SORTIM BEU

I si la gent amb qui sortim robés, matés o se suïcidés, què faríem? Tenir personalitat és més atractiu. FEM-NOS RESPECTAR

▪ BEURE PER CALMAR-NOS

Utilitzar l'alcohol per intentar posar remei, o oblidar, els moments d'enuig, tristesa o ansietat no solucionarà el problema i pot fer que cada vegada hàgim de beure més per calmar-nos. Sempre valdrà més la pena abordar directament la causa del problema.

▪ BEURE PERQUÈ HI HA MOMENTS EN QUÈ ÉS DE

MALA EDUCACIÓ NO FER-HO

Un «aquesta nit no vull beure» ha de ser tan acceptat com un «no fumo», senzillament per respecte i educació. Si fas valer les teves opinions personals, podràs prendre decisions més intel·ligents pel que fa a l'alcohol.

RAONS PER LES QUALS ELS ADOLESCENTS NO HAN DE BEURE ALCOHOL

UN ADOLESCENT, SIGUI NOI O NOIA, NO HA DE BEURE, SINÓ QUE HA DE PRENDRE DECISIONS INTEL·LIGENTS SENTINT-SE RESPONSABLE, PER EVITAR PROBLEMES PRESENTS I FUTURS

- Com més aviat es comença a consumir alcohol de manera abusiva, és més probable que apareguin alguns problemes, i és més probable, també, desenvolupar alcoholisme si es comença a beure abans dels 18 anys.
- El cos d'un menor d'edat no està físicament tan preparat per assimilar l'alcohol com el d'un adult (més petit, sistema nerviós més vulnerable, menys capacitat de metabolitzar...)
- La llei no permet la consumició d'alcohol a les persones menors de 18 anys, i, per tant, tampoc no és permès vendre begudes alcohòliques a menors, i això pot suposar tota una sèrie de problemes legals per als

adolescents i els seus pares.

- El consum d'alcohol interfereix en la capacitat de conduir, cosa que fa que els desplaçaments de lleure o un volt senzill pel barri en moto puguin ser perillosos o no es puguin gaudir com cal. A més, l'alcohol augmenta les possibilitats de tenir un accident en fer activitats del tipus que solen preferir els adolescents.
- El consum d'alcohol a l'adolescència interfereix en el creixement, la nutrició i el desenvolupament de la personalitat i redueix les capacitats d'aprenentatge, les habilitats socials i intel·lectuals, la sexualitat, etc. També afecta l'autonomia de criteris i la independència.

LA INTOXICACIÓ ALCOHÒLICA (La borratxera)

- Dificultat de coordinació
- Somnolència i/o estupor
- Llacunes, amnèsies, absències
- Dificultat per mantenir l'equilibri
- Risc d'aturada respiratòria
- Ressaca
- Familiaritat excessiva
- Nistagmus
- Marejos/vòmits
- Rubor facial
- Dificultat en la respiració
- Afàsia, ecolàlia o llenguatge alterat
- Comportaments desadaptatius
- Irritabilitat
- Atàxia

EXALUMNES

En aquest número de la revista Traca, a l'apartat d'EXALUMNES, parlem amb l'Eduard Comas, bon amic i col·laborador del centre. Gràcies per tot, Edu! També ens ha arribat la col·laboració de la Lara Turon, que malgrat està d'exàmens sempre respon a la nostra crida. Gràcies Lara!

L'Andrés Restrepo ens ha donat el vist-i-plau per poder-vos fer arribar un escrit sobre l'IES nou que hem trobat entre els records d'aquella estrena. En realitat ell i d'altres, el van estrenar abans que ningú. Sort i bon rotlló per a tots.

1.- Per quins motius vas voler anar a Nicaragua?

Perquè penso que aquí tenim moltes comoditats i em va interessar anar allà perquè viuen molt pitjor que nosaltres. He mirat molts documentals i em va interessar anar a visitar aquell lloc.

2.- Quant de temps vas estar allà?

Dues setmanes.

3.- El viatge estava relacionat amb Joves Per La Terra?

No. Hi vaig anar amb l'ONG de Llagostera (Llagostera solidària).

4.- Què vas fer allà?

Hi va haver dues parts: la solidària i la turística. La part solidària va ser per ajudar els pagesos, i perquè els alumnes de l'escola poguessin quedar-se a menjar al col·legi i no haver d'anar a peu a casa seva, que és a quatre hores del col·legi. Els vam donar diners recaptats a Llagostera. Els últims cinc dies els

vam dedicar al turisme: vam anar a San Nicolás de Oriente, que és on ens allotjàvem, Managua, Nasaya, Estelí...

5.- T'hi vas adaptar ràpid?

Al principi em va costar una mica perquè només podia banyar-me una vegada cada quatre o cinc dies i el menjar era diferent, però em vaig adaptar ràpid.

6.- Quina satisfacció vas obtenir-ne?

La família no em va posar inconvenients i vaig obtenir la satisfacció d'aprofitar les ganes que tenia d'anar allà. En quinze dies vaig aprendre molt.

7.- Sobre què vas reflexionar?

La gent té moltes més dificultats que nosaltres i per qüestions molt simples riuen. Vaig poder veure que allà la gent valora molt les coses i aquí vivim molt bé.

Jordi Coll, Marc Comas,
Cròmar Polinario, 2n

Pub L'ENRENOU
Llagostera
Tel. 972 80 53 97

Des de 1952

Carns Esteve

Matança pròpia
Embotits Casolans
Plats Cuinats

Passeig Tomàs A. Boada, 12
17240 Llagostera (Girona)
Tel. 972 83 02 14
e-mail: cesteve@grn.es

(...) y al volver la vista atrás, se ve lo que el tiempo ha convertido en pasado y nada más.

Recordando el verano anterior al inicio del... NUEVO INSTITUTO (C. 2003-04)

L'ERA DEL MÀRQUETING

EL NUEVO INSTITUTO

(Redacción de lengua castellana)

A mí y a otros, seguro que no nos ha sorprendido tanto el nuevo instituto, como a la mayoría de los alumnos, ya que más o menos lo conocíamos. Me explico: un par de noches locas de verano nos habían llevado a pasearnos por estos pasillos, en su momento sin luces, ni puertas... y atravesar el insti de arriba a abajo solo con la poca luz que nos daban las ventanas, que reflejaban la luna y lo hacían más misterioso. Era una gran prueba que algunos no podían superar, yo sí, siempre me ha gustado la oscuridad, no sé, me siento bien, me siento seguro.

Y claro, nunca faltan las típicas bromas ¿no? Esas de las que te acuerdas y te sale esa risa tonta que hace que los demás te digan: ¿De qué te ríes ahora? Y respondes con un... ¿te acuerdas aquella noche en el insti? Y ya está, todos se parten de risa al recordar los chillidos del ... cuando lo encerramos en los lavabos y no lo podíamos sacar porque las puertas cerraban, pero no tenían "manetes", o cuando todos echamos a correr y la ... se encontró sola en un sitio sin saber dónde estaba la salida. La de cosas que se llegan a decir... ¿por qué estoy aquí? ¿por qué me he puesto plataformas?...

Esas noches no volverán, pero sí las mañanas de auténtico jaleo en esos mismos pasillos, que por un rato, fueron solo nuestros.

Andrés Restrepo

Et despertes gràcies a l'alarma del teu mòbil **Nokia 9300** d'última generació. Et rentes la cara i et poses la crema **Clean & Clear**, aquella que anuncien a la televisió i que no fa sortir grans. Esmorzes **Kellog's** i t'afanyes a pujar al teu **BMW Serie3 Coupé** perquè, com sempre, fas tard. Pel camí les tanques publicitàries d' **El Corte Inglés**, **Zara** i **MediaMarkt** et fan més distret el viatge fins a la feina i ja, a punt d'arribar, un noi amb un cos **Danone** et fa pensar que t'has d'apuntar al gimnàs.

Entres a la feina i només d'entrar la secretària, que sembla una **Barbie** acabada de treure de la caixa, et passa un **post-it** amb el nom de les trucades que has rebut. Entres al despatx, t'asseus i treus un **kleenex** per mocarte. Tot seguit encens el teu ordinador portàtil **Toshiba Satellite M30X-128** i obres el **hotmail**. Entre els 20 correus electrònics que has rebut de promocions hi ha el de la Marta, que vol que quedeu per sopar. Tornes a agafar el **Nokia** (des que t'has despertat que no l'esmento) i amb aquesta estona ja té 3 sms i 5 trucades perdudes. Truques a la Marta i us citeu davant l'**Hipercor**.

Continues feinejant i rebent trucades durant dues hores fins que mires el teu **Rolex** i decideixes que ha arribat l'hora d'anar a dinar. Surts i proposes a la **Barbie** que vingui amb tu a menjar alguna cosa al **McDonald's**, però et diu que està fent dieta. Li cantes les mil i una excel·lències de les amanides que fan ara allà però diu que prefereix anar més tard al **Fresco**. Tornes al **BMW** i vas cap al

McDonald's. Aparques davant del **Decathlon** i decideixes que abans d'anar a degustar una **Mc Pollo Barbacoa** plena de **Ketchup** acompanyada d'una gran **Fanta**, aniràs a fer un vol pel **Bauhaus**. Allà un nen que llepa fixament un **Chupa-Chups** et fa pensar amb la gana que tenies i marxes a pas ràpid cap al **McDonald's**. Cal que continuï? Ens passem el dia rebent impactes publicitaris i utilitzant productes comercials. Potser vosaltres teniu una vida molt diferent a la del noi del text, però en la vostra també hi podria subratllar mil i una paraules cada dia. Ens queixem quan estem a punt de descobrir qui és l'assassí i ens deixen amb la intriga perquè fan una estona d'anuncis, però, us heu plantejat mai gràcies a qui mireu aquella pel·lícula, qui paga milionades per sortir un minutet i dir "Hola! Sóc aquí i venc això"? Potser sí que a vegades es fa una mica pesada, però gràcies a la publicitat moltes coses no es queden en simples projectes. Pots veure futbol cada cap de setmana i aquella gran estrena dissabte al vespre. L'anterior espot d'Aquarius acabava amb una pregunta: *¿Es el fin de la era del marketing?* Doncs per la seva tranquil·litat, no, encara tindrem màrqueting per molt de temps...

Lara Turon

DEPARTAMENTS

LLENGÜES CASTELLÀ, CATALÀ CLÀSSIQUES

L'IES de Llagostera vol donar a conèixer a través de la revista del centre la composició dels diferents departaments. En la Traca núm. 11 presentem el Departament de Llengües, que l'integren professors de català, castellà i clàssiques. Durant el curs 2004-2005 han format part d'aquest departament: Josep Basart (Pitu), Rosa Colomer, Assumpció Gonzalo (Asun), Josep Crustan (Bep), Dolors Novàs, Laia Tomàs i Francesc Torres.

Com a professors de català i castellà que som, pretenem aconseguir que els alumnes siguin capaços de crear i comprendre oralment i per escrit diversos tipus de textos, i que dominin la gramàtica, l'ortografia i el lèxic, ja que la llengua és el principal mitjà de comunicació d'ús quotidià. Però no podem deixar de banda les llengües clàssiques, ja que el món cultural grecoromà serveix com a punt de partida de la nostra civilització occidental, i aquestes llengües sovint anomenades "mortes" són la base del nostre lèxic científic i tècnic actual.

Aquestes fotografies mostren els moments lúdics i gastronòmics dels quals gaudim en el Departament, a més de les classes, les reunions i la correcció d'exàmens.

Carpe diem!

- Fotos del dinar del 2n trimestre "als Metges" / Admiran el paisatge de les Gavarres
- Fotos del dinar del 3r trimestre "Can Jep" / Tertúlia a l'hora del cafè

AULA D'ACOLLIDA

A l'IES de Llagostera, aquest any se'ns ha concedit una Aula d'acollida a causa del nombre d'alumnes d'incorporació tardana que tenim. Aquesta concessió ha suposat que dotin aquesta aula de quatre ordinadors, impressora i escàner.

El nostre centre, des de fa temps, està sensibilitzat envers aquest tema i ja fa anys que es treballa per donar resposta a les necessitats d'aquests alumnes i dels professors que els tenen. L'IES té des de fa temps un espai que anomenàvem Aula oberta.

El objectiu principal és que els alumnes aprenguin la llengua catalana, que és la llengua vehicular del centre i del nostre poble, per facilitar la seva integració dins de l'aula ordinària tan aviat com sigui possible.

Per fer-ho realitat, als alumnes, quan arriben, se'ls atorga el curs que els pertoca per edat o per nivell i fan el màxim d'hores amb els seus companys d'aula; sempre s'intenta respectar que vagin a les classes de música, plàstica, educació física, etc. La resta d'hores, poden estar dins del seu grup amb material adaptat o van a treballar a l'Aula d'acollida, en la qual es treballa sobretot el català, a nivell oral i escrit, àrees instrumentals, com matemàtiques, i la cultura catalana.

L'Aula la porten l'Elisenda i la Fabiola; un cop a la setmana ve l'assessora LIC, que és la Marta Carlos, que ens ajuda i ens porta material nou. A més, aquest any un particular ens ha cedit llibres escolars, que ens permeten tenir més recursos per poder treballar.

En aquests moments, en el centre, tenim alumnes del Pakistan, de Santo Domingo, de Bolívia, d'Anglaterra, del Magrib... La interculturalitat que es viu a l'Aula d'acollida és molt enriquidora per a tots els que la compartim.

Fabiola Sanz

DESPERTA'T! POSAT'T EL BARRET LILA!

DONA

- ✓ Als 3 anys. Es mira al mirall i es veu una reina.
- ✓ Als 9. Es mira i veu la Ventafocs.
- ✓ Als 15. Es mira i veu una germanastra lletja (de la Ventafocs). "Mama, no puc anar a classe amb aquest aspecte"
- ✓ Als 20. Es mira i es veu massa grassa o massa prima, massa baixa o massa alta, amb els cabells massa rinxolats o massa llisos, però decideix que sortirà de totes maneres.
- ✓ Als 30. Es mira i es veu massa grassa o massa prima, massa baixa o massa alta, amb el cabells massa rinxolats o massa llisos, però decideix que no té temps per arreglar-se i que sortirà de totes maneres.
- ✓ Als 40. Es mira i es veu massa grassa o massa prima, massa baixa o massa alta, amb els cabells massa rinxolats o massa llisos, però diu: "Com a mínim vaig neta". I surt de totes maneres.
- ✓ Als 50. Es mira i es veu; i diu convençuda: " Sóc jo". I va per on vol anar.
- ✓ Als 60. Es mira i es recorda de totes les persones que ja no es poden mirar al mirall. Surt i conquereix el món.
- ✓ Als 70. Es mira i veu saviesa, rialles i capacitat. Surt i gaudeix de la vida.
- ✓ Als 80. Ni es preocupa de mirar, simplement es posa el barret lila i surt a divertir-se amb el món.

**NO ESPERIS MÉS, POSA'T EL BARRET LILA!
JO JA EL PORTO!**

Calçats Àries
C/ Àngel Guimerà, 14
Tel. 972 83 11 35
Llagostera
Enriqueta Vergés

Celler Can
Ramiro

C/ Comte Guifré, 1 - Tel. 83 01 63
LLAGOSTERA

neixes

C/ Mas sec, 60 - 17240 LLAGOSTERA
Tel. 972 831 540 - TM 678 544 090

CLÍNICA DENTAL
Dr. Benet Dalmau i Amorós

C/ Francesc Macià, 1, entl. 3ª C/ Constància, 3, baixos
17190 SALT 17240 LLAGOSTERA
☎ 972 24 29 90 ☎ 972 80 55 76

SORTIDA DE CLÀSSIQUES

Els alumnes de clàssiques, al teatre!

Dimarts dia vuit de març, els alumnes d'humanitats de l'institut vam anar al teatre de Sant Domènec de Girona a veure una producció d'El Galliner. L'obra que representaven era Antígona, una tragèdia de Sòfocles, encara que, en aquest cas, es tractava d'una adaptació de l'autor francès Jean Anouilh.

Abans de veure l'obra, vam anar a dinar i després la companyia que realitzava la funció ens va fer una visita guiada al teatre, i ens va explicar totes les parts de què consta l'edifici.

Pel que fa a l'argument d'aquesta tragèdia, Antígona és una noia de la ciutat grega de Tebes que perd els seus dos germans en un combat, però un d'ells és enterrat dignament i l'altre no. Creont, que és oncle de la noia i rei de la ciutat, considera que els ha traït i decreta que qui gosi enterrar-lo, morirà. Antígona dóna sepultura a Polinices: es rebel·la així contra les lleis del seu oncle i actua tal com manen les lleis divines. Uns soldats la descobreixen; el rei vol amagar-ho i perdonar-la, però ella ho intenta de nou; això obliga el seu oncle a aplicar la llei. Antígona és sepultada en vida en contra de l'opinió del poble.

Després de veure l'obra, vam fer un col·loqui amb els actors, ja que era una sessió expressa per a estudiants i hi havia alumnes d'altres centres de les comarques de Girona. Seguidament vam tornar cap a Llagostera.

PASTISSERIA

Murgadella

C/. Santiago Rusiñol, 3
Telèfon 83 11 39
17240 LLAGOSTERA (Girona)

**Fruites i
Queviures**

CAN MADÍ

C/ Almogàvers, 8 - Tel. (972) 83 00 98
17240 LLAGOSTERA

PIROPOS

El día que naciste,
el sol se entristeció,
al ver que nacía otra,
con más resplandor.

Allá dónde esté,
en un paraíso maravilloso
solo me faltará una cosa
" Tú "

De tu ventana a la mía,
hay una cinta celeste,
en la que hay escrita,
¡amigas hasta la muerte!

Cuando una chica llora
y no sabe la razón
es que algo ha nacido
dentro de su corazón.
Algo que es dolor,
algo que a los doce años
llaman: el primer amor.

La amistad es un don,
que se consigue con simpatía,
pero una amiga como tú
no se encuentra cada día.

Cuando veas las estrellas
acuérdate de mi,
porque en una de ellas
hay un beso

PARA TI!!!!!!!

¿Qué es el amor?
En mates un problema.
En física una reacción.
En historia una batalla,
Y en dibujo un corazón.
Si tuviera que hacerte un regalo,
sería un espejo,
porque después de ti,
lo más bonito es tu reflejo.

Si jo fos la lluna,
i tu fossis el sol,
junts formariem,
un gran eclipse d'amor.

La nostra amistat,
és com el mar,
es veu el pricipi,
però no el final

He escrito tu nombre,
en un árbol herido,
pero tu nombre es tan bonito,
que el árbol ha revivido.

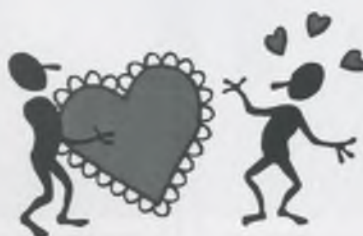
Una amiga com tu,
és fàcil d'estimar,
difícil de trobar,
i difícil d'oblidar.

Si dubtes del meu amor,
clava'm una punyalada,
i a cada gota de sang,
veuràs la teva imatge gravada.

Love en anglès,
amor en català,
però que sapigues que jo
no et deixarè d'estimar.

Una columna se derrumba,
un amor se acaba,
pero la verdadera amistad
solo la muerte la separa.

Estoy en clase, pero a la vez
en otro mundo, en un mundo
espacial y fugaz.

Solo pienso en esa mirada
que me cautivó y que en
ese mismo momento me
lleno de amor.

Todo el día pensando en él,
Porque ni la flor más bella
se puede comparar
con su preciosa visión.

Cada día lo evito, pero no
puedo olvidarle,
rompo en llanto
y ni siquiera me ahogo.

Espero que algun dia
Pueda tenerlo
i que con sus labios
me diga "TE QUIERO"

Inmóvil en la cama
no articulo palabra,
se oyen murmullos, ruidos,
me asomo a la ventana.

Son dos chiquillos,
en plena batalla,
pelea, que pelea,
saca la navaja.
En mitad de la noche
bravura desencadenada
todo se vuelve silencio.
Al más joven un grito se le escapa:
"sangre, sangre
fluye de mis entrañas"

Silencio, sobresaltó.
¿qué passa?
No pasa nada ,
no más sangre,
no más batallas.

Todo ha sido un sueño
un sueño que,
mal acaba.

Noemí, Noèlia i Nayara
1r d'ESO

CONCURS ESCOLAR DE L'ONCE

Les escoles i centres educatius gironins han aportat 1.427 treballs en el tradicional concurs escolar de l'ONCE, que ja celebra la vint-i-unena edició. Aquest any el concurs estava dedicat al Quixot i duia per títol 'En un lloc de la teva imaginació'. Els participants havien de fer un dibuix al·lusiú a l'obra de Cervantes i, després, una redacció descrivint el dibuix com si anés dirigit a una persona invident. En la categoria ©, l'IES Llagostera ha guanyat amb el grup que formaven **Xènia Nogué, Kevin Reina, Míriam Ortega i Isidro Dalaniel**. Tots els guanyadors obtenen un rellotge com a premi i participaran en la fase catalana del concurs organitzat per l'ONCE.

La portada del número 11 de la nostra revista TRACA és un altre treball presentat i no premiat fet per en Robert Tena, l'Arnau Puig i en Robert Bagudanch. Enhorabona!

Aquest és el dibuix premiat.

Aquest dibuix de l'esquerra també està molt ben aconseguit!

Aquest dibuix el van fer la Jorgina, Eloi, Melany i Núria. Enhorabona!

Moltes felicitats a tots els participants de 1r d'ESO de l'IES Llagostera

RENAULT

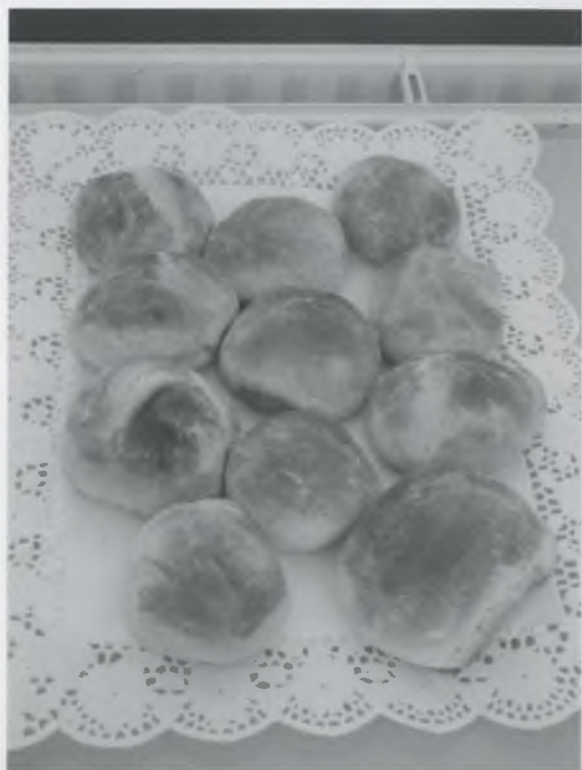
Ramon Gurnés Vall-Ilosera
Ctra. Tossa, s/n LLAGOSTERA

☎ 972 83 09 07
Fax 972 83 10 66

GEMMA
PERFUMERIA
ESTÈTICA
COMPLEMENTES

ÀNGEL QUIMERA, 28 - TEL./FAX (972) 83 15 82
17240- LLAGOSTERA (GIRONA)

ACTIVITATS

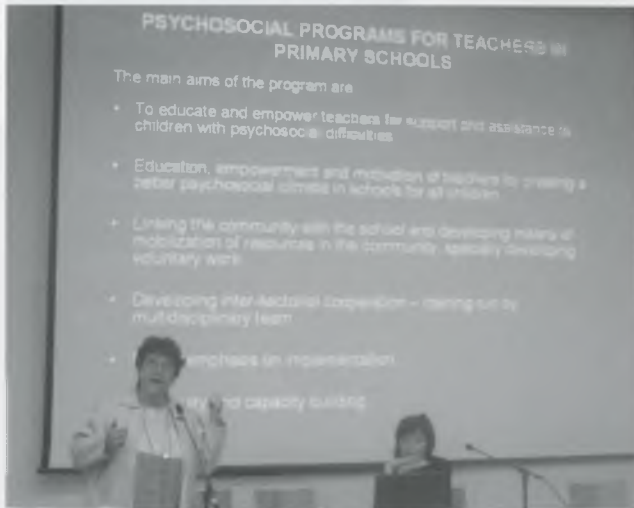
ies llagostera

ies Ilagostera

INFORMACIÓ ACADÈMICA COMENIUS

TROBADA DE COMENIUS A ESLOVÈNIA

La segona setmana d'abril dues professores de l'IES, la M. Àngels i la Xon, vàrem anar a la trobada anual del projecte Comenius que se celebrava a Ljubljana, capital d'Eslovènia. El nostre centre des de fa dos anys participa en un projecte europeu sobre Migració i Relacions Interculturals, amb institucions, escoles i instituts de diferents llocs d'Europa: Txèquia, Noruega, Irlanda, Croàcia, Portugal, Holanda, Eslovènia, Suècia, Alemanya i Catalunya. El projecte tracta el fenomen de la immigració i els seus diferents aspectes i particularitats en cada país i pretén que la col·laboració mútua ens doni a tots eines per treballar les relacions interculturals tant a la societat com en el mateix institut.

Durant aquesta setmana vàrem poder compartir el que fem nosaltres amb el que es fa a altres països, vàrem veure documentals sobre el tema i vàrem fer taules rodones per parlar de diferents projectes concrets. Al

nostre IES, treballem amb els alumnes de Batxillerat el projecte Y.E.S.: Young European, sure? (en tot cas un altre dia us en parlarem), via Internet. La trobada va ser molt profitosa per solucionar alguns aspectes pràctics que han fallat aquest curs i per preparar el curs que ve.

Cal dir que no tot va ser feina: als vespres anàvem a sopar, a fer visites guiades o a escoltar música. Finalment, l'últim dia férem una ruta turística per Eslovènia. Us recomanem que no us el perdeu: és un país petit, acollidor, molt verd, gens car i molt a prop d'aquí.

M. Àngels i Xon

EL CANGUR

Prova Cangur 2005

És una activitat que es marca com a objectiu estimular i motivar l'aprenentatge de les matemàtiques a través dels problemes. Consisteix en una prova de 30 reptes matemàtics, de dificultat creixent i de resposta tancada, amb cinc opcions per a cada problema. Els participants es reuneixen amb companys i companyes d'altres centres en la mateixa data: aquest any les proves s'han celebrat el 6 d'abril a la Facultat de Ciències Empresarials de Girona.

Alumnes participants a les proves:

1r nivell: Eva Bagudanch Gubau; Pol Bordàs Baches; Míriam El Hadj, Taib Bermúdez

2n nivell: Míriam Boadella; Pau Cañiguer Batlló

3r nivell: Joan Buhigas Rosillo; Salvador Malagón Corominas; Berta Pérez Rosa

4t nivell: Víctor Carreño Moreno; Jordi Oliveras Rovira

També un dels nostres alumnes ha participat en el concurs literari del cangur, en Pol Bordàs. El seu relat es troba penjat a internet a la pàgina de relats de les proves cangur.

A FRANÇA

El departament de llengües estrangeres, idioma francès, participa en un intercanvi transfronterer amb la localitat d'El Soler, situat al nord de Perpinyà, durant el qual els alumnes realitzaran un seguit de tallers i d'activitats a l'entorn de la seguretat viària. Enguany, la bicicleta és el mitjà de transport escollit per treballar tant a dins l'aula com durant l'intercanvi. Aquest, a més, permet que els alumnes de Catalunya i de França intercanviïn experiències docents i practiquin les dues llengües vehiculars: el català i el francès.

L'IES Llagostera i un IES francès, junts en un projecte de mobilitat.

Cinquanta alumnes de l'IES Llagostera i el Collège Jules Verne de França van participar el 6 de juny en un projecte transfronterer sobre seguretat vial, a Llagostera. Organitzat pel Centre de Recursos de Llengües Estrangeres, el projecte, adreçat a alumnes d'entre 13 i 14 anys, va incloure diferents activitats relacionades amb la mobilitat, a més d'un recorregut pel nucli antic. L'activitat de mobilitat, a càrrec de monitors de la policia local i els mossos, va incloure una gimcana amb bicicleta en què havien de superar els obstacles./ JUDIT SAAVEDRA. Diari EL PUNT

VIATGE A MALLORCA

Alumnes de 4 d'ESO

Vaig sentir un soroll de passos que s'acostaven des del meu darrere, em va costar girar el cap; era una companya. Havia tret el cap per la porta de l'habitació. A dins, en Dani, en David i en Ferran s'estaven empolainant; uns texans més o menys ajustats i una camisa de colors caribenys. Com si fóssim d'un clan d'aquells en què tothom es vesteix igual.

M'acabava de dutxar i recordo que mentre em canviava tornava a tenir les galtes suades i vermelles per l'escalfor del vapor dins d'aquell bany claustrofòbic. Durant el ritual que ens preparava per poder sortir, anàvem intercanviant comentaris poc subtils sobre les noies que ens havíem trobat la nit passada; una conversa bastant grotesca i

escatològica, fruit de l'emoció pròpia d'una colla de nois de quinze anys a punt per sortir. Abans de marxar cap a la recepció de l'hotel, i lloc de trobada, vaig anar al balcó; uns quants companys fumant i unes noies que no recordo de quina província del país veí procedien, eren els amos de les terrasses interiors de l'hotel. Vaig compartir alguna conversa amb els lleons del balcó i llavors em vaig disposar per marxar. Com a encarregat de la clau de l'habitació, vaig ser l'últim; no sé per què, però en aquell moment, se'm va ocórrer que era com en Ronaldinho saltant al terreny de joc: sempre el darrer.

En el hall de l'hotel, s'hi havia amuntegat un munt de gent, fins i tot, una professora d'institut massa

maquillada per a la seva edat, que es va oferir a acompanyar-nos a un pub mallorquí on tenien unes senyores que ballaven d'allò més bé. Vam refusar l'oferta tot i que aquella senyora, insistent, ens havia ensenyat unes fotos de les ballarines que havia fet la nit anterior. No recordo què més va passar en aquella sala, sense adonar-me'n, ja estava caminant pel passeig de s'Arenal. Anava avançant pel passeig, com embriac per la son i mirant la lluna que era excessivament lluent per l'època de l'any. De sobte, tothom es va parar; en Vicenç va aixecar la veu, no sé què deia de la Núria, els murmuris de la gent feien que el seu discurs fos inintel·ligible. Mig absort, no em vaig assabentar fins molt més tard del que havia passat. Malgrat la meva absència mental, vaig captar l'hora en què havíem de reunir-nos i, més o menys, el lloc.

Vam continuar caminant pel passeig, sense un rumb fixat, fins que un noi jove, amb els cabells quasi tan llargs com els meus i vestit de color verd pistatxo, ens va convidar a entrar al seu bar. Per la manera d'expressar-se, jo diria que es va pensar que parlàvem aquell idioma utilitzat pels nostres veïns d'occident. Va parlar-nos del seu establiment com si fos un pesat venedor d'enciclopèdies miraculoses per a l'ensenyament de la canalla. Ben mirat, va aconseguir fer-nos entrar. El local era petit i la música ratllava la monotonia amb un obstinat ritme modern, d'aquells que s'amortitzen durant molts minuts de cançó. Al cap de poc ja era fora, i amb un objectiu: el reggeaton.

El meu rumb s'havia fixat en el bar en què havíem entrat la nit anterior; potser no havia resultat del tot satisfactori, però ens deixaven entrar gratuïtament. Vaig ballar durant una bona estona, fins que, exhaust, em vaig asseure a la barra. La son s'arrapava a mi com un paràsit famolenc. Tenia la boca aspra i els ulls irritats per la combinació de les lentilles i el fum de bar. El cambrer se'm va acostar i jo, sense pensar-m'ho dues vegades, vaig dir: un vodka amb llima, si et plau! Amb el gust del cubata a la boca se'm va acostar una noia, em va fer dos petons i em va dir que es deia Alba. Al cap de poc, tornava a tenir el cap ben clar, l'Alba ballava prou bé, però no podria descriure-la, només recordo que tenia els ulls brillants. la pell bruna i li queien els cabells sobre la cara formant una clenxa espectacular. Sé que em vaig acomiadar de l'Alba amb força recança quan la Maria em va avisar que ja era hora de marxar.

La tornada va ser tranquil·la, la gent feia córrer rumors sobre un possible escorcoll a les habitacions. També vaig sentir que la Núria havia sobrepassat el nivell d'alcohol suportable per la seva sang.

Abans de pujar a les habitacions, no sé quin professor ens va clavar un sermó exemplar, però no me'n recordo, quasi estava adormit.

Estava amb els meus companys d'habitació quan la Lúcia va entrar. es veia cansada i preocupada. Ens va preguntar si havíem begut... No vam mentir. En escoltar la nostra resposta, la Lúcia va posar cara de resignació, va abaixar la mirada i es va girar per seguir la seva inspecció.

Pau Cañiguer

Mallorca... Quin viatge. He d'escriure una redacció sobre aquella setmana i sincerament no sé per on començar. Van passar tantes coses que, si ho expliqués tot, m'hi podria passar hores. Així que intentaré comprimir el màxim possible tot el que em sembla que

he d'explicar.

Dilluns 14 de març. El despertador sona a 2/4 de 4. M'aixeco de seguida, faig el llit, em rento la cara, em vesteixo... però sobretot repasso la maleta per si em descuido d'alguna cosa. Després de tot això, encara falten deu minuts per marxar, així que desperto els meus pares i m'acomio d'ells. Em porten a l'institut i un cop allà, veig que no sóc l'única que té aquells nervis de pensar: "Ja ha arribat el dia. Avui

marxem!" Pujar a l'autobús, dormir una miqueta durant el viatge i arribar a l'aeroport. Després d'embarcar i tot plegat, pugem a l'avió. La primera vegada que hi pujo. Quins nervis.

Una hora més tard, ja som a l'aeroport de Palma agafant les nostres maletes i anant en direcció a l'autobús que ens ha de portar a l'hotel.

L'hotel. Bé, podem dir que no era el que nosaltres ens imaginàvem. Per

començar, no podíem barrejar-nos nois i noies en una mateixa habitació. A més, les habitacions no eren, diguem-ne, molt acollidores, però més o menys ens hi vam acostumar. De fet, no hi havia res més...

Però la sorpresa, i allò que sempre més recordarem, serà del menjar. Mare meva quin menjar més dolent. Sobretot quan ens donaven els pícnic, on bàsicament hi havia ous durs i sobres del sopar anterior. Els McDonalds i els Burger Kings devien estar agraits a l'hotel, ja que tothom anava a menjar-hi.

Bé, un cop criticat l'hotel, començaré a escriure què vam fer durant els nostres cinc intensos dies a Mallorca.

Mira que és difícil que quaranta persones entrin en un autobús públic, fins i tot podríem pensar que és impossible ja que també hi ha més gent que hi viatja, doncs nosaltres ho vam aconseguir. Vam pujar-hi tots per anar cap a Palma. Ara bé, el viatge no va ser gaire agradable ja que anàvem drets, estrets i feia molta calor, així que ja podeu imaginar-vos-ho. Però bé, el viatge va merèixer la pena ja que un cop allà ens ho vam passar molt bé, amb els nostres gelats i fent de turistes per la ciutat. Semblava ben bé que fossin vacances d'estiu, amb el gelat i la calor que feia...

Després van arribar els esports d'aventura. Piragüisme, tir amb arc, rocòdrom i ràpel. Ja ens veus amb banyador, i cap a la piragua. Quin fred. Però encara en fa més quan la Maria vol canviar-te el lloc i la piragua es desequilibra i cau a l'aigua. Són d'aquelles coses que, quan et passen, no et fan gràcia, però que després, quan ho recordes, et fas un fart de riure. Una altra cosa que destacaria és Valldemossa. Quin poble més maco. A més a més totes les persianes de les cases eren verdes (el meu color preferit) així que me'n vaig enamorar. De fet, no vaig ser l'única.

L'últim dia, en què també vam anar a Palma, vam fer la compra de l'any. Havíem de comprar regals per

a alguns familiars, amics... però sobretot havíem de comprar ensaïmades i sobras-sades! Així que vam recórrer tot Palma per trobar un lloc on ven-guessin sobras-sades ja que no ens recordàvem d'on n'havíem vist una botiga. Però finalment vam trobar una botigueta plena fins a vessar de sobras-sades i allà vam poder comprar-ne tots. La dependenta devia estar contenta... Ja, per acabar, diré que les nits de Mallorca van ser molt divertides (exceptuant la nit de l'incident que tothom sap) ja que al reggeaton ens ho vam passar molt bé i sobretot vam

ballar moltíssim. També m'ho vaig passar molt bé a la nostra habitació marginada al final del passadís amb l'Àfrica.

En conclusió, el viatge va ser molt divertit i m'ho vaig passar molt i molt bé. Si no hi hagués hagut tan bon rotllo entre companys i professors aquest viatge no hagués estat el mateix.

Míriam Boadella

UN CREUER PER LA MEDITERRÀNIA

Alumnes de 2n de batxillerat

Els alumnes de segon de batxillerat van realitzar un fantàstic creuer per la Mediterrània la setmana del 14 al 21 de març. Els llocs visitats van ser Niça (Montecarlo), Civitavecchia (Roma) abans de la mort del Papa, Nàpols, Malta, i per últim Tunis, on els alumnes van arrasar amb les compres (els productes que més èxit van tenir van ser les *catximbes* i els tambors.

El creuer va ser divertidíssim, amb moltes activitats i llocs lúdics. Algunes de les coses més impactants foren el còctel del capità i el sopar de gala (tothom anava molt fashion). No ens hem d'oblidar de la meravellosa *disco*, on vam ballar el ritme de moda d'aquesta temporada: *el reggeaton*.

Francesc Torres

ESPORTS

LA COPA COCA-COLA

És un torneig en què, que malgrat la publicitat que fan, l'organització és un desastre. Aquest any ens van donar l'horari de competició el divendres a les 11 del matí per jugar el dissabte a la ciutat esportiva de l'Espanyol. A correu vam organitzar l'autobús per anar-hi.

Vam sortir de l'IES Llagostera a les 7 del matí. El primer partit el vam jugar sabent que ja estava guanyat, ja que l'equip contrari no va portar la documentació dels jugadors i per tant quedaven eliminats. Vam jugar el partit i el vam guanyar per molts gols.

La segona ronda la vam fer a la tarda en un camp de futbol set; era impossible jugar a futbol en aquelles condicions i vam ser eliminats.

Els alumnes que hi van anar eren de 2n, 3r i 4t d'ESO acompanyats de les professores Rosa Santos i Fabiola Sanz, i alguns pares i germans dels jugadors.

Fabiola Sanz

MARGARITA DARDER ESTEVE

Pla. Campany, nº 6
17240 LLAGOSTERA (Girona)
Tel.: 972830002 - 649632898

D'SPORTS

Comercial MESTRES, S.A.
MAJORISTES D'ALIMENTACIÓ - DISTRIBUIDORS de BENCKISER "CAMP"

ALEX SANCHEZ
Dept. de Compres

Pol. Ind. C/Indústria, 1-3
17240 LLAGOSTERA

Tel.: 972 83 02 95
Fax: 972 83 11 01

e-mail: mestres@gm.es

**BOBINATGES
FRANCEX**

bombas
BOMBES D'AGUA

DOLF

**SOMBA
PRINZE**

Metabo

HITACHI
HERRAMIENTAS
ELECTRICAS

PERLES
VIBRACIÓ DE FORMIGO

KÄRCHER

C/ Gavarres, 24
Tel. 972 83 09 73 - Fax 972 83 18 14
17240 - LLAGOSTERA (GIRONA)

farmàcia

Joan Saurí Masgrau

C/ Consellers, 28 - Tel. 972 83 29 18
17240 Llagostera

QUÈ EN SAPS DEL TEU AJUNTAMENT?

Què és l'Ajuntament? Qui el forma? On està situat? Qui és l'alcalde i quines funcions té? Qui són i què fan els regidors? Com podem participar els ciutadans en els problemes del poble?.

Aquestes qüestions, entre d'altres, van ser l'element de treball dels alumnes de l'IES Llagostera abans de visitar l'Ajuntament el 23 de maig passat.

Els alumnes de 1r d'ESO en representació de l'Institut van fer arribar peticions al Consistori. Recollim les dels alumnes de 4t A d'ESO.

PROPOSTES DE MILLORA DEL MUNICIPI

CULTURA

- Més ordinadors a la biblioteca pública
- Que es recuperin les sessions de cinema
- Centre cívic – Local social
- Ordinadors
- Locals de trobada

ESPORTS

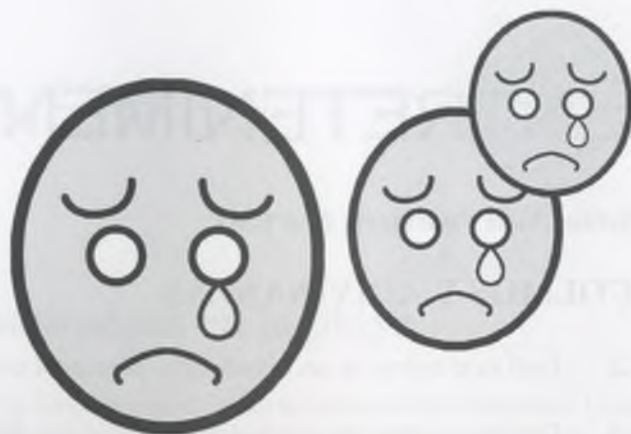
- Piscina coberta
- Pistes de tennis públiques
- Acampades juvenils
- Més sortides a peu i amb bici
- Tancar la pista del costat de la piscina
- Posar cistelles a la pista
- Reconstruir el circuit cremat

CONVIVÈNCIA

- Autocars adaptats per sortir del poble.
- Millorar el funcionament del CAP (que no s'hagi d'anar a Cassà)
- Pintar l'IES de dins (si ens compren la pintura ho pintem nosaltres)
- Bosses per recollir defecacions dels gossos
- Més vigilància de la Policia Municipal al voltant de l'IES i la zona esportiva
- Més aparcaments de bicis
- Més aparcaments de minusvàlids

L'IES PLORA

- Quan sense saber per què sent en la seva carn gris i freda les constants agressions de tots aquells que no s'aturen a pensar que fer mal no serveix per a res.
- Quan recorda que només fa un any el núm. 10 de la revista Traca, en l'apartat de notícies, començava: "Ara sí que és un fet. L'IES Llagostera ja és un IES de debò". Un IES nou i flamant en el qual tots ens sentíem com nens petits amb sabates noves. I que avui, només uns mesos després, una colla de gent amb gens de civisme està fent que no puguem somriure com voldríem.
- Quan algun dels alumnes s'oblida que és un lloc comú on hem de conviure amb harmonia i bon rotllo i fer-nos més agradable les moltes hores que hi passem.
- Quan veu el seu vestit, gris, però digne, tacat per innumbrables papers, vidres, rocs, brossa... que el fan sentir brut i poc acollidor.
- Quan les seves parets són maltractades, el seu jardí és mutilat o el seu mobiliari rep patacades.
- Quan algun membre de la comunitat educativa (alumnes, professors, personal de serveis...) no és tractat amb el respecte que cal tenir a les persones.
- Quan pensa en l'alegria amb què se'ns va oferir, fa escassament un any, i de com ara se sent sol i desprotegit.

ENTRETENIMENTS

Jalilu i Vane Rodríguez, 2n d'ESO

COLMOS Y ADIVINANZAS

- ¿Cuál es el colmo de un futbolista? – Marcar el teléfono.
- ¿Cuál es el colmo de un pelado? - En un accidente, salvarse por los pelos.
- ¿Cuál es el colmo de un panadero? - Que el horno no esté para bollos.

✓ En medio del cielo estoy sin ser lucero o estrella, sin ser sol ni luna bella. ADIVINA ¿Quién soy?

Karim Aakid, Walid Kamar, Joan Fons (2n d'ESO)

- 1.- És blau com el ... _ _ _ _
- 2.- És tan feliç que se li escapa el ... _ _ _ _ _ _ _ _
- 3.- Futur de llegir _ _ _ _ _ _ _ _ _ _
- 4.- En Raúl fa uns mesos va complir un ... de partits amb el Madrid. _ _ _ _
- 5.- Animal saltador de color verd. _ _ _ _ _ _ _ _
- 6.- Un altre forma de dir el pipí. _ _ _ _ _ _
- 7.- Objecte que utilitzen els jugadors de beisbol. _ _ _ _

Mª Carme Valentí
PERRUQUERIA

Passeig Pompeu Fabra, 36 17240 LLAGOSTERA
Telèfon 972 83 06 20 Girona

electrodomèstics
Codolar

Carrer Camprodon, 11
17240 LLAGOSTERA (Girona)
Tel. - Fax 972 83 04 77
e-mail: jcodolar@terra.es

SOM ESPECIALISTES EN ELECTRODOMÈSTICS

JUGUEM I APRENEM

Rubén Pulido, Albert Mañas, 2n d'ESO

TARKUS, juegos de lógica – pasatiempos en la playa

Mientras disfrutan de sus horas de playa, cuatro amigos se divierten resolviendo sus pasatiempos favoritos. Cruza los datos en el cuadro de abajo y descubre qué juego soluciona cada uno, el utensilio de escritura que emplea y la bebida que tiene en la mano.

1. Daniel disfruta resolviendo crucigramas.
2. Quien emplea un lápiz, bebe tónica; quien utiliza bolígrafo, se divierte con las sopas de letras.
3. Isabel soluciona los pasatiempos con una pluma.
4. Quien hace las charadas, bebe una refrescante limonada.
5. Ángel, que toma biter, no resuelve los autodefinidos.
6. Quien bebe té (que no es Susana), emplea un rotulador.

Amigo	Pasatiempo	Bebida	Escribe con
Ángel	_____	_____	_____
Daniel	_____	_____	_____
Isabel	_____	_____	_____
Susana	_____	_____	_____

TARKUS, juegos de lógica – Roscón de reyes

Como es costumbre familiar, los Delgado se reunieron el día de Reyes del año pasado y lo festejaron merendando roscón. Cada uno tomó un número distinto de trozos y lo acompañó con una bebida diferente; además a todos les tocó un regalo distinto. Cruza las pistas en el cuadro y averigua a quién pertenece cada dato.

1. A quien bebió té (que no fue Julio ni tomó 4 trozos) le correspondió la figurita.
2. Quien tomó 3 trozos bebió chocolate.
3. Rosa merendó manzanilla con más de 1 trozo.
4. Quien bebió café tomó menos trozos que a quien le tocó el anillo, pero comió más pedazos que Emilia.
5. A Jesús no le tocó el llavero; ni la insignia a quien tomó 2 porciones.

Amigo	Pasatiempo	Bebida	Escribe con
Emilia	_____	_____	_____
Jesús	_____	_____	_____
Julio	_____	_____	_____
Rosa	_____	_____	_____

HUMOR

Natàlia Malagón Lázaro, 3raA

LES LLEIS DE L'ESTUDIANT

- Sempre te la raó, encara que no li ho diguin!
- Mai no copia, només consulta!
- No parla, canvia opinions!
- No dorm, reflexiona!
- No fa campana, el necessiten en un altre lloc!
- No es distreu, estudia les mosques!
- No suspèn, el suspenen!
- No diu paraulotes, es desfoga!
- No insulta els profes, els recorda el que són!
- No mira revistes porno, estudia el cos humà!
- No destrossa l'I.E.S., el decora!
- No guixa els pupitres, expressa la seva cultura!
- No riu, es feliç!
- No està als núvols, els visita!
- No fa xuletetes, fa apunts d'ajuda!
- No tira guixos, estudia la llei de la gravetat!
- No menja a la classe, enforteix les mandíbules!

ACUDITS

Un médico se dispone a examinar al paciente:

- A ver, saque le lengua...
- ¡Pero, doctor, si lo que me duele es el estómago!-protesta el buen hombre.
- ¡Ya! pero no le voy a pedir que lo saque ¿no?

Un hombre pregunta los horarios de trenes en la estación:

- Perdone , ¿A qué hora sale el tren de Huelva?

La señorita de información le dice cortésmente:

- A las 9:30h señor.
- ¿Y el expreso a Irún?
- A las 9:45 h, creo.
- ¿Y el de cercanías a Segovia?

La señorita , ante la insistencia del señor, comienza a perder la paciencia:

- A las diez. Pero vamos a ver, ¿Usted dónde quiere ir?
- no, yo a ningún sitio.¿Yo lo que quiero es cruzar las vías!

-Papá, papá, se me han caído los burros al pozo.

- pues échales paja.
- ¿Y para qué les voy a echar paja?
- Hombre, agua no les va a faltar.

-Qué te parece mejor una suegra o una pila?

- Una pila porque por lo menos tiene un lado positivo.

-¿Cómo se llama en chino "abuelo muerto por intoxicación de gambas"?

- Gambachunga yayotumba.

-Gustavo, riega el jardín.

- ¡Pero si está lloviendo!
- ¡Pues ponte le gabardina!

-En un restaurante, un ricachón, que va a comer con una mujer muy atractiva se acerca al camarero y le dice:

- Oiga, joven, ¿tiene usted, ancas de rana?
- No, señor, es mi forma de caminar.

-Pepito, ¿le cambiastes el agua a los peces?

- No, mamá, todavía no se han bebido toda la que les puse la semana pasada.

-Era una familia que nunca compraba pan del día y siempre lo comían del día anterior. El hijo, un poco harto le dice a su madre:

- Mamá, ¿Cuándo vamos a comer pan de hoy?
- Mañana, hijo, mañana...

Feministas

-¿Cómo se llama un hombre encima de un burro?

- Un burro de dos pisos.

-¿Qué hace una mujer tirando un hombre por la ventana?

- Contaminando el ambiente

-¿Qué le dice un hombre a otro?

- Nada, porque los animales no hablan

-Esto es un hombre y una mujer que estaban en un banco. Y entran atracadores , y les pegan un tiro en la cabeza a los dos.¿Quién se muere primero?

- La mujer, porque al hombre, la bala tarda más en encontrarle el cerebro!

DE DIA

DE NIT

L'ESCÀNDOL

C/ COLOM. C. - LLAGOSTERA

MULTIPREU

LLAGOSTERA

Passeig Pompeu Fabra, 17
17240 LLAGOSTERA (Girona)
Tel. i Fax 972 832 936

Subministres de ferreteria
i maquinària

F
D

ERRETERIA
DICOR, S.L.L.

Pg. Romeu, 20
17240 LLAGOSTERA (Girona)
Tel. 972 80 53 63 Fax 972 83 18 42

BAR - CERVESERIA

EL RACÓ DE
LLAGOSTERA

TELÈFON: 972 831 672
C/ CONSTÀNCIA, 1
17240 - LLAGOSTERA

Jamones i embutidos Cary

Productos típicos de Andalucía

Tel. 677 428 423
17240 LLAGOSTERA
C/ Mossén Cinto Verdager, s/n

Taller Mecànic

Jean Puig i Fills, S.L.

Servei de Grua 24 hores
Venda i reparació de maquinària de jardí

Ctra. de Tossa, 13
17240 LLAGOSTERA
Tel. i Fax 972 80 56 84
(Girona)

MP
ERRUQUER

I

R

JOSEP MIR MIQUEL
C/ CONSELLERS n° 21
17240 LLAGOSTERA
TELEF: 649 74 95 57

Taller

Brugulat, s.l.

Alfa Romeo **FIAT** LANCIA

C/. Camprodón, 27 i 29
Telèfon 972 83 01 30
Fax 972 83 01 45
17240 LLAGOSTERA
(Girona)

